

கனவு தேவதை

தொடர்புபவர் - பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

1

இன்னும் இருள் கொஞ்சம் கூட கலங்காத காலை ஐந்து மணிக்கு எழுந்து குளித்துவிட்டுப் புடவை கட்டிக் கொள்ளும் ஆனாவை கொட்டாவிக்கு நடுவில் ஆச்சரியமாகப் பார்த்தாள் அம்மா.

"எதாச்சும் கல்யாணத்துக்குப் போறியா?"

"இல்லைம்மா" மின்னல் வேகத்தில் விரல்களை இயக்கி அம்மாவை அமைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"கோயில்ல எதாச்சும் பஜனையா? இது மார்கழி மாசம் கூட இல்லையே!"

ஆனா புன் சிரிப்போடு வயிற்றை எக்கி உள்ளேச் செருகிக் கொண்டு லேசாக தொப்புள் தெரியும்படி சேலையை இறக்கிப்பமைத்துக் கொண்டாள்.

“அட! சொல்லேன். ஆர்வத்துல என் தூக்கமும் கலைஞ்சி போச்சுடி” எழுந்து அமர்ந்து அவிழ்ந்த தன் கொண்டையைச் சரி செய்தாள்.

புடவைத் தலைப்பை எடுத்து அதற்கும் சீரான மடிப்பமைத்து தோளில் போட்டு பின் குத்திக் கொண்ட பிறகு சீப்பெடுத்து சுவரில் மாட்டின கண்ணாடி முன் நின்ற ஆஷா, “ஸ்டேஷனுக்குப் போறேன்மா” என்றாள்.

“போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கா?”

“கிண்டலா? எக்மோர் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு!”

“எதுக்குன்னு வேற கேக்கணுமா தனியா!”

“காலண்டர்ல தேதி பார்த்தா எதுக்குன்னு கேக்க மாட்டே.”

அம்மா திரும்பி காலண்டரில் பத்தாம் தேதி என்று பார்த்து, “எனக்கு ஒரு எழுவும் புரியலையிடம்மா” என்றாள்.

“உனக்கு எல்லாத்தையும் தினத்தந்தி பேப்பர்க்காரன் மாதிரி ஆஷாவும், மகேந்திராவும் லவ் பண்ணுவது தெரிந்ததே, மகேந்திரன் தன் ஊரில் அப்பா, அம்மாவிடம் கல்யாணம் தொடர்பாகப் பேசுவதற்காக பத்து நாட்கள் முன்பாகப் போனது தெரிந்ததே. அவர் இன்னைக்கு ரயிலில் மெட்ராஸ் வர்றார்கு விளக்கமா சொல்லணுமாக்கும்!”

“அதானே பார்த்தேன். ரயிலை விட்டு எறங்கினதும் அந்த தம்பி நேரா உன்னைப் பார்க்கத்தான் வரப்போகுது.”

“அது வரைக்கும் காத்திருக்க என்னால முடியாது. ரயிலை விட்டு இறங்கினதுமே பார்த்தாகணும். பல்லு விளக்கியிருந்தாலும் சரி, விளக்கலன்னாலும் சரி ஒரு பட்டை காட்பரீஸ் சாக்லேட்டை அவர் வாயில திணிச்சே ஆகணும்” என்று லிப்ஸ்டிக் தடவிக் கொண்டாள்.

“பைத்தியம் தான் பிடிச்சி அலையறே நீ.”

“கம்முனு கெட மம்மி! இதெல்லாம் லவ் பண்றவங்களுக்குத் தான் புரியும். நீ லவ் பண்ணிருக்கியா?”

“எனக்கு உங்கப்பா தாலி கட்டினப்ப கூட அவர் மூஞ்சை நான் சரியா நிமிர்ந்து பார்க்கலை. நீங்க எல்லாம் என்னடான்னா சேர்ந்து ஊர் சுத்தறிங்க. சினிமா போறிங்க அம்மா கிட்ட பேசக் கூடாதெதெல்லாம் பேசறிங்க.”

“நல்ல வேளை நான் அம்பது வருஷத்துக்கு முன்னாடி பொறக்கலை! தேங்க் காட்! ஏம்மா ஃபர்ஸ்ட் நைட்டப்பவாவது அப்பா முகத்தைப் பார்த்தியா இல்லையா?”

“அந்தக் கூத்தை ஏன் கேக்கறே. என்னை ருமுக்குள்ளாற அனுப்புற சமயம் பார்த்து கரண்டு போய்ச்சி!”

“ஹை! இன்ட்ரஸ்ட்டிங்! அப்புறம்?”

“நான் என்ன கதையா சொல்றேன்?”

“அப்போ மறுநாள் தான் மூஞ்சே பார்த்தே?”

“ஆமாம்!”

“பாவி! உன்னைத் தொடற மூஞ்சி எதுன்னு கூடத் தெரியாம... ஓ! திஸ் இஸ் டூ மச்!”

“இப்ப நீ பேசறது தான் த்ரி மச்!”

“த்ரி மச்? ஓ! அதிகம்னு இங்கிலிஷ்ல சொல்றியா?” என்று யாய்விட்டுச் சிரித்த ஆஷா பிளாஸ்டிக் டப்பா திறந்து தன் பயலட் நிற சேலைக்குப் பொருத்தமாக வயலட் நிற அளையல்கள் எடுத்து மாட்டிக் கொண்டாள்.

“எந்த ரயிலில் வர்றார் அவர்?”

“கம்பன் எக்ஸ்பிரஸ்”

“இன்னைக்கு ஆபீஸ் போறியா, மட்டமா?”

“தேத்தே லீவு எழுதிக் கொடுத்திட்டு வந்துட்டேனே. பத்து நாளைக்குப் பார்த்துப் போறோம். அதுவும் நல்ல சேதியோட வர்றாரு. இன்னைக்கு எப்படி வேலைக்குப் போறதாம். வெகறிபே கேள்வி!”

“இன்னிக்குப் பூரா சுத்தப் போறியா?”

“பத்தாது தான். நடுவுல் ஒரு ராத்திரி வர்றதால இடவேளை விட்டுட்டு நாளைக்கு சுத்துவோம்!”

“ஊர்லேர்ந்து வந்த புள்ளை தன் ருமுக்குப் போக வேணமா? குளிக்க வேணமா?”

“உனக்கென்ன என்னைவிட அக்கறை? நானே பல்லு தேச்சி விடுவேன். குளிப்பாட்டுவேன். டிரெஸ் மாட்டிவிடுவேன். தலை கிவிட்டு வெளில அழைச்சட்டுப் போவேன்.”

“ரொம்ப தான் ஆடாதே ஆஷா!”

“ஆடுவேன். பாடுவேன். கூத்தடிப்பேன். நான் கட்டிக்கப் போற என் செல்ல மகியோட நான் ஊர் சுத்தினா உனக்கு ஏன் இந்த வயசுல பொறாமை!”

“ச்சீ! என்ன பேச்சுடி இது! ரொம்ப தான் செல்லம் கொடுத்துட்டேன் உனக்கு! வாய்க்கு வந்தபடி எல்லாம் பேசறியே! எதுர்க்க இருக்கிறது உங்கம்மாங்கிற மரியாதையே இல்லாமப் போச்சு” என்றாள் அம்மா சற்றேக் கோபமாக.

ஈரத் துணியில் சுற்றி வைத்திருந்த மல்லிகைச் சரத்தையும் ஹோப்பிங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு அம்மாவிடம் வந்த மடங்கி அமர்ந்து, “கோபம் வந்துடுச்சாக்கும்? நான் உன்னை என்னைக்காச்சும் அம்மாவா நினைச்சிருக்கேனா? ஒரு டிரெண்டு மாதிரி தானே பழகறேன். இப்படிப் பழகறது

எனக்குப் பிடிச்சிருக்குடின்னு பல தடவை நீயே சொல்லிருக்கே. இப்படி திடீர்னு கோவிச்சுக்கிட்டா எப்படி? என்ற ஆஷா, "பூ வெச்சி விடும்மா" என்றாள்.

அவள் ஒற்றை பின்னலில் உச்சியில் சரத்தை இரண்டாக மடக்கி வைத்து ஹேரப்பின் குத்தின் அம்மா.

"நீ எப்பவும் போலேயேப் பேசுடி நீ உம்முன்ன இருந்தா என்னால தாங்க முடியாது" என்றாள்.

"வர்றேன்" என்று வாட்ச் கட்டிக் கொண்டு புறப்பட்ட போது மணி ஆறேகால் தான் ஆகியிருந்தது.

விடிந்திருந்தது. ஒரு சேவல் தாமதமாகக் கூவியது. அடிபம்புகளில் தண்ணீர் அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கேரியர் முழுக்க செய்தித்தாள்களுடன் சைக்கிள் கடந்து சென்றது. லானில் காத்திருந்த நேரத்தில் ரேடியோ கேட்டார்கள். டிக்ஷாகாரன் கண் விழித்ததும் இடுப்பிலிருந்து பீடி எடுத்து பலித்தான். பெட்டிக் கடையில் சோப்பு வாங்கினார்கள்.

ஆஷா பஸ் பிடித்து ஏழு மணிக்கெல்லாம் எக்மோர் ரயில்வே ஸ்டேஷன் வந்து விட்டாள்.

உள்ளே வந்து ஒரு இடம் பார்த்து அமர்ந்தாள்.

மகி என்னை எதிர்பார்க்கவேப் போவதில்லை. ரொம்ப ரொம்ப ஆச்சர்யப்படப் போகிறார். பத்து நாட்களில் வருவதாகப் பானவர் இன்றைக்கு ரயிலில் வரப்போவதை அவர் எனக்கு ஸ்பென்சாக இருக்கட்டும் என்பதற்காக ஆபீசில் ஸ்ரீமுகசுந்தரத்திற்கு போன் பண்ணி சொல்லிவிட்டு ஆஷாவிடம் சொல்லாதே என்று வேறு சொல்லியிருக்கிறார். எனும் மகியும் எப்படிப் பழகுகிறோம் என்பது எங்கள் ஆபீசிற்கு பால் கொடுக்கிற போஸ்ட்மேன் வரைக்கும் தெரியும். அதனால் ஸ்ரீமுகசுந்தரம் என்னிடம் வந்து, 'மகி போன் செஞ்சான்

காலம் கம்பன்ல வர்றானாம். உன்கிட்ட சொல்ல வேணாமனு சொன்னான்' என்று உடைத்து விட்டார்.

திடீர் என்று என் முன்னால் வந்து நின்று என்னை ஆச்சர்யப்படுத்த வேண்டும் என்கிற அவரின் திட்டத்தை முறியடித்துவிட்டு அவர் எதிர்பார்க்காமல் ரயிலை விட்டு இறங்கியதுமே எதிரே போய் நின்று 'குட் மார்னிங்' சொல்ல ஆச்சர்யப்படுத்தப் போகிறேன்.

அந்த குண்டு மூஞ்சியில் இன்ப அதிர்ச்சி பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கும். ஆண்களில் கன்னத்தில் குழி விழுவது அபூர்வம். மகிக்கு சிரிக்கும் போது விழும். எனக்குப் பிடித்த கோரை முடி. எத்தனை சீவினாலும் ஒரு முறை தலைபை உலுக்கினால் சீட்டுக்கட்டு கோபுரம் போல கலைந்து விடும் வெற்றிலை போட்டது போல நிரந்தரச் சிவப்பில் உதடுகள் மாரிலும், கைகளிலும் ஏராளமாக முடி. செல்லமாக 'டியர் கரம்' என்று கூட அழைப்பேன்.

மகி ரொம்ப சாது. வாய்க்கு ரொம்ப கிட்டத்தில் காலை வைத்துக் கேட்டால் தான் என்ன பேசுகிறார் என்பதேப் புரியுமாயிரையும் திட்டியதே இல்லை. இவரை யாராவது திட்டினாலும்திலுக்கு ஒரு புத்தர் சிரிப்போடு சரி.

குழந்தைகள் என்றால் இஷ்டம். மலர்கள் என்றால் இஷ்டம். கடல் என்றால் இஷ்டம். நூடுல்ஸ் என்றால் இஷ்டம். கீர்ம் நிற என்றால் இஷ்டம். வீணை இசை என்றால் இஷ்டம். கண்ண படங்கள் என்றால் இஷ்டம். இரண்டு வருடங்களாக ஆஷாவாகிய நான் என்றால் ரொம்ப ரொம்ப இஷ்டம்.

"ஆஷா நினைச்சிப் பார்த்தா ஆச்சர்யமா இருக்கு. இர் ஆபீஸ்ல நான் சேர்ந்தப்பா 'கதைகள்ல வர்ற மாதிரி எந்த பொண்ணுகிட்டயும் வழிஞ்சு, காதல், கீதல்லு எதலய மாட்டிக்கவேக் கூடாது'ன்னு ஒரு சபதமே கூட வச்சிருந்தே

அதையெல்லாம் நொறுக்கி தூள் பண்ணிட்டே எப்படிடா?"

ரொம்ப செல்லம் கொஞ்சம் போது 'டா' போடுவார் மகி.

"தெரியலையே" என்பேன் நான் விழிகளை உருட்டி.

"இந்த ஸ்காட்ச் விஸ்கீ பார்வை தான் காரணம்."

ஞாயிறு விடுமுறையின் போது அவருடைய அறைக்குப் போய்விடுவேன். ருசியாக சமைத்துப் போடுவார். நான் காய்கறி நறுக்கித் தருவேன். இணைந்து சாப்பிடுவோம். சேர்ந்து நூறு சினிமா பார்த்தாயிற்று. ஒரு ஹோட்டல் பாக்கி வைக்கவில்லை. கடற்கரை சுண்டல் பையன்கள் அத்தனை பேரும் தீபாவளி இனம் கேட்டு வீட்டுக்கு வருமளவிற்குப் பழக்கம். தாலி கட்டாததும் பாய் போடாததும் தான் பாக்கி. சின்னச் சின்ன சில்மிஷங்கள், இதழ் முத்தம் எல்லாம் எப்போதோ கடந்து ஒரு தடவை அதற்கு மேலும் எல்லை மீற இருந்து சதாரித்து...

ரயில் தூரத்தில் வந்து கொண்டிருந்தது. இன்னும் சில விநாடிகளில் வந்து சேரும் என்று அறிவிப்பு வந்ததும் எழுந்து கொண்டாள் ஆஷா. கைப்பைக்குள்ளிருந்த காட்பரீஸ் பட்டை சாக்லேட்டை எடுத்து கைக்குள் வைத்து பின்புறமாக வைத்துக் கொண்டு பரபரப்புடன் காத்திருந்தாள்.

கம்பன் எக்ஸ்பிரஸ் வந்து, வேகம் குறைந்து நின்றதும், எந்தப் ரெபெட்டியில் இருந்து அவன் இறங்கப் போகிறான் என்று கண்கள் அலை புயந்தன. அவள் நின்றிருந்த இடத்திலிருந்து இரண் டாவது ரெபெட்டியிலிருந்து மகி இறங்குவதைப் பார்த்ததும் வேக னமாக அவனை நோக்கி கிட்டத்தட்ட ஓடினாள் ஆஷா.

அவளை கவனிக்காதபடி அவன் உள்பக்கம் திரும்பி ஒரு ரெபெட்டியை வாங்கி கீழே வைக்க, அவனைத் தொடர்ந்து இறங் பதிய அந்தப் பெண்ணின் கழுத்தில் புதிய தாலி பளிச்சென்று தெரிந்தது.

●●

தொடர்பவர் - சுபா

2

ஆஷா அதிர்ந்தாள். அந்த ஒரு விநாடி சுற்றிலும் இருந்த அத்தனையும் அப்படியே உறைந்து விட்டன. ரயில்வே பிளாட் பாத்தின் கூச்சல்கள் எல்லாம் பஞ்சு வைத்து அடைக்கப்பட்டு விட்டன. சிக்னல்கள் தடுமாறின. ரயில்கள் அசைவற்றுப் போயின. ட்ராலிகளும், போர்ட்டர்களும், பயணிகளும், புத்தக வண்டிகளும் - எல்லாம் ஒரு டஸ்ட்டர் துணி வைத்து அழிக்கப்பட்டுவிட்டன.

ஆஷா, அவளுடைய மகி, அவனோடு வந்து இறங்கியிருக்கும் அந்த அவள்.

மகேந்திரன் வெகு இயல்பாகத் திரும்பினான். திரும்பியதும் பார்வைக்குள் ஆஷா வந்ததும் திடுக்கிட்டான். மின்சாரக் கம்பியைத் தொட்டுவிட்ட ஒரு துணுக்குறல் அவன் முகத்தில் மின்னியது.

"ஆ... ஆஷ்... ஆஷா" என்று இரண்டு எழுத்துக்களை உச்சரிப்பதற்குள் நாக்கு மூன்று குட்டிக்கரணம் அடித்தது.

அந்த தருணத்தை ஆஷா சற்றும் திட்டமிட்டிருக்க முடியாது.

மகியோடு சினிமா போயிருக்கிறாள். அவன் மீது அவள் தோள் உரசியவுடன், இருட்டில் அவன் இடுப்பைத் தொடுவான்.

என்று தெரியும். தொடும் போது எப்படி அவனுக்கு வாகாக வளைய வேண்டும் என்று முன்கூட்டியே யோசித்திருப்பாள், தவிப்பின்றி வளைவாள்.

மகியோடு படகோரம் உட்கார்ந்திருக்கும் போது அவன் மடியில் சாய்ந்து கொள்வான். சாய்ந்து கொண்டதும் அவள் முகத்தை அருகே இழுப்பான். அப்போது அவன் உதடுகளுக்கு மசிவதும் மசியாததுமாக எப்படி நெளிய வேண்டும் என்று அவள் திட்டமிட்டிருப்பாள்.

ஆபீசில் மேனேஜருக்கு வழியனுப்பு விழா நடந்த போது, எல்லா நாற்காலிகளும் ஒரே திசை நோக்கித் திருப்பிப் போடப்பட்டிருக்க, ஆஷாவுக்குப் பின்னாடி உட்கார்ந்திருந்த மகி, மெல்ல நாற்காலிக்கடியில் கால்விட்டு அவள் புடவையை நகர்த்தி அவளை சீண்டிய போது கூட அத்தனை பேருக்கு நடுவில் நெளிந்து அவனைக் காட்டிக் கொடுக்கவும் முடியாமல், பரவசத்தை முகத்தில் மறைக்கவும் தெரியாமல் அவள் திணறிய போது கூட அந்த கணத்தை இயல்பாக எதிர்கொள்ள முடிந்தது. எப்படி நடந்து கொள்வது என்று முடிவெடுக்க முடிந்தது.

ஆனால் இந்தத் தருணத்தை அவள் கற்பனை செய்ததே இல்லை.

‘மகி, உங்க வீட்ல ஒத்துக்குவாங்க தான, மகி?’

‘இதென்ன சந்தேகம் உனக்கு?’

‘எங்கம்மா மாதிரி அவங்களும் சந்தோஷமா சரின்னு சொல்லனுமேன்னு எவ்வளவு தவிப்பா இருக்கு தெரியுமா?’

‘அப்பாவை சமாளிச்சாச்சு.. அம்மா தான் கொஞ்சம் பிடிவாதக்காரி... நான் ஊர்விட்டு ஊர் வேலைக்காக புறப்பட்டு வந்தப்பவே, கண் கலங்கினாங்க.... அழுது புரண்டாங்க. பயங்கர பொஸஸிவ். தன் மகனை இன்னொருத்தி கொத்திகிட்டு

பொய்யெனோன்னு கவலை.’

‘எல்லா அம்மாக்களுக்கும் இந்த பொஸஸிவ்னஸ் இருக்கும்

‘இது நார்மலான பயத்தை மீறினது, ஆஷா. அம்மா கொஞ்சம் கொஞ்சம் ஸைக்கோ பேஷண்ட்.’

‘அப்படினா?’

‘அப்பப் ஹிஸ்டீரியா வந்ததும். ஒரு தடவை கழுத்துல கைகளைக் கட்டிக்கிட்டு, நாற்காலியை உதைக்கப் போற தோத்தல பாத்து காப்பாத்தியிருக்கோம். அழுவாங்க. ஐயோ இவ்வளவு நல்ல புருஷன் இருக்காரு. தங்கமான மகன் இருக்கான். ஆளறதுக்கு சொத்து இருக்கு. வசதி இருக்கு. தைவிட ஒரு பொண்ணுக்கு என்ன சந்தோஷம் இருக்க முடியும். ஆனாலும் எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு சட்டுன்னு சொத்து போயிடணும்னு ஏன் எனக்கு அடிக்கடி தோணுதுன்னு பார்ப்பிட்ட அழுவாங்க.’

‘மெட்ராஸ்ல நல்ல சைக்கியாட்ரிஸ்ட் கிட்ட கூட்டிட்டு வந்து டைலன்மே மகி.’

‘கட்டணும்... கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் தான் அம்மாவை மிக அழைச்சிட்டு வர முடியும். அவங்களை கவனிச்சுக்க ஒரு பொண்ணு இருந்தாகணும். நான் இருக்கிற லாட்ஜ் ரூம்ல அம்மாவைக் கொண்டு வந்து வச்சுக்க முடியுமா சொல்லு. அப்பா அங்க இருக்கிற பிஸினஸை விட்டுட்டு அந்தண்டை அந்தண்டை அசைய மாட்டேன்னிட்டாரு.’

‘அப்ப நம்ம கல்யாணத்துக்கு அம்மா தடையா இருப்பாங்கன்னு சொல்றீங்களா மகி?’

‘சீச்சீ... அம்மாவை சமாளிக்கறது கஷ்டம்னு தான் சொன்னேன். அப்பாகிட்ட ஆல்ரெடி கோடி காட்டிட்டேன். வாடா

அம்மாவை சமாளிச்சுரலாம்னு அப்பா தைரியம் கொடுத்திருக்காரு. கையோட ஒரு பெரிய கத்திரிக்கோல் எடுத்துக்கிட்டு போறேன் ஆஷா.

‘எதுக்கு? மீசையை வெட்டிக்கவா?’

‘ச்சீ... இந்த கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக்கலைன்னா அந்த உறவையே வெட்டிக்க.’

அவன் வெற்றியுடன் வருவான்.

அல்லது வெற்றியைத் தள்ளிப் போட்டுவிட்ட தோல்வியுடன் வருவான்.

இரண்டேவித எதிர்பார்ப்புகள் தான் இருந்தன ஆஷாவிற்கு. இரண்டிற்கும் ஒரே ரியாக்ஷன் தான் தர வேண்டும் என்று முடிவு செய்திருந்தான்.

‘தூள் பண்ணிட்டேடா மகி’ என்று சொல்லி நட்ட நடு பிளாட்பாரத்தில் ஒரு கிஸ். அல்லது ‘டோண்ட் ஓரி மகி, இன்னிக்கு இல்லாட்டி நாளைக்கு கலக்கிரலாம் எல்லாரையும்’ என்று அதே கிஸ்.

அந்த பிளான் எல்லாம் நொறுங்கி நசிந்துவிட்டது.

மகேந்திரன் அருகில் இருக்கும் அந்தப் பெண்ணைத் திரும்பிப் பார்த்தான். ‘புவனா... இது ஆஷா எங்க ஆபீஸ்ல வேலை பார்க்கறவங்க...’ என்றான். ஆஷாவை நிமிராமல் பார்த்து, ‘இது புவனா... நேத்துக் காலைல தான் ஊர்ல எங்க கல்யாணம் நடந்துச்சு’ என்றான்.

ஆஷாவின் உடம்புக்குள் சில தசைகள் இறுகின. சில நரம்புகள் மரத்தன. சில எலும்புகள் நொடிந்தன. ரத்தக் குழாய்கள் உறைந்தன.

உதடுகளுக்கு மிக கட்டாயமாக ஒரு புன்னகையைக்

வந்தாள். புன்னகை கண்களை எட்டவில்லை. பிவிருந்து பூமி இழுக்கப்படுவது போன்ற உணர்வு. மிகக் கீழே விழுவோமா என்ற பதைப்புடன் ஆதரவுக்காக எதிர்ப்பது பற்றிக் கொள்ள வேண்டும் போல ஒரு பதட்டம்.

அருகிலிருந்தது அவளுடைய மகி தான். ஆனால் அவளைத் தவிர்த்து அந்தப் பெண்ணை ஒரே பதட்டத்துடன் நெருங்கினாள். அவள் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள். பதட்டம் சாக்லேட்டை அவள் கையில் திணித்தாள்.

கத்திரிக்கோல் என்று வாயசைத்த போது காற்றுதான் புரண்டு வந்தது.

புவனாவின் கண்களில் மருட்சி இருந்தது. பெரும் தயக்கம் இருந்த ஆஷாவை விடுத்து மகேந்திரனை நிமிர்ந்து பார்த்து நிப்போது என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்ட கேள்வி.

“ஆஷா... எல்லாம் திடீர்னு...” மகேந்திரன் திக்கித் திக்கிப் பிளக்க, “திடீர்னு நடந்ததால் என்னால எதுவும்” ஆஷாவின் கையை சந்திக்கும் தைரியம் சற்றும் அற்றவனாக அவன் நெருங்கி பேச்சை மாற்றினான்.

“சன்முகசுந்தரத்துக்கு போன் பண்ணியிருந்தேன். டிஸ்குக்கு வரேன்னு சொல்லியிருந்தானே!”

“சொன்னாரு நீங்க வரீங்கன்னு சொன்னாரு, நான் தான் டிஸ்குத்திட்டேன் போலருக்கு. எப்படியும் மகியைப் பார்க்க நான் டிஸ்குக்குப் போவேன் சார்னு சொன்னேன். தானும் வந்தாரு வேளை எடைஞ்சலா இருக்கும்னு நெனைச்சிட்டாரோ டிஸ்கு” என்றாள் ஆஷா. புவனா தன் கையை மெல்ல நெருங்கிக் கொள்வது உணர்ந்து, அந்தக் கையை விடுவித்தாள்.

“நிப்போ என்ன பிளான், மகி?”

எப்படி இவ்வளவு சீக்கிரம் உணர்ச்சிகளை உலரப் போட்டுவிட்டு இயந்திரத்தனமாய் கேட்க முடிகிறது என்று ஆஷாவிற்குத் தன் மீதே அதிர்ச்சியாய் இருந்தது.

“ஒரு ஹோட்டல்ல ரூம் எடுத்து இவளை விட்டுட்டு வாடகைக்கு ஒரு வீடு தேடணும்... அதுக்கு தான் சண்முகத்தை வரச் சொன்னேன். எஸ்.டி.டி.ல விவரமாப் பேச முடியலை.”

“புது ஊர்ல ஹோட்டல்ல தனியா விட வேணாம், மகி.”

“பின்னே?”

“எங்க வீட்ல புவனா இருக்கட்டும் நீங்க வீடு தேடுங்க.”

“ஆஷா!”

“யோசிக்க யோசிக்க குழப்பம் தான் வரும் கௌம்புங்க.”

ஆஷா தன் பங்கிற்கு ஒரு பையைத் தூக்கிக் கொண்டாள். பிளாட்பாரத்தில் நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

பின்னாலேயே பதறிக் கொண்டு மகேந்திரன் பெட்டியையும் பையையும் தூக்கிக் கொண்டு தொடர்ந்தான். புவனா அவன் நிழலாக நடந்தாள்.

ஆட்டோ பிடித்து ஏறினார்கள்.

மகேந்திரன் மறுக்க வேண்டும் போன்றதொரு துடிப்பும், மறுக்க முடியாத ஒரு இயலாமையுமாக தவிப்பது தெரிந்தது.

ஆஷாவிற்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. சட்டென்று அவர்களைத் தன் வீட்டிற்கு அழைக்கிற அளவு துணிச்சல் எப்படி வந்தது? உண்மையில் மகியையும், புவனாவையும் பார்த்தும் அவள் தூள் தூளாக நொறுங்கி விட்டதை உணர்ந்திருந்தாள். அந்த அதிர்ச்சியை, ஏமாற்றத்தை ஏய்க்கப்பட்ட அவமானத்தை பூசி மறைக்கும் ஒரு முயற்சியாக பொய்யான போலியானதொரு

மனநிலைப் போர்வையை அவளே போர்த்திக் கொண்டு ஒரு போய்க்கால் ஆதரவுடன் நடப்பது அவள் உள் மனதிற்குப் புரிந்திருந்தது. எந்தக் கணம் அந்தப் பொய்க்கால் மளுக்கிக் கொண்டு அவளைக் கீழே தள்ளுமோ என்று அச்சமாக இருந்தது.

“ஆஷா...”

மகேந்திரனுக்கு குரல் அடைத்துக் கொண்டது.

“ஓ?” என்று கேட்டு திரும்பினாள்.

அவள் முகத்தைப் பார்த்ததும் அவன் பின் வாங்கிவிட்டான். “ஒண்ணுமில்லை...” என்று சாலை சிக்ன்லை நோக்கிப் போவையைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

புவனாவின் கூந்தல் கலைந்திருந்தது. காற்றில் ஒன்றிரு முடிகள் ஆஷாவின் முகத்தில் உரசிய போது பட்டு இழைகள் போலிருந்தது. அவள் முந்தின நாள் குடியிருந்த மகிழம்பூ மடக்கமான வாசத்தைப் பரப்பியது. புவனா ஆஷாவைக் கட்டிலும் அழகு என்று தோன்றியது. ஆஷாவிற்கு இவ்வளவு நல்லியமான சருமம் இல்லை. இவ்வளவு அடர்த்தியான கூந்தல் இல்லை. இவ்வளவு அகலமான கண்கள் இல்லை. இவ்வளவு மனவான இடுப்பு இல்லை. இவ்வளவு கச்சிதமான பல்வரிசை இல்லை. ஆனால் புவனாவிடம் அழகுக்குரிய கம்பீரத்தை விட அச்சம் தான் அதிகம் தொனித்தது ஏன் என்று தான் ஆஷாவிற்குப் புரியவில்லை.

ஆட்டோவை நிறுத்தியதும் பார்த்தாள்.

வீடு பூட்டியிருந்தது.

அம்மா எங்கே?

ஆஷா ஆபீஸும் போகவில்லை, சாப்பாட்டிற்கும் அவசியமில்லை என்று அம்மா கோயிலைப் பார்த்து கிளம்பி விட்டாளா?

ஆஷா, தன்னிடமிருந்த சாவியால் கதவைத் திறந்தாள்.

“வாங்க புவனா...” என்றாள்.

புவனா மருண்ட பார்வையோடு நுழைந்தாள்.

லக்கேஜ்களை ஹாலில் அடுக்கிவிட்டு புவனாவை சோபாவில் உட்காரச் சொல்லிவிட்டு, “புவனா ஊருக்கு ஒரே போன் பண்ணி பத்திரமா வந்து சேர்ந்திட்டோம்னு அப்பாவுக்கு சொல்லிட்டு வந்துடறேன்” என்றான் மகேந்திரன். ஆஷாவை பார்த்து “பக்கத்துல எஸ்.டி.டி. பூத் எங்கே இருக்கு ஆஷா?”

அவன் தன்னையும் கூப்பிடுகிறான் என்று ஆஷாவிற்கு புரிந்தது. தனிமையில் பேசத் துடிக்கிறான்.

“வாங்க காட்டறேன்.”

வெளியில் வந்ததும், “என்னால உன் முகத்தை நிமிர்ந்தே பார்க்க முடியலை ஆஷா” என்ற போது அவன் கண்கள் ஈரமாக விட்டன.

“ஏன் மகி இப்படி... அம்மா காரணமா?”

“ஐயோ அம்மா நம்ம கல்யாணத்துக்கு ஒகே சொல்லிட்டாங்க.”

“அப்பாவா?”

“அப்பா தான் ஏற்கனவே சம்மதிச்சுட்டாரே.”

“பின்னே இந்த திடீர் கல்யாணத்துக்கு யார் காரணம் மகி?”

“நான் தான் காரணம், ஆஷா” என்றான் மகேந்திரன் தலையைக் குனிந்து கொண்டு.

தொடர்பவர் - பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

3

அந்தப் பூங்கா ஆஷாவின் மனதைப் போலவே புழுக்கமாக இருந்தது. காற்றே இல்லை. இலைகள் போட்டோ எடுத்தது போல சலனமே இல்லாமலிருந்தன. சற்று தூரத்தில் காய்ந்த இலைச் சருகுகளை ஒரு வயதான கிழவன் பெருக்கிக் கொண்டிருந்த சத்தம் மட்டும் பிரதானமாக கேட்டது.

அந்த சிமெண்ட் பெஞ்சில் ஏராளமான பறவை எச்சங்கள் விழுந்துபோய் அதுவே ஒரு டிசைன் போல இருக்க, கைகளைக் கட்டிவிருந்த மகேந்திரன் தலை குனிந்து அமர்ந்திருந்தான்.

அவன் எதிரில் நின்றிருந்த ஆஷா எந்த நேரமும் வெடித்துச் சிதறிவிடும் ஒரு பெரிய அழகையின் துவக்கமாகத் தன் கண்களில் இருந்து கசியும் கண்ணீரை கைக்குட்டையால் துடைத்துக் கடுப்படுத்த பெரிதும் முயன்றாள்.

“என்ன நடந்துச்சி மகி?” என்ற அவளின் குரலில் விம்மல் யதங்கியிருந்தது.

“ஆஷா உன்கிட்ட நான் கிண்டல் பன்றதுக்காக அடிக்கடி சொல்வேன் ஞாபகமிருக்கா? எனக்கு ஒரு முறைப் பொண்ணு இருக்கா, அவளைத்தான் கட்டிக்கப் போறேன்னு சொல்வேன். அந்த விளையாட்டு நிஜமாய்டுச்சி. புவனா என்னோட மாமா பொண்ணு. நான் பள்ளிக் கூடத்தில படிக்கிற காலத்தில எனக்கு

புவனா தான் பொண்டாட்டின்னு பெரியவங்க விளையாட்டுக்குப் பேசுவாங்க. எங்கம்மாவைப் பொறுத்த வரைக்கும் நிஜமாகவே அப்படி ஒரு ஒரு எண்ணம் இருந்திச்சி. எங்க மாமா சாதாரண வசதில் இருந்தவரு. ஒரு ஆயில் மில் ஆரம்பிச்சாரு. அதில் நல்ல முன்னேற்றம் எற்பட்டு தோட்டம், வீடு, வயல், கார்னு ரொம்ப பெரிய அளவில் முன்னேறி ஊர்ல எல்லாரும் அவரை 'பெரிய தனம்'னு சொல்ற அளவுக்கு ஆகிட்டார். சம்பந்தில் ஒரு வருஷம் முன்னாடி எங்கம்மா மாமா வீட்டுக்குப் போனப்போ புவனாவுக்கும் எனக்கும் எப்போ கல்யாணம் வெச்சுக்கலாம்னு கேட்டிருக்காங்க. 'ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் விளையாட்டாப் பேசினதை நிஜம் ஆக்க நினைக்காதே. இப்ப என்னோட அந்தஸ்தே வேற. என் லெவலுக்குத் தகுந்த இடத்தில் சம்பந்தம் பார்த்துக்கிட்டிருக்கேன்னு வெடுக்குன்னு முறிச்சிப் பேசியிருக்கார் என் மாமா. இது எதுவும் எனக்குத் தெரியாது. இப்போ நான் ஊருக்குப் போயிருந்தப்போ..."

வீட்டுக்குள் நுழைந்து பெட்டியை வைத்துவிட்டு அம்மாவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, "எப்படிம்மா இருக்கே?" என்று கேட்டு விட்டு அடுத்த கேள்வியாக, "ஊர்ல ஏதாவது திருவிழாவாம்மா? கோவிலுக்குப் பக்கத்தில் பிரம்மாண்டமா பந்தல் போட்டுக்கிட்டிருக்காங்களே?" என்று கேட்டான் மகேந்திரன்.

அம்மாவின் முகம் கறுத்துப் போனது.

"என்னம்மா? ஏன் ஒரு மாதிரி ஆயிட்டிங்க? அப்பா, நீங்க சொல்லுங்க, என்ன விஷயம்?" என்று அப்பாவைக் கேட்டான்.

"பெரியதனம் வீட்டுக் கல்யாணம் நாளான்னைக்கு" என்றார் அப்பா, "அதுக்குத்தான் தடபுடலா ஏற்பாடுகள் நடந்து கிட்டிருக்கு."

"பெரியதனம் என்ன பெரியதனம்! இன்னைக்கு முளைச்ச பேரு அது. தாண்டவராயன் வீட்டுக் கல்யாணம்னு சொல்லுங்க!" என்றான் அம்மா.

"யாரு, புவனாவுக்கா? அடி சக்கை! கல்யாணம் பண்ணிக்கிற அளவுக்குப் பெரிய மனுஷியாய்ட்டாளா அவ? மாமன் வீட்ல கல்யாணம். சந்தோஷமான விஷயம் தானே? இதுக்கு ஏம்மா மூஞ்சை தூக்கி வச்சிக்கிறே?" என்றான் மகேந்திரன்.

"ஒரு வருஷமா உன் மாமன் வீட்டுக்கும், நமக்கும் பேச்சு வார்த்தை இல்லைப்பா" என்றார் அப்பா.

"ஏன்? என்ன நடந்துச்சி?"

"அது ஏன் இப்ப வந்ததும் வராததுமா? நீ முதல்ல குளிச்சிட்டு வா, சாப்பிடலாம்" என்றான் அம்மா.

பிறகு அப்பாதான் விபரமாக அம்மா சென்று சம்பந்தம் பேசியதையும் மாமா அலட்சியமாகப் பேசியதையும், இனிமேல் நமக்குள் உறவு கிடையாது என்று அம்மா படபடப்பாகப் பேசிவிட்டு வந்ததையும் சொன்னார்.

"நம்ம வீட்டுக்கு புவனாவை விட ரெண்டு மடங்கு அழகான ஒரு பொண்ணை மருமகளா கொண்டாந்துடலாம். விடும்மா, இதுக்குப் போய் மனசைப் போட்டு அலட்டிக்கிட்டு" என்று உள்ளுக்குள் ஒரு வகையில் சந்தோஷத்துடன் சமாதானம் சொன்னான் மகேந்திரன்.

அன்றைக்கு மாலை வாசலில் படகுக் கார் வந்து நின்று, மாமா தாண்டவராயன் பட்டு வேஷ்டி, பட்டுச் சட்டை, பட்டு அங்கவஸ்த்திரம் தரித்து, இன்னொரு மோதிரம் அணிய விரல் இல்லாமல் மாப்பிள்ளை கணக்காக வீட்டுக்குள் வந்தார்.

கூட வந்த வேலைக்காரன் நீட்டிய தட்டை வாங்கிக் கொண்டு மகேந்திரன் அப்பாவிடம் வந்தார்.

பூ, பழம், வெற்றிலை பாக்கு நடுவில் கல்யாணப் பத்திரிகை இருந்தது. மற்றொரு தட்டை வேலைக்காரன் மேஜை மேல் வைத்தான். அதில் வேஷ்டி, சட்டை, பட்டுப்புடவை இருந்தன.

“மச்சான், என் தங்கச்சிக்கு கொஞ்சம் முன்கோபம் அதிகம். சின்ன வயசிலேந்தே பார்த்தது தான். வெடுக்குன்னு இனிமே உறவே வேணாமனு ஒரு சொல் சொல்லிட்டு வந்துடுச்சி. எனக்கு மனசு கல்லாயிடலை. இப்ப என்ன நடந்து போச்சு? வரப்புத் தகராறா? வெட்டுக் குத்து சண்டையா? உங்க புள்ளையோட எதிர்காலத்தைப் பத்தி உங்களுக்கு ஒரு கனவு இருக்கும். அதே மாதிரி என் பொண்ணோட வாழ்க்கையைப் பத்தி என் மனசுல சில திட்டம் இருக்கிறது நியாயம் தானே?”

அப்பா அமைதியாக நின்றார். சமையலறையில் நின்றபடி எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அம்மா, “இந்த வியாக்கியானம் எல்லாம் எதுவும் வேணாம். கல்யாணத்துக்கு யாரும் வாரதா இல்லைன்னு பட்டுன்னு சொல்லி அனுப்புங்க. ஒரு பத்திரிகையை வேஸ்ட் பண்ண வேணாமனு சொல்லி அனுப்பிட்டு உள்ளே வாங்க” என்றாள்.

மாமா மகேந்திரனைப் பார்த்தார்.

“செளக்கியமா இருக்கியாப்பா? உனக்கு தபால்ல மெட்ராசுக்கு பத்திரிகை அனுப்பி வெச்சேன். நீ படிச்சவன். நாலு விஷயம் புரிஞ்சவன். அம்மாகிட்ட எடுத்துச் சொல்லு” என்றவர் அப்பாவிடம், “வாங்கிக்கங்க மச்சான். கல்யாணப் பத்திரிகையை மறுக்கறது எந்த பண்பாட்டுலயும் சேர்த்தி இல்லை. வீடு மதிச்சி வந்திருக்கேன். அவதான் கோபத்தில் வீராப்பு காட்டறா. வாங்கிக்கங்க மச்சான்” என்றார்.

அப்பா தயக்கத்திற்குப் பின் வாங்கிக் கொண்டார்.

“பத்திரிகை வாங்கிக்கிட்டேன். அதென்ன தட்டு மேஜை மேல?”

“என் வீட்ல நடக்கிற முதல் நல்ல காரியம். என் தங்கச்சிக் கும், உங்களுக்கும் நான் பிரியப்பட்டு செய்யற ஒரு சின்ன யிர்ப்பதை.”

“வேணாம். அதை எடுத்துட்டுப் போய்டுங்க. மரியாதை மனசுல இருந்தாப் போதும். உங்க தங்கச்சி எது பேசியிருந் தாலும் மறந்துடுங்க. மதிச்சி வந்து பத்திரிகை வச்சதுக்கு எந்தோஷம். எல்லாம் நல்ல படியா நடக்கும். போய்ட்டு வாங்க” என்றார் அப்பா.

மாமா ஜாடைகாட்ட வேலைக்காரன் மேஜை மேல் வைத்த தட்டைத் திரும்ப எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறினான். மாமா சமையலறை பக்கம் திரும்பி பார்த்தார். அம்மா வெளியே வருவதாக இல்லை. ஒரு பெருமூச்சுடன் அப்பாவுக்குக் கை கூப்பிட்டு வெளியேறினார்.

ஆற்றங்கரையின் ஓரத்தில் அள்ளிப்போட்ட திண்டுகள் போல அமைந்திருந்த பாறைகளில் ஒன்றில் அமர்ந்து முதுகு சாய்த்து சுத்தக் காற்றை சுவாசித்தான் மகேந்திரன்.

வீட்டில் ஒரே தகராறு அம்மாவுக்கும் - அப்பாவுக்கும்.

இந்தக் கல்யாணத்திற்குப் போகக் கூடாது என்பது அம்மாவின் வாதம். ஊரில் நாலு பேருக்கு விட்டுக் கொடுத்ததாகி விடும். அதனால் போக வேண்டும் என்பது அப்பாவின் வாதம்.

இதில் தன் காதலை பற்றி, ஆஷா பற்றி ஆரம்பித்துச் சொல்ல ஒரு சமூகமான இடைவெளியே கிடைக்காது போக, மாமா வீட்டுத் திருமணம் நடந்து முடியட்டும் என்றுப் பேசாமல் இருந்து விட்டான் மகேந்திரன்.

நானைக்குக் காலையில் கல்யாணம்.

கடைசியில் அப்பாவும், மகேந்திரனும் மட்டும் கல்யாணத் திற்குப் போவது என்று முடிவெடுக்க, வேண்டா வெறுப்பாக அனுமதித்தாள் அம்மா.

யாரோ ஓடி வரும் சப்தம் கேட்டு ஆற்றுத் தண்ணீரில் கல் எறிந்து கொண்டிருந்த மகேந்திரன் திரும்பிப் பார்க்க...

ஒரு பொடியன் ஓட்டமாக வந்து நின்று மூச்சு வாங்கினான். தன் டவுசரில் இருந்து ஒரு கடிதம் எடுத்து நீட்டி, "புவனா அக்கா இதை உங்ககிட்ட கொடுக்கச் சொன்னிச்சி" என்றான்.

"என்கிட்டயா?"

"ஆமாம். ஊர்லேர்ந்து வந்திருக்கிற மகேந்திரன் மாமான்னு சொல்லித்தான் கொடுத்துச்சி. நான் வர்றேன்" என்று ஓடி விட்டான்.

மகேந்திரனுக்கு எதுவும் புரியவில்லை. புவனாவா? நாளைக்கு மணமேடையில் உட்காரப் போகிறவன் எதற்காக இப்படிக்கடிதம் எல்லாம் கொடுத்து விடுகிறான்? அவனை நான் பார்த்து, பேசி இரண்டு மூன்று வருடங்கள் இருக்குமே...

படபடக்கும் குழப்பமான இதயத்தோடு கடிதத்தைப் பிரித்தான்.

'அன்புள்ள மாமாவுக்கு புவனா வணக்கத்துடன் எழுதிக் கொண்டது. மாமா, என் அப்பா எனக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கும் இந்த திருமணத்தில் எனக்குக் கொஞ்சம் கூட சம்மதமில்லை. புதிதாக பணமும், வசதியும் சேர்ந்துவிட்டதில் என் அப்பாவின் போக்கும், நடவடிக்கையும் மாறியிருக்கலாம். ஆனால் என் மனம் மாறவே இல்லை மாமா. நான் என்னைக்கும் பழைய புவனா தான்.

உங்களையும், என்னையும் சம்மந்தப்படுத்தி பெரியவர்கள் விளையாட்டாகப் பேசிய போதெல்லாம் என்னைப் பொறுத்த வரை நிஜமாகவே மனதில் அந்த எண்ணம் பதிந்தது மாமா. சமீப

மகேந்திரன் ஒரு நாகரீகம் காரணமாக நீங்கள் வயசுக்கு வந்தப் பிள்ளை என்னை அதிகம் பார்க்காமல் பழகாமல் இருந்தீர்கள். ஆனால் என் மனதில் எப்போதும் உங்களைப் பற்றிய நினைவுகள் தான் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?

நம் திருமணம் தொடர்பாக அத்தை பேச வந்த போது, என் அப்பா அலட்சியமாகப் பேசி அனுப்பிய போது நான் எவ்வளவு வருத்தப்பட்டேன் தெரியுமா? என் அப்பாவை எதிர்த்துப் பேசி மூக்கம் இல்லை. அந்த அளவுக்கு எனக்கு தைரியமும் இல்லை. மாதிரிகுள் மட்டுமே அழ முடிந்தது.

மாமா, என்னுடைய கணவர் நீங்கள் தான் என்று என் மனதில் பூத்த எண்ணம் இன்றைக்கு விசுவரூபமாக மாறத்திருக்கிறதே ஒழிய குறையவே இல்லை.

நடக்கப் போகிற திருமணம் என் விருப்பத்திற்கு எதிரானது. என் விருப்பத்தையேக் கேட்காமல் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இந்த திருமணம் நடந்தால் என் வாழ்க்கையே நரகமாகி விடும் என்று நினைக்கிறேன். மனதில் உங்களை நினைத்துக் கொண்டு இன்னொருவரோடு ஒட்டுதலே இல்லாமல் குடும்பம் நடத்த முடியும்?

மாமா, எப்படியாவது என்னை இந்த நரகத்தில் இருந்து விடுக்கக் கூடாதா? நான் பெண் பிள்ளை. இவ்வளவு அடிக்களமாக நடந்து வருகிற இந்தக் கல்யாண ஏற்பாடுகளை எப்படி நிறுத்துவது, என் மனதின் விருப்பப்படி எப்படி சாதித்துக் கொள்வது என்று யோசனை எதுவும் புரியவில்லை.

என் மனதை விட்டு எல்லாவற்றையும் உங்களிடம் கொட்டி விட்டேன். என்னை ஏதாவது உபாயம் செய்து நீங்கள் மணந்து கொள்ளுங்கள் மாமா. நீங்கள் என்ன யோசனை தெரிவித்தாலும் நான் தயாராக இருக்கிறேன் ஒத்துழைக்க.

தங்கள் மேல உயிரையே வைத்துள்ள புவனா.

கடிதம் படித்து முடித்ததும் அதிர்ந்து போனான் மகேந்திரன்.

இதென்ன புதுக்குழப்பம்? இந்தப் பெண் மனதில் என் மேல் இப்படி, ஒரு அழுத்தமான ஆசையா? அதற்காக இடையில் புகுந்து திருமணத்தை நிறுத்தி நான் திருமணம் செய்து கொள்ள முடியுமா என்ன? நான் மனப்பூர்வமாக நேசிக்கிற, என்னையே நம்பியிருக்கிற ஆஷாவின் நிலைமை என்ன ஆவது?

மகேந்திரன் தீர்மானித்தான். இப்படி ஒரு கடிதம் அவனாமிடமிருந்து வந்ததாக யாரிடமும் தெரிவிப்பதுமில்லை. அந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுப்பதில்லை. திருமணம் நடந்து முடியட்டும். கழுத்தில் தாலி ஏறிவிட்டால் பிறகு அவனாவின் மனதில் தன் மேல் உள்ள விருப்பம் கொஞ்ச நாட்களில் காணாமல் போய்விடும்.

இந்தக் கடிதத்திற்காக நான் குழப்பம் செய்யப் போய் என் ராதலில் எந்தக் குழப்பத்தையும் ஏற்படுத்திக் கொள்வதாக இல்லை.

மகேந்திரன் அந்தக் கடிதத்தைச் சுக்கல் சுக்கலாகக் கிழித்து பூற்றில் ஊதிப் பறக்க விட்டான்.

● ●

தொடர்பவர் - சுபா

4

மின்சாரத்தில் சலனமிருந்தது. வெளிச்சம் நட்சத்திரம் போல வளர்ந்திருந்தது. மகேந்திரன் தரையில் உட்கார்ந்து சுவரில் புகுந்து சாய்த்து அந்த வெளிச்சத்தையே சற்று நேரம் கண்ணில்லாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்பா சாய்வு நாற்காலியில் சரிந்திருந்தார். அவர் மெலிதாக கிடந்த போதெல்லாம் எண்ணெய் காணாத ஸ்க்ரூக்கள் கரீய்ச் சத்தம் என்று புலம்பின.

அம்மா தூணில் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்தாள். முற்றத்தில் இருந்த பித்தளைப் பாத்திரத்தில் நிலா மழுங்கியிருந்தது. அம்மா தூணில் சரியாக சாப்பிடவில்லை. தட்டில் போட்ட சாதத்தை அப்படியே கொண்டு போய் கொல்லையில் சரித்து விட்டாள். தூணு வருடமாக தயார் செய்த ஒட்டக்காரி ஒலிம்பிக் மரத்தையில் தோற்றுப் போனது போன்ற ஒரு அதிர்ச்சியழகை அவள் முகத்தில் மூட்டமிட்டிருந்தது.

"டேய்!" திடீரென்று இரைச்சலிட்டாள். சாவி கொடுத்து வெறுத்தப்பட்ட பொம்மை போல வேகமாக எழுந்தாள். மகேந்திரனின் எதிரே வந்து நின்றாள். "எழுந்திருடா" என்றாள். அவள் கன்னத்து சதைகள் அதிர்ந்து கொண்டிருந்தன. மூச்சு மூன்று மார்புகளை ஏற்றி இறக்கின. கை விரல்கள்

நடுங்கின. உதடுகளைக் கட்டுப்படுத்த பற்களின் உதவி தேவைப்பட்டது.

அம்மாவுக்கு ஹிஸ்டீரியா தாக்குதல் வரும் போதெல்லாம் இப்படித்தான் நிலையில்லாமல் காற்றுக் காகிதம் போல ஆடுவாள்.

“அம்மா” - மகேந்திரன் அம்மாவின் தோள்களை ஆதரவாகப் பற்றினான்.

“உன் உசரம் என்னடா?”

“என்னம்மா திடீர்னு...”

“சொல்லுடா, உன் உசரம் என்ன?”

“அஞ்சடி, ஏழங்குலம்... உக்காரும்மா...”

அப்பாவும் ஈஸிசேரில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்.

“உன் கலர் என்னடா?”

“அம்மா, ப்ளீஸ் கத்தாத... உக்காரு...”

“நான் சொல்றேன்டா... உன் கலர் தங்கக் கலர். ஆம்புளைன்னா, இப்படித்தான் இருக்கணும்னு என் காது படவே தண்ணி எடுக்கற பொம்பளைங்க பேசியிருக்காங்க. உனக்கு கை டிறைய சம்பளம் வருது. உனக்கென்னடா கொறைச்சல்? நேத்து ராத்திரி அடிச்ச காத்துல பணக்காரனாயிட்டா அவன் பொண்ணுக்கு என்ன கொம்பு முளைச்சப் போயிருமா? அவ முஞ்சியும் மொகரைக் கட்டையும். அவளை விட ரதி மாதிரி ஒரு பொண்ணு பாத்து அடுத்த முகூர்த்தத்துலயே தாலி கட்டிக் காட்டணும். நாலு கலர்ல பத்திரிகை அடிச்ச அவன் முஞ்சிலய கொண்டு போய் எறியணும்....”

“செய்யலாம்மா... நீ உக்காரு...”

“என்னங்க... ஏன் உக்காந்திருக்கீங்க... இப்ப என்ன தூங்கற ஆயிருச்சி? ஜோசியர் வீட்டுக்குப் போங்க. பத்துப் பன்னங்க ஜாதகத்தை வாங்கிட்டு வாங்க.”

அம்மா மகேந்திரனிடமிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு நேரே அம்மாவின் முன்னே போய் நின்று கொண்டு சாமியாட ஆரம்பித்தாள்.

“அதுக்கு அவசியமில்லை” என்றார். அப்பா, மெல்லிய குரலில். “மகேந்திரன் ஏற்கெனவே ஒரு பொண்ணு பாத்து இருக்கான், மெட்ராஸ்ல”

அம்மாவின் மூளைக்குள் அந்த சேதி சுத்தியலால் தட்டிக் கொண்டு இறங்க சற்று நேரம் பிடித்தது.

“நெஜம்மாவாடா?”

“ஆம்மா... போட்டோ கூட கொண்டு வந்திருக்கேன். உன் கட்டி சம்மதம் வாங்கணும்னு...”

“என்னடா, ராசா... எடு போட்டோவை...”

மகேந்திரன் பரபரப்பாக ஆஷாவின் புகைப்படத்தை எடுத்து பார்வையிட்டம் நீட்டினான்.

“பார்த்தாலே அள்ளிக்கலாம் போல இருக்கே...” - அம்மா அவசியத்திற்கு புவனாவின் மேல் இருக்கும் கோபத்தை மறந்து சேர்த்து ஆஷாவைப் புகழ்கிறாள் என்று அவனுக்கு தோன்றத்தது. இருந்தாலும் காரியம் தனக்கு சாதகமாகத் தோன்றவில்லை குறித்து அடிமனதில் சந்தோஷ அலை புரண்டது. அவ்வப்போது பற்றி சுருக்கமாக அம்மாவுக்கும் சொன்னான்.

“கய்யணத்துக்கு நான் வரல்லைன்னு சொல்லியிருந்தேன்... இப்ப வரப்போறேன்... வந்து சபைல தலையை வைக்கப் போறேன். டேய், பாருடா என் பையன் பட்ட

ணத்துப் பொண்ணை செலக்ட் பண்ணியிருக்கான் பொருது
மான ஜோடி இதுதான்டான்னு அந்த தாண்டவராயன் மூஞ்சி
காறித்துப்பப் போறேன்..." அம்மா புகைப்படத்தை வெவ்வே
கோணத்தில் பார்த்தாள்.

'கல்யாணத்துக்கு வாம்மா... மாமா சந்தோஷப்படுவாரு
ஆனா அங்கே வந்து கலாட்டா பண்ணாதே..."

அம்மாவின் முகத்தில் வேகமெல்லாம் அடங்கிவிட்டது
திடீரென்று ஒரு அமைதி குடி கொண்டுவிட்டது. பெருமித
புன்னகையுடன் மகனைப் பார்த்தாள்.

தெருமுனையிலேயே அதிர கேட்க வேண்டிய நாதஸ்வர
கேட்கவில்லை. மைச்செட் வழியே ஒலிக்க வேண்டிய
ரெக்கார்டுகள் ஊமையாய் இருந்தன. கல்யாண வீட்டு வாசலில்
சிறு கூட்டம் நின்று உள்ளே எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிரு
மண்டபத்திற்குள் இருந்து குழப்பமான கூச்சல் சிதறி
கொண்டிருந்தது.

வண்டியிலிருந்து இறங்கிய மகேந்திரன் அம்மாவை
கைப்பிடித்து இறக்கி விட்டான். அப்பாவும் இறங்கினான்
உடனடியாக மூவருக்குமே அந்த வித்தியாசமான சூழ்நிலை
உறைத்தது.

ஒரு கோபமான டாக்ஸி அவர்களை மிக நெருக்கமாக
கடந்து போனது. அதன் கண்ணாடி ஜன்னல்கள் வழியே
உள்ளேயிருந்த பெண்களின் ஆவேசக் கண்ணீர் பின்
நொடிக்கு தெரிபட்டது.

"என்னடா ஆச்சு?" என்றார் அப்பா.

"தெரியலியேப்பா..." என்றான் மகேந்திரன். ஆனா
உள்ளுக்குள் கரடி பொம்மை டமாரம் தட்டிக் கொண்டிருந்த
புவனா எழுதிய கடிதத்தை சற்றும் மதிக்காமல் தான் கிழித்து

சரியான முடிவு தானா என்று ராத்திரி புராவும்
கண்கள் எல்லாம் ஏற்கெனவே செர்ரிப்
விட்டன.

ணத்துப் போன கால்களை இழுத்து இழுத்து அவன்
மண்டபத்தை நோக்கி நடக்க, அப்பா
த்தூனும், அம்மா ரகசிய சந்தோஷத்துடனும் அவனோடு
நடந்தார்கள்.

அவர்கள் மண்டபத்திற்குள் நுழையும் நேரம்
பெருமையுடன் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அம்மாள்
அடித்து நின்றாள். மகேந்திரனை உச்சியிலிருந்து
வரை ஒரு முறை ஸ்கேன் செய்தாள். உதட்டைச்
சுத்தித்தாள்.

"தானா அந்தப் பட்டணத்துக்காரப் புள்ளை?" என்றாள்.
மேலவாசத்தோடு.

"மமா... என்ன ஆச்சு?"

"ஆ... ங்... இனிமேத் தான் ஆவணும் போய் உள்ளாற
கைக பாரு..."

அவர்கள் காற்று தன் மீது பட்டால் கூட பாவம் என்பது போல
அம்மாள் தன் உருட்டை உடம்பை தளக்கி விலகி
நின்றாள்.

உள்ளே நாற்காலிகள் தாறுமாறாய்க் கலைந்திருந்தன.
அவரம் உறையிலேயே முடங்கிக் கிடக்க, தவில்காரர் தவில்
நுங்கை ஊன்றி வேதனையுடன் நடப்பதை வேடிக்கை
பாடுவாறு இருந்தார்.

தாண்டவராயன் மாமா ஓடி வந்து மகேந்திரனின் கைகளைப்
பிடித்துக் கொண்டார். அவருடைய கம்பீரமான உடல் கரும்புச்
சாறு களைத்திருந்தது.

“பாத்தியாப்பா... என்னென்ன நடந்துருச்சின்னு...” அவர் குரல் ஒடிந்து விழுந்தது.

“என்னாச்சு மாமா... பதறாம சொல்லுங்க...”

பெண் வீட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றும் மாக கால் பார்வை, அரைப்பார்வையாக மகேந்திரனைப் பார்ப்பதை அவனால் உணர முடிந்தது. பூகம்பத்திற்கு அவன் தான் விதையாக இருக்கப் போகிறான் என்பதை உள் மனம் எச்சரித்தது.

மாமாவும், மாமியும், கமறக் கமற அடுத்துப் பேசிய வார்த்தைகளை விட அவற்றின் இடைவெளியில் தப்பித் தவிக்கும் விம்மல்கள் தான் அதிகம்.

“மொட்டைக் கடுதாசா? யார் எழுதினது?” என்று அப்பா கேட்டார்.

“எந்த பாவிக்கு என்ன வயித்தெரிச்சலோ! அபாண்டமாக எழுதிப்பட்டான். மச்சான்... புவனா முழுவாமை இருக்கறாளாம். அவ வயித்துல வளர்ற புள்ளைக்கு அப்பன் தேடறதுக்காகத் தான் தடபுடலா இந்தக் கல்யாணமாம். மாப்பிள்ளை வீட்டுக் காரங்க கேட்ட சீர்செனத்திக்கு மேலேயே நான் செய்யறேன்னு ஒத்துக்கிட்டதுக்குக் காரணம் இந்த அசிங்கம் தானாம். மாப்பிள்ளை கால்ல மானத்தை விட்டு விழுந்து கெஞ்சினேன். இப்பவே டாக்டர் கிட்ட போவோம். என் பொண்ணை கர்ப்பவதின்னு சொல்லிட்டா அங்கியே ரெண்டு பேரும்தலையை அறுத்துக்கறோம்னு சொன்னேன். எம்பேசு எடுபடலை. அவங்க மனசுலலாம் சேறு படிஞ்சிருச்சு... எடுத்துத் தெறிஞ்சு பேசிட்டு கௌம்பிட்டாங்க...”

“அர்த்த ராத்திரில குடையை பிடிச்சுக்கிட்டு ஆடினா இந்த கதி தான்” என்றாள், அம்மா சற்றும் இரக்கமில்லாமல்.

மகேந்திரன் அம்மாவைப் பார்வையால் பொசுக்கினான்.

“அக்கா, மொட்டைக் கடுதாசுல இன்னும் என்ன எழுதி இருக்கு தெரியுமா?” மாமா அழுகையுடன் நிமிர்ந்து ஆவேசமாக “புவனாவுக்கு வயித்தில் குழந்தை கொடுத்தது உத்தரவா? அந்தான்னு எழுதியிருத்தது...”

“ஐயோ... சொன்ன நாக்குல நெருப்பு வச்சு எழுதினா...”

“அம்மா... ப்ளீஸ் கத்தாத...”

“எழுதினவன் எந்தப் பொறுக்கியோ... எழுதினது உத்தரவா? எனக்கும் தெரியும். உனக்கும் தெரியும். ஆனா எம்மோட கதி இப்ப என்னாச்சு பாருக்கா...”

“அப்பாவிடா...”

“அம்மா...” மகேந்திரன் அவளைப் பார்வையால் கெஞ்சினான். உள்ளேயிருந்து யாரோ அலறிக் கொண்டு ஒடினார்கள்.

“புவனா கதவை சாத்திக்கிட்டு திறக்க மாட்டேங்குது...”

மாமாவும் பதறிக் கொண்டு ஓடினார்கள். கதவை மோதித் திறந்தார்கள். உத்தரத்து கயிற்றில் புவனா தொங்கிக் கொண்டிருப்பாள் என்ற அச்சத்துடன் நிமிர்ந்து பார்த்து நின்றார்கள்.

முகலையில் முழங்கால்களில் முகம் புதைத்திருந்தாள். அவளைப் புடவை கண்ணீரால் நனைந்து கொண்டிருந்தது.

“தப்பி, உன் கால் விழுந்து கேக்கறேன்... பழசைல்லாம் வச்சுக்காம நீ தான் குனிஞ்ச எங்க குடும்பத்து கௌரவத்தை நிமிர்த்தி நிறுத்தணும்...” - திடீரென்று மாமி அவன் கையில் தன் தலைபட விழுந்ததும் மகேந்திரன் பதறி விட்டான்.

“ஆமாம்ப்பா...” மாமா மகேந்திரன் முன்னே புழு போல் நெளிந்தார். “பெரிய மனசு பண்ணி இதே முகூர்த்தத்துலயே புவனா கழுத்துல நீ தாலி கட்டினாத்தான் இந்த ஊர்ல இனிமே நாங்க நடமாட முடியும்.”

“என்ன மாமா திடீர்னு இப்படி...”

“டேய் இப்படி வாடா,” அம்மா மகேந்திரனைத் தன் பக்கம் இழுத்துக் கொண்டாள். “என்பிள்ளை உம் பொண்ணு கழுத்துல தாலி கட்ட மாட்டான். அவனுக்கு ஏத்த பொண்ணை ஏற்கெனவே பார்த்தாச்சு... பாக்கு வெத்திலகூட மாத்தியாச்சு...” என்று கூசாமல் பொய் சொன்னாள்.

புவனா அழுகையுடன் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள்.

●●

தொடர்பவர் - பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

5

மை கரைய அழுதபடி நின்ற, மணக்கோலத்தில் இருந்த புவனாவைப் பார்த்தான் மகேந்திரன்.

பதட்டத்தோடு குறுகி நின்ற தன் மாமாவையும், அத்தையையும் பார்த்தான்.

இந்த நிலைமையிலும் ரோஷமும், கோபமுமே பிரதானமாக ஆட்கொண்டிருக்க இரக்கமில்லாமல் வார்த்தைகளை வீசிவிட்டு நின்ற அம்மாவைப் பார்த்தான்.

கல்யாணத்திற்கு வந்திருந்தவர்கள் அங்கங்கே முடிச்ச முடிச்சாக நின்று உரத்த சத்தத்தில் ரகசியம் பேசிக் கொண்டிருப்பதை பார்த்தான்.

“மாமா” என்றான், “எங்கம்மா ஒரு கோபத்துல அப்படிச் சொன்னாங்க. எனக்கு வேற எங்கேயும் கல்யாணம் நிச்சயமாகலை. எந்தப் பொண்ணுக்கும் இந்த மாதிரி கல்யாண சமயத்தில் இக்கட்டான நிலைமை ஏற்படக் கூடாது இந்தப் பிரச்சனையில் என்னையும் சம்பந்தப்படுத்தியிருக்காங்க. இப்படி அபாண்டமா பழி போட்டது யாருன்னு யோசிக்கிறதை விட, இப்போ பிரச்சினையை எப்படி தீர்க்கலாம்னு யோசிக்கிறது தான் சின்னு எனக்குப் படுது.”

“இதில யோசனை பன்றதுக்கு எதுவும் இல்லை

மாப்பிள்ளை. நான் தலை, கால் புரியாம ஆடிட்டேன். சொந்தத்தை விட்டுட்டு அசல்ல சம்பந்தம் தேடினது பெரிய தப்பு. அதை மனசுல வச்சிக்காம என் பொண்ணை நீங்க ஏத்துக்கணும் மாப்பிள்ளை. இதை உங்க காலா நினைச்சுக்கங்க” என்று தாண்டவராயன் சட்டென்று மகேந்திரனின் இரண்டுகைகளையும் பற்றி அதில் தன் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டார். விம்மலுடன்.

பதறி கைகளை விடுவித்துக் கொண்ட மகேந்திரன் தன் அம்மாவிடம் வந்தான். “அம்மா, நடுவுல நடந்ததை எல்லாம் மறந்துடு. நீ ஆசைப்பட்ட பொண்ணு தான் உனக்கு மருமகனாக வரப்போகுது. போம்மா... புவனாவைக் கூட்டிட்டு போ. மணமேடையில் உக்கார வையி,” என்றான்.

“மகி” என்று அவன் தோளைத் தொட்டார் அப்பா, “அந்த பொண்ணு...” என்றார் குரல் கம்ம.

அவர் ஆஷாவைத் தான் குறிப்பிடுகிறார் என்பது புரிந்தது.

“அந்தப் பொண்ணு வாழ்க்கை வீணாயிடக் கூடாதுன்னு தான் இந்தக் கல்யாணத்துக்கு நான் சம்மதிக்கிறேன். எது எப்போ நடக்கணும்னு இருக்கோ அப்படித்தான் நடக்கும்” என்றவன் தன் அம்மாவிடம். “நீங்க ஆக வேண்டிய காரியங்களை பாருங்க மாமா” என்றார்.

ஒரு மஞ்சள் இலை காற்றில் கிளையை விட்டு விலகி படபட போல காற்றில் அசைந்து, அசைந்து கீழே இறங்கி ஆஷாவின் தோளில் வந்து அமர்ந்து நழுவி தரையில் விழுந்தது. மகேந்திரன் தன் கையில் இருந்த சிகரெட்டின் முனை நெருப்பையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான். அவளை நிமிர்ந்து பார்ப்பதற்கு மனதில் த்ராணி இல்லை.

தடந்ததைச் சொன்னதில் ஒரு கசப்பு தான் மனதில் ஒட்டிக் கொண்டது.

“ஆஷா” என்றான்.

“ம்” என்றாள்.

“அப்படிப் பார்க்காதே ஆஷா! என்னைக் கண்டபடி திட்டிடு ஆஷா. துரோகின்னு என் கன்னத்துல அறைஞ்சிடு ஆஷா. என் சட்டையைப் பிடிச்சி உலுக்கி முஞ்சில் காறித்துப்பிடு ஆஷா. நீ அமைதியாப் பார்த்துக்கிட்டிருக்கிறதை தான் என்னால தாங்க முடியலை.”

ஆஷா ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றினாள். அவன் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“மகி” என்றவன், “இனிமே அப்படி உங்களைக் கூப்பிடற உரிமை எனக்கு இருக்கா?” என்றாள், குரல் தடுக்கியது.

“ஆஷா, என் நிலைமையைப் பூரா சொன்னேன். அந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு நேர்மையான நல்ல மனுஷனா நடந்துக்க வேண்டிய சூழ்நிலை. அவளுக்குத் தாலி கட்டிட்டேன். ஆனா அன்னைக்கு ராத்திரி பூரா தூங்காம நான் அழுதுது எனக்குத் தான் தெரியும்.”

“நீங்க அந்த சூழ்நிலைக்கு சரியா தான் நடந்துக்கிட்டிங்க மகி. என்னால புரிஞ்சிக்க முடியுது. பட்... என்னால தாங்க முடியலைப்பா. என்னோட மகி எனக்குச் சொந்தமில்லைங்க” என்றதை என்னால நினைச்சிப் பார்க்கக் கூட முடியலை.”

தன் முழங்கால்களில் முகம் புதைத்து விம்மத் துவங்கினாள் ஆஷா.

சிகரெட்டைக் கீழேப் போட்டு மிதித்த மகேந்திரன் அருகில் கிடந்த ஒரு மரக்கட்டையைக் காலால் ஏத்தினான். கைகளைக்

கட்டிக் கொண்டு மெதுவாக உலாத்தினான்.

அவளின் விம்மல் அதிக ஓசையின்றி, ஆனால் தொடர்ந்து கொண்டிருக்க, அவள் அருகில் வந்தாள்.

“ஆஷா”

அவள் தோளில் கை வைத்தாள்.

“என்னைப் பாரேன், ப்ளீஸ்...”

நிமிர்ந்துப் பார்த்தாள்.

“நடந்தது என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் கல்யாணம் இல்லை. ஒரு சம்பவம். ஒரு உதவி. புவனாவோட மானத்தையும், உயிரையும் காப்பாத்தறதுக்காக செய்யப்பட்ட ஒரு ஏற்பாடு.”

புரியாமல் அவனையேப் பார்த்தாள்.

“புவனா கழுத்தில் தாலி கட்டிட்ட காரணத்தினாலேயே அவளை என் மனசு மனைவியா அங்கீகரிச்சுடலை ஆஷா. என் மனைவி நீதான்னு என்னைக்கோ மனசுல சிற்பம் மாதிரி செதுக்கி வச்சாச்சு. அது மாறவும் போறதில்லை. மறையவும் போறதில்லை. அந்த எண்ணத்தை அழிச்சுக்கவும் எனக்கு இஷ்டமில்லை.”

“மகி!” என்றாள் பிரமிப்போடு.

“ஆஷா, ஐ லவ் யு. வாழ்நாள் முழுக்க உன் ஒருத்தியைத் தான் என் மனசு நேசிக்கும். என் வாழ்க்கையில் அவளுக்கு இடம் கிடைச்சிருக்கலாம். என் வீட்டில் அவளுக்கு இடம் கிடைச்சிருக்கலாம். ஆனா என் மனசுல அவளுக்கு இட்டே இல்லை.”

“மகி, இது தப்புப்பா! நான் சொல்றதைக் கொஞ்சம் கேளுங்க.

நான் மகி இனி எனக்கு உரிமையானவர் இல்லைங்கிற மயக்கத்தில் நான் உணர்ச்சிவசப் படறதில் ஒரு நியாயம் இருக்கு. நீங்க இப்படி அபத்தமாப் பேசறதை இந்த நிமிஷத் தொட விட்டுடுங்க. உங்க மனசுல இனிமே தான் இருக்கக் கூடாது. புவனா தான் இருக்கணும். அவளுக்குத் தான் உரிமை இருக்கு.”

“உரிமை இருக்கலாம். ஆனா அந்தக் கழுதைக்கு தகுதி இல்லை!” என்று பற்களைச் சுடித்தபடிச் சொன்னாள்.

“ஏன் மகி இப்படி எல்லாம் சொல்றீங்க? அவ என்ன தப்பு செஞ்சா? தன் அத்தைப் பையன் மேல ஆசையை மூலத்துக்கிட்டது தப்பா? எவ்வளவு தூரம் உங்க மேல ஆசை இருந்தா, தனக்கு பணக்கார இடத்தில் சம்பந்தம் அமைஞ்சதுக் கூடறமும் உங்களுக்கு தன் மனசை வெளிப்படுத்தி தபால் மூலிக் கொடுத்து விட்டிருப்பா? அதுவும் ஒரு காதல் தான் மகி.”

“அர்த்தமில்லாமல் பேசாதே ஆஷா! ஆசைப்பட்டா சரி. எனக்கு மனசை வெளிப்படுத்தி தபால் அனுப்பிச்சா சரி. என் மனசுல என்ன இருக்குன்னு தெரிய வேணாமா? பட்டணத்தில் வேலை பார்க்கற நான் இவளையே மனசுல நினைச்சிட்டிருந்தேன்னு தெரிஞ்சுக்க வேணாமா? நான் தான் அவ கொடுத்தனுப்பிச்ச லெட்டருக்கு எந்த முக்கியத்து வமும் இல்லையே... அவளை சந்திச்சிப் பேசறதுக்கோ, கல்யாணத்தை நிறுத்தறதுக்கோ எந்த விதமான முயற்சியும் எடுத்துக் கிடையே... அதிலேர்ந்தே எனக்கு அவளை கட்டிக்க விருப்பம் இல்லன்னு புரிஞ்சுக்க வேண்டியது தானே?

அதுக்கப்புறமும் ஒரு நாடகம் நடத்தி, ஒரு பெரிய சித்திரை உருவாக்கி, அழுது, ஆர்ப்பாட்டம் செஞ்சி, மலாரையும் நம்ப வச்சி.... ச்சே! அந்தத் திருட்டுத் தனம் மூலமே தெரிஞ்சிருந்தா நான் மணமேடையில் உக்கார்

திருக்க மாட்டேன்” என்றான் ஆவேசமாக மகேந்திரன்.

“என்ன திருட்டுத் தனம் செஞ்சா அப்படி?”

“என்னையும் அவளையும் சம்பந்தப்படுத்தி கல்யாண வீட்டுக்கு ஒரு மொட்டை கடுதாசி வந்திச்சில்ல, அதை இவ தான் ஏற்பாடு செஞ்சிருக்கா. கல்யாணம் நின்னதுக்காக அழுததெல்லாம் நடிப்பு! மாய்மாலம்! கள்ளத்தனம்! முதலிரவு ரும்ல “எப்படி மாமா நம்ம திட்டம்? எங்கப்பாவோட முரட்டு குணத்துக்கு பயந்து கல்யாணத்தை நிறுத்த நீங்க எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கலைன்னா என்ன செய்யறதுன்னு தான் நானே செயல்பட்டுட்டேன்”னு சிரிச்சுக்கிட்டே சொன்னா. விட்டேன் பாரு கன்னத்துல. ஜென்மத்துக்கு அப்படி ஒரு அறை அவ வாங்கியிருக்க மாட்டா.”

பதறினாள் ஆஷா, “மகி, என்னப்பா இதெல்லாம்?”

“பின்னே என்ன? அன்னைக்கு எந்த சூழ்நிலையில இவளுக்குத் தாலி கட்டினேன் நான்? இவளோட அழகுக்கு ஆசைப்பட்டா? இவளோட சொத்துக்கு ஆசைப்பட்டா? இவளோட அன்புக்கு ஆசைப்பட்டா? வாழ்க்கை பூரா இவளுக்குக் கல்யாணமே ஆகாமப் போய்டுமேங்கிற பரிதாபம்! இந்த அவமானம் தாங்காம தற்கொலை பண்ணிக்குவாளோங்கிற பயம்! எங்க மாமாவோட குடும்ப கௌரவம் காத்துல பறந்துடுமேங்கிற கவலை! இதெல்லாம் தானே காரணம்? எல்லாம் இவளோட ஏற்பாடுன்னு தெரியறப்ப எனக்கு எப்படி இருக்கும்?”

சற்று நேரம் அமைதியாக இருந்த ஆஷா, “தப்புப்பா, நீங்க அவ்வளவு முரட்டுத்தனமா நடந்துகிட்டது தப்பு. நீங்க என்னை நேசிக்கிறது புவனாவுக்குத் தெரியாதேப்பா. அவளோட கோணத்தில் அவ உங்களை எப்படியாவது புருஷனா அடையணும்னு ஆசைப்பட்டா. அதுக்காக துணிச்சலா தன்

அவளையே அபாண்டமான பழிகளை சுமத்திக்கிட்டா. இது கள்ளத்தனத்தைக் காட்டலை” என்றாள்.

“பின்னே?”

“உங்க மேல வெச்சிருக்கிற அபரிமிதமான பிரியத்தை தான் அப்படி ஒக்கே. நடந்து முடிஞ்சதை ஆராய்ச்சி பண்ணதோ, அணைச்சிக் கலங்கறதோ இனிமே வேணாம்.

அழறதாலேயோ, ஆவேசம் காட்டறதாலேயோ யதார்த்தம் எந்தப் போய்டப் போறதில்லை. நீங்க சம்பவமா நினைச்சாலும் அந்தத் புனிதமான கல்யாணம். நீங்க அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததல்லாம், புவனா தான் உங்க பொண்டாட்டி. உங்களுக்கு அன்பும் இருக்கோ இல்லையோ நீங்க அவளோட ஈடுபாட்டோ குடும்பம் நடத்தி தான் ஆகணும். எங்க தெருவுலயே ஒரு பிள்ளை வாடகைக்கு இருக்குது. முதல்ல அதைப் பேசி முடிவு எடுக்கலாம். நாளைக்கே அந்த வீட்ல நீங்களும், புவனாவும் தோராய குடித்தனம் ஆரம்பிக்கிறீங்க. வாங்க போலாம்” என்று அழுது கொண்டாள் ஆஷா.

“வீடு பார்க்கலாம் ஃபிக்ஸ் பண்ணலாம். நாளைக்கே நாங்க அங்கே போயிடறோம். எல்லாம் சரி. அவளுக்கு பசி உணராம எப்பாடு கிடைக்கும். விதவிதமா விருப்புப்படற மாதிரி எல்லாம் உணவகிடைக்கும். ஆனா... வாழ்க்கை பூரா என் அன்பு மட்டும் அவளுக்குக் கிடைக்கப் போறதில்லை ஆஷா. இது மட்டும் தீர்மானம்” என்று ஆவேத்தோடு சொன்னவனைக் கவலையோடு மார்த்தாள்.

“மகி, நீங்க என்னை நேசிச்சது அவளுக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியாது. ஆனா இன்னைக்கு நான் எல்லாத்தையும் அங்கிட்ட சொல்லிடப் போறேன்” என்றான் மகேந்திரன் உறுதியாக.

தொடர்பவர் - சுபா

6

அழைப்பு மணி அடித்ததும், பரபரப்பாக கதவு திறந்தது. அவன் தான். அந்நியர் வீட்டில் அவர்கள் யாரும் இல்லாமல் அவன் மட்டுமே தனியே விடப்பட்டதன் பதைப்பு அவன் முகத்தில் இருந்தது. புடவைத் தலைப்பால் முகவாய் மற்றும் உதடுகளுக்கு மேலே பூத்திருந்த வியர்வையை ஒற்றிக் கொண்டான். “எஸ்.டி.டி. பூதல் கூட்டம் ஜாஸ்தி...” என்றான் ஆஷா. மன்னிப்புக் கோரும் குரலில்

‘பரவாயில்லை...’ அவன் ஆஷாவை விடுத்து மகேந்திரனின் இது தான் பார்வையை நிறுத்தினான்.

“சோப் தரட்டுமா? குளிச்சிட்டு வந்திடுங்களேன். ரெண்டு பரும... இங்கேயே டிபன் சாப்பிடலாம்.”

“உங்களுக்கு எதுக்கு சிரமம்?”

“எனக்கு சிரமம்தான் யார் சொன்னாங்க? அவன்... இது உங்க டு மாதிரி ஃபிரீயா இருங்க.”

அழைப்பு மணி மறுபடியும் ஒலித்தது.

ஆஷா அவர்களைக் கடந்து போய் கதவைத் திறந்தான்.

அம்மா! கோவிலிலிருந்து அர்ச்சனைத் தட்டுடன் வந்து உள்ளே.

“தீ வரவே மாட்டேன்னு சொன்னே? அதான் பூட்டிட்டு போயிருந்தேன் கோவிலுக்கு... திரும்பி வரப்பார்த்தா ஜன்னல் மூடி உள்ள ஃபேன் ஒடுறது தெரியுது. அய்யய்யோ நாம தான் அணைக்காம வந்திட்டமோன்னு பதறிட்டு வந்தேன். உள்ள டர் குரல் கேட்டுது... மகி வந்திருக்காரா?”

அம்மாவின் பார்வைக் களம் பூராவையும் அடைத்துக் கொண்டு நெருக்கமாய் நின்றிருந்த ஆஷா அப்போது தான் மிகினாள்.

விலகியதும் அந்த அறையில் மகேந்திரனும், அவனாவும் அவர்களுடைய புதுப்பெட்டியும், அவனாவின் கழுத்து மஞ்சள் ஹேரம் அம்மாவின் பார்வையில் விழுந்தன.

“எ... என்ன இது ஆஷா?”

ஆஷா மிக இயல்பாக நகர்ந்து கண்களால் அம்மாவைக் கவனித்துக் கொண்டு அவள் கையிலிருந்த அர்ச்சனைத் தட்டைப் பிடுங்கினாள்.

“நல்ல சகுனம்... கோயில் பிரசாதம் வந்திருக்கு. குளிச்சிட்டு வாங்க, எடுத்துக்கலாம்...” என்று புன்னகையுடன் அவனாவைப் பார்த்தாள். “அம்மா, ஊர்ல மகேந்திரனுக்கு திடீர் கல்யாணம் ஆயிடுச்சாம். இது தான் அந்த லக்கி கோள்...”

“என்ன தம்பி இது?”

அம்மாவின் அதிர்ச்சி அப்பட்டமாக இருந்தது. ஆஷாவை அது உறுத்தியது. அவள் கையைப் பிடித்து வெகு யதார்த்தமாக அவனைக்கு அழைத்துப் போனாள். குரலை மிக தழைத்து மகிழ்ந்தாள்.

“அம்மா, ஏன் எப்படின்னுல்லாம் நான் அப்புறம் விளக்கம் சொன்னேன். மகேந்திரன் பேர்ல தப்பு இல்லை. அதே போல் அந்தப் பெண்ணு பேர்லயும் தப்பு இல்ல... அவளை நீ வாய்நெறைய

வாம்மான்னு கூப்புடு... காலை டிபன் இங்க சாப்பிடச் சொல்லிருக்கேன். நீயும் ஒரு வார்த்தை உபசாரம் பண்ணிடு மகியை இப்ப எதுவும் கேக்காத ப்ளீஸ்..."

"என்ன ஆஷா இது? மகி மகின்னு ராத்திரியெல்லாம் அலாரத்தையே தூங்காம பாத்திட்டிருந்த... உருகி உருகிக் கிளம்பின... அந்த தம்பி இப்படிப் பண்ணலாமா?"

"அம்மா பாதி சினிமால நுழைஞ்ச மாதிரி நீ நுழைஞ்சிருக்கே விளக்கம் தான் நான் அப்புறம் தர்றேன்னு சொன்னேனே..."

அம்மாவை விட்டு விட்டு, உள்ளே போனதற்கு ஒரு சமாதானமாக சலவையிலிருந்து வந்த இரு டவல்களுடன் ஆஷா வெளியே ஹாலுக்குள் வந்து அவர்களிடம் நீட்டினாள்.

"கேள்விப்பட்டதும் ரொம்ப அதிர்ச்சியா இருந்ததுங்க..."

சண்முகசுந்தரம் மற்றவர்களுக்குக் கேட்கக் கூடாது என்பது போலக் குரலைத் தழைத்துக் கொண்டார். ஆனால், அவர் முகத்திலிருந்த பரிதாப சோகமே ஆபீஸில் அத்தனை பேருக்கும் சேதி சொல்லிவிடும் போலிருந்தது.

"என்ன செய்யறது சண்முகம் சார்? வாழ்க்கைல நாம நிச்சயம் பண்ணதை விட நமக்கு இன்னதுன்னு நிச்சயமாறது தான் அதிகமா இருக்கு" ஆஷா இயல்பாக மேஜை இழுப்பறையைத் திறந்து ஹேண்ட் பேகை வெளியே எடுத்தாள். சர்க்குலேஷன் லைப்ரரியின் பத்திரிகைகள் இரண்டை குறுக்காக மடக்கி வைத்து ஸிப்பை இழுத்து மூடினாள்.

"கௌம்பிட்டிங்களா ஆஷா?"

"ஆமாம்... மயிலாப்பூர் வரைக்கும் போகற வேலை ஒண்ணு இருக்கு. மகேந்திரனையும் அழைச்சிட்டுப் போகணும்."

- “மகியையுமா?”

“ஆமா... எங்க தெருவுல ஒரு வீடு காலியாயிருக்க
மகேந்திரனுக்கு அந்த போர்ஷனைப் பிடிச்சத் தரலாம்
நெனைக்கிறேன்..வீட்டு ஒனர் மயிலாப்பூர்ல இருக்காரு.”

“உங்க தெருவிலேயே ஒரு போர்ஷன் தேவை தான்...
யோசியுங்க ஆஷா...”

சண்முகசுந்தரம் நிஜமான அக்கறையுடன் கேட்கிற அல்லது வம்பளங்கும் மூடில் இருக்கிறாரா என்று கணிய கஷ்டமாயிருந்தது.

“அந்தப் பொண்ணு மெட்ராஸுக்குப் புதுசு, சண்முகம் என்ன காரணமோ தெரியலை அவங்க அப்பா அம்மா யாரும் கூட வரல்லை. தனியா கண்ணைக் கட்டிக் காட்டுல விட மாதிரி இருக்கும். அக்கம் பக்கத்துல தெரிஞ்சவங்க யாராவது இருந்தா அந்தப் பொண்ணுக்கு தெம்பா இருக்கும்...”

“எவ்வளவு பெரிய மனசுமமா உங்களுக்கு?”

அந்தப் புகழ்ச்சியெல்லாம் வேண்டாம் என்பது போல
பார்வையை அவர் மீது வீசினாள்.

“மகேந்திரன் ஆபீஸ் எப்ப வரேன்னு சொன்னானாம்மா”

“நாளையோர்ந்து வருவாருன்னு நெனைக்கறேன்.”

விடைபெறும் வகையில் இன்னொரு நாகுக்க
புன்னகையை உதிர்த்துவிட்டு, ஆஷா கைப்பை
வெளியேறினாள்.

* * *

ஆஷாவை பரிச்சயம் இருந்ததால், வீட்டு சொந்தக்
மகேந்திரனுக்குத் தன் போர்ஷனை வாடகைக்கு விட உட

... ..

மகேந்திரனின் குரல் தயங்கியது. தடுமாறியது.

“உன்னோட ஒவ்வொரு செய்கையும் என்னை சாட்டையால
மாதிரி இருக்கு ஆஷா...”

“என்ன பேசுறீங்க?”

அமுது ரகளை பண்ணுவேன்னு நெனைச்சு பயந்தேன்.
ஆனா நீ காலைல வீட்டுக்கு அழைச்சிட்டுப் போனே....
கிட்ட ரொம்ப நாள் பழகினவ மாதிரி அன்போட
கிட்ட... உங்க வீட்ல எங்களை ஜோடியாக உக்காத்தி
சமைச்சப் போட்டே... எங்களுக்காக அரை நாள் லீவு
கூடவே இருந்தே... இப்ப ஒரு வாடகை வீடு
கொடுத்திருக்கே. உன் மனசை என்னாலப்
பிக்கவே முடியலை.”

நான் அழுது ரகளை பண்ணலைங்கறது முதல் ஏமாத்தம்.
முருஞ்சியையாவது திருப்பிக் கிட்டுப் போகாதது
ஏமாத்தம்...இல்ல? ஆஷா அப்படில்லாம்
பிறந்தா உங்க மனசு சமாதானமாயிருக்கும். இப்ப
பயில்லாத குத்த உணர்ச்சி குடையது. நான் யதார்த்தமா
பண்ணினாக் கூட பாருய்யா நீ அல்பமா
கிட்டாலும் நான் எவ்வளவு பெருந்தன்மையா
உங்கறேன்னு உங்களைக் குத்திக் காயம் பண்றதுக்காகத்
நான் அப்படில்லாம் நடந்துக்கறேன்னு அர்த்தம்
தோணுது... உங்க ஆஷா, உங்க ஆஷான்னு நீங்க
பிறந்ததெல்லாம் பொய், ஆஷாவைப் புரிஞ்சுக்

கிட்டது அவ்வளவுதான்...”

“அப்படியில்ல ஆஷா...” மேலே வார்த்தைகள் வராமல் தத்தளித்தான். மகேந்திரன், ஆஷா அவ்வளவு கூர்மையாக பதிலடிப்பாள் என்று அவன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. துவக்கம் வாடிப்போனதைப் பார்த்து ஆஷா பதறினாள். கொஞ்சம் அதிகப்படியாகவே வார்த்தைகளில் வெப்பத்தைக் காட்டி விட்டாளோ? ச்சே, மகி பாவம்... என்ன பேசுவது என்று யோசிக்காமல் ஏதோ உளறியதை இவ்வளவு பெரிதாகப் பண்ணியிருக்க வேண்டாமோ?

“நானைலேர்ந்து ஆபீஸ் வருவீங்க தான மகி?” என்று பேச்சை மாற்றும் விதத்தில் கேட்டாள்.

“ஏன், யாராச்சும் கேட்டாங்களா?”

“ம்”

“நானைலேர்ந்து ஆபீஸ் வரணும், ஆஷா. இன்னிக்கி எனக்கு ரொம்ப வெறிச்சன்னு இருந்துச்சு. எங்கை தர்மசங்கடப்படுத்தக் கூடாதுன்னோ என்னவோ, உங்க அப்பா சாப்பாட்டுக்கப்புறம் வெளிய வரவேயில்லை. தூங்கற மாதிரி படுத்துட்டாங்க. புவனாவோட பேசறதுக்கு என்ன விஷயம் இருக்கு? போரடிச்சுப் போச்சு.”

“ஏப்ரல் பதினைஞ்சு ஞாபகம் இருக்க மகி?”

“ஏன்”

“உங்க பொறந்த நாள். பர்ட்டே. ரெண்டு பேரும் போட்டுட்டு மகாபலிபுரம் போயிருந்தோம். காயற வெயில் அது தெரியலை. காலைல ஆரம்பிச்சு பேசினோம். பேசினோம் பேசிட்டே இருந்தோம். ராத்திரி ஏழு மணிக்கு நான் பஸ் ஏறினேன். கூட திருப்தி வரலை நமக்கு... மிச்சத்தை நானே பேசிப்போம்னு பிரிஞ்சோம். நாம என்ன நாட்டு நடந்ததென்கிறதையெல்லாம் நினைச்சுக்கிறதான்.”

“...பேசினோம்? அரசியல் பேசினோமா, ஆன்மீகம் பேசினோமா? இல்லையா? என்னவோ ரெண்டு மணி நேரம் பேசினோட பேச முடியலைங்கறீங்களே...”

“...யார்கிட்ட பேசறோம்கறதைப் பொறுத்திருக்கு.”

“...புனாவோட இடத்துல இருந்து யோசிச்சுப் பாருங்க... அங்கிட்ட பேசணும்னு அவ ஆயிரம் விஷயம் வச்சிருப்பா... அங்குக்காவது ஆபீஸ் இருக்கு. நாலு ஃபரெண்ட்ஸ் இருக்க. மனசுல இருக்கிறதை இறக்கி வைக்கிறதுக்கு அங்குக்கு உங்களை விட்டா யாரு இருக்காங்க?”

“...அங்கு ஒட்டலையே அவகிட்ட...”

“...அங்கே நேரம் கொடுத்தீங்க? கல்யாணம் ஆன கையோட போட்டுட்டு வந்துட்டீங்க. மெரட்டியே உக்காத்தி இருக்கீங்க.”

“...திரும்பித் திரும்பி அவளைப் பத்திப் பேச வேணாம்.”

“...மட்டாண்டை சமீபித்து விட்டார்கள்.”

“...அங்ககிட்ட எனக்கு உரிமை இருக்கு தானே மகி?”

“...என்ன ஆஷா இப்படிப் கேட்டுக்கிட்டு?”

“...உங்க கல்யாணத்துக்கு நான் ஒரு பரிசு தந்தா மறுக்க மாட்டீங்க?”

“...ஆஷா.. நீ...”

“...மறுக்க மாட்டீங்க தானே?”

“...அவன் வலியுறுத்திக் கேட்டதும் மாட்டேன் என்பது போல தலையசைத்தான்.”

ஆஷா ஹேண்ட் பேகைத் திறந்தாள். வெள்ளை நிறக் கவர்
ஒன்றை எடுத்து அவனிடம் நீட்டினாள்.

“என்ன ஆஷா இது?”

“தெறந்து தான் பாருங்களேன் என்றாள்.”

அவன் கவர் திறந்து உள்ளேயிருந்த காகிதத்தை எடுத்தது
ஆஷா புன்னகைத்துச் சொன்னாள்.

“உங்களுக்கும் புவனாவுக்கும் ஊட்டிக்கு டிக்கெட்
எடுத்திருக்கேன் மகி. நாளைக்கு புறப்படறீங்க. ஒரு வாரமாச்சு
ஹனிமூன் போயிட்டு திரும்பறீங்க... உங்க லீவுக்கு மேனேஜர்
கிட்ட சொல்லிட்டேன்....”

தோடர்பவர் - பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

7

தன் கையில் ஆஷா கொடுத்த ரயில் டிக்கெட்டுகளைப்
பார்த்தான் மகேந்திரன்.

அந்த ஹோட்டலில் எதிர் நாற்காலியில் அவள்
மெய்யாக இருந்தாள். கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்ட இரண்டு டீயும்
பார்க்கக் கொண்டிருந்தது. ஸ்பீக்கர்கள் ‘கண்ணுக்கு மை
பூசு’ என்றன.

“தேதி பார்க்கிறீங்களா மகி? நாலு நாள் தள்ளி தான்
புறப்படுகிறீர்கள். நீங்க முதல்ல புதுவீட்ல செட்டில்
மெய்யாகவில்ல?”

“பாப் இட்! நீ குத்தலா பேசறியா இல்லை உணர்ந்து தான்
புறப்ப?”

“இதில குத்தல் என்ன இருக்கு? முதல்ல டீ குடிங்க.
பார்க்க” என்று தன் டீயை எடுத்து லேசாக ஊதிவிட்டு
பார்க்கத் துவங்கினாள்.

“சர்க்காரணத்தைக் கொண்டும் நம்ம காதலைப் பத்தி
பார்க்கிட்ட சொல்லக் கூடாதுன்னு கண்டிஷன் மாதிரி
பாட்டே. சரின்னு சம்மதிச்சேன். அவளோட ஊட்டிக்குப்
பாட்டு வான்னு சொல்றியே, எப்படி முடியும்?”

“ஏன் முடியாது?”

“விளையாடாதே ஆஷா. யு நோ வொய்!”

ஆஷா சற்று நேரம் அமைதியாக உ குடித்தாள்.

“நடந்து போன நிகழ்ச்சில உங்களுக்கோ, எனக்கோ சந்தோஷம் இல்லைதான் மகி. அதுக்காக உங்க வெறுப்பை உங்களையே நம்பி வந்திருக்கிற அந்த அப்பாவிப் பொண்ணுகிட்ட காட்டறது எந்த விதத்திலயும் நியாயம் இல்லைப்பா.”

“அப்பாவியா அவ? சதிகாரி!”

“திருப்பித் திருப்பி புரிஞ்சுக்காமம் பேசாதிங்க. உங்க தரத்துக்கு நல்லால்லை. எனக்குப் பிடிச்சவரை அடையணும்னு தீவிரம் வந்துட்டா நானா இருந்தாலும் அந்த சதியைச் செய்திருப்பேன்.”

“நீ ஆயிரம் சொல்லு! என் மனசு ஏத்துக்காது.”

ஆஷாவுக்கு சுறுசுறுவென்று கோபம் வந்தது.

“கேட்டா கோவிச்சுக்கக் கூடாது. தாலி கட்டி கூட்டிட்டு வந்திருக்கிற உரிமை உள்ள பொண்டாட்டி கிட்ட பேசறதுக்கு என்ன இருக்குன்னு கேள்வி கேக்கிற உங்களுக்கு என்கிட்ட பேசிகிட்டிருக்கிறதுக்கு என்ன உரிமை இருக்கு?”

சாட்டையால் அடிபட்டதைப் போல நிமிர்ந்தான் மகேந்திரன்.

“ஆஷா? உன்கிட்ட எனக்கு உரிமை இல்லையா?”

“எந்த வகையில் உரிமை?”

“நீ... நீ... என்னோட காதலி!”

“அது இப்ப இல்லை. நீங்க புவனா கழுத்தில தா...”

கட்டறதுக்கு முதல் நிமிஷம் வரைக்கும் தான்.”

“இல்லை ஆஷா. இந்த தர்க்கமே அர்த்தமில்லாதது. என்னைக்கும் நீ என் காதலி. என் உயிர் இருக்கிற வரைக்கும்.”

“பேத்தாதீங்க. இப்பவும் நான் உங்க காதலின்னு சொன்னிங்கன்னா அதுக்கு அர்த்தம் வேற. சரியான பேர் சொல்லணும்னா கள்ளக் காதலி! எனக்கு அப்படி ஒரு கேவலமான ஸ்டேட்டஸ் தர விரும்பறிங்களா?”

“ஆஷா, வார்த்தைகளை வச்சிக்கிட்டு நிஜமான உணர்ச்சிகளை காயப்படுத்தாதே, ப்ளீஸ்...”

“முதல்ல ஒரு விஷயத்தை தெளிவாப் புரிஞ்சிக்கணும் மகி. நம்ம காதல் நிறைவேறாமப் போனதில் எனக்கு பட்டாசு வெடிச்சக் கொண்டாடற சந்தோஷமா? ரயில்வே ஸ்டேஷன்ல உங்க ரெண்டு பேரையும் ஜோடியா பார்த்த நிமிஷம் என் மனசு எவ்வளவு துடிச்சிருக்கும். இதயம் பொலபொலன்னு உதிர்ந்து கொட்டிடுச்சிப்பா. நான் கதறலை. கலங்கலை. ஏன்னா அந்த நிமிஷம் கூட உங்க செயலுக்கு நியாயமான காரணம் இருக்கலாமனு நம்பினேன். உங்களுக்கு துரோகி பட்டம் சூட்டி சட்டையைப் பிடிக்கத் தோணலை. ஏற்பட்ட சூழ்நிலைகளோட நெருக்கடியை சொன்னிங்க. எனக்கு ஏமாற்றமா இருந்தீச்சி. ஆனா புரிஞ்சுக்க முடிஞ்சிச்சி. காதல் புனிதமானது. மதிக்கப்பட வேண்டியது. அப்படிப் பார்த்தா புவனாவோட காதலையும் நாம மதிக்கணும்னு பட்டுது. அதனால என் மனசுல தீர்மானிச்சுட்டேன். நீங்களும் புவனாவும் சந்தோஷமா வாழறதை தள்ளி நின்று ரசிக்கிறதுன்னு. அடிப்படையில் நீங்க ஒரு நல்ல மனுஷன் மகி. அதனால நான் உங்களை மதிக்கிறேன். இப்ப நான் உங்களோட பழகிட்டு இருக்கேன். தயவு செஞ்சு இதை நீங்க சரியாப் புரிஞ்சுக்கணும். நீங்க புவனா மேல காட்டற அன்பு தான் என்னை சந்தோஷப்படுத்தும்.”

“பேசி முடிச்சிட்டியா, இன்னும் இருக்கா?”

“இதுக்கு மேல தெளிவா எனக்குச் சொல்லத் தெரியாது மகி.”

“நானும் தெளிவாகவே சொல்லிட்டிடுமா?”

“சொல்லுங்க.”

“என்னால உன்னை மறக்க முடியாது.”

“உங்களை யார் மறக்கச் சொன்னது? ஒரு நல்ல தோழியா நான் உங்களோட எப்பவும் பழகிட்டுதான் இருப்பேன். பேசிகிட்டுதான் இருப்பேன்.”

“இந்த தோழி பிஸ்னெஸ் எல்லாம் பேச நல்லா இருக்கும். உன்னை என்னால அப்படிப் பார்க்க முடியாது. ஒரு நாளா, ரெண்டு நாளா, எத்தனை நாளா பழகியிருக்கோம்? எப்படியெல்லாம் பழகியிருக்கோம்? அதெல்லாம் மனசை விட்டுப் போய்டுமா?”

“இப்ப என்ன செய்யணுங்கறீங்க மகி?”

“உன்னை மனசுல நினைக்காதேன்னு உன்னால சொல்ல முடியுமா? சொன்னாலும் சாத்தியப்படுமா?”

“உடனடியா முடியாது. ஆனா முடியணும்.”

“உடனடியா முடியாதுன்னாவது ஒப்புக்கிறியில்லே?”

“ஒப்புக்கறேன்.”

“அந்த மாதிரிதான். தாலி கட்டிட்ட காரணத்தால புவனாவோட என்னால மனம் ஒட்டி வாழ முடியாது.”

“உடனடியாதானே முடியாது?”

“இல்லை. இது நிரந்தரமாவே முடியாது.”

“மதி, உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பேசி பிரயோஜனமில்லை.

உண்மைகள் மாறிடாது. புவனாவுக்கு நீங்க புருஷன். அதாவது ஒப்புக்குவிங்களா?”

“அந்த கடமைக்குத்தான் கூடவே அழைச்சட்டு வந்திருக்கேனே...”

“ரைட்டு. உங்களை நம்பி வந்தவளுக்கு ஒரு புருஷனோட கடமைகளை முதல்ல செய்ங்க. உங்க ருமை காலி பண்ணிட்டு சாமான்களை புதுசா பிடிச்சிருக்கிற வீட்ல கொண்டாந்து போடுங்க. எங்க வீட்லேர்ந்து புவனாவை அந்த வீட்டுக்கு அழைச்சட்டுப் போங்க. முதல்ல இதையாவது செய்விங்க தானே?”

“வேற வழி?” என்றான் மகேந்திரன் எரிச்சலாக. +

“இதோ இருக்கு வீட்டு சாவி. எல்லா ஏற்பாடுகளும் செஞ்சிட்டு இன்னிக்கு சாயங்காலமே புவனாவை கூட்டிட்டுப் போய்டுங்க. நான் ஆபீஸ்ல பர்மிஷன் வாங்கிட்டு வந்தேன். வரட்டுமா?”

அவனுடைய மறுபதிலை எதிர்பார்க்காமல் ஆஷா புறப்பட்டு ஆட்டோ பிடித்தாள் கடை வாசலில்.

மாலை அலுவலகம் முடிந்து வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்த போது அம்மாவும், புவனாவும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்ன... எங்கம்மா பேசிப் பேசியே போரடிச்சட்டாங்களா புவனா?” என்றபடி டிபன் பாக்கை சிங்கில் போட்டு விட்டு வந்தாள்.

“சேச்சே. அதெல்லாம் எதுவும் இல்லை. எங்க கிராமத்தைப் பத்தி கேட்டாங்க. நான் தான் நிறைய பேசிட்டிருந்தேன்” என்றாள் புவனா.

“அவர் வந்தாரா?”

“வந்தாரு. புதுசா வாடகைக்குப் பிடிச்ச வீட்ல எல்லா சாமான்களையும் கொண்டு வந்து சேர்த்துட்டாராம். நீங்க ஆபீஸிலோந்து வந்ததும் உங்ககிட்ட சொல்லிட்டு உங்களையும் கூட்டிட்டு அந்த வீட்டுக்கு வரச் சொன்னார். எங்க சூட்கேஸ் எல்லாம் எடுத்துட்டுப் போய்ட்டார். நான் உங்களுக்காகத்தான் காத்துக்கிடருக்கேன்.”

“பத்து நிமிஷத்தில முகம் கழுவிட்டு வந்துடறேன்” என்று துண்டோடு பாத்ரூம் சென்றாள் ஆஷா.

“இன்னைக்கு ராத்திரி சமையல் சமைக்காதே. ஹோட்டல்ல வாங்கிச் சாப்பிடுங்க. நாளைக்குதான் நாள் நல்லா இருக்கு. புது பாத்திரத்தில முதல்ல பாலைக் காய்ச்சிடு. அப்புறம் எதாச்சும், ஸ்வீட், செஞ்சிட்டு எது வேணாலும் சமை. ஆமாம், உனக்கு சமைக்கத் தெரியுமா?” என்றாள் அம்மா.

“நல்லா சமைப்பேன். ஒரு நாள் கூப்புடறேன் வந்து சாப்பிட்டுட்டு சொல்லுங்க” என்றாள் புவனா.

முகம் கழுவிக்கொண்டு வந்த ஆஷா பின்னலைப் பிரித்து மீண்டும் பின்னிக் கொண்டு, பவுடர் போட்டு, பொட்டு மாற்றினாள். புடவை மாற்றினாள்.

“போலாமா? அவங்க வீட்ல விட்டுட்டு வந்துடறேன்மா.”

புவனாவும், ஆஷாவும் வீதியில் இறங்கி நடந்தார்கள். வானம் ஆரஞ்சு நிறத்தில் இருந்தது. சாலை விளக்குகள் எரியத் துவங்கியிருந்தன.

“உங்களை நான் அக்கான்னு கூப்பிடலாமா? மெட்ராஸ்லானக்கு யாரும் இல்லை. உங்களோட பழகறது சந்தோஷமா இருக்கு. என்னமோ பல வருஷம் பழகின மாதிரி ஒரு ஒட்டுதல் வருது மனசுக்கு. வீடும் இதே தெருவுல அமைஞ்சதுக்கு நான் ரொம்ப சந்தோஷப்பட்டேன். நீங்க அடிக்கடி எங்க வீட்டுக்கு

வரணும். நானும் வருவேன். மெட்ராஸ்ல எப்படி எப்படி நடந்துக்கணும்னு எல்லாம் எனக்கு நீங்கதான் கத்துத் தரணும்” என்று வாஞ்சையோடுப் பேசினாள் புவனா.

“அதனால என்னங்க?” என்றாள்.

“பார்த்திங்களா? நான் உங்களை அக்கான்னு உரிமையோட கூப்புட ஆசைப்படறேன். நீங்க எனக்கு மரியாதை கொடுத்து விலகிப் போறிங்களே...”

“சேச்சே. இல்லைம்மா. உன்னை புவனான்னு பேர் சொல்லியேக் கூப்புடறேன். போதுமா?” என்றாள் ஆஷா.

“நீங்களும், அவரும் ஒரே ஆபீஸ் தானே?”

“ஆமாம்.”

“நான் உங்ககிட்ட மனசுவிட்டுப் பேசலாமா?”

“தாராளமா?”

“எங்க கல்யாணம் எப்படி நடந்துச்சின்னு உங்களுக்கு முழுக்க அப்புறமா இன்னொரு நாள் சொல்றேன். ஒரு பொய் நாடகமாடி என்னோட கல்யாணத்தை நிறுத்தி என் மாமாவை கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டேன். சொன்னா ஆச்சரியப்படுவிங்க. சினிமால வர்ற மாதிரியே இருக்கும். நான் பொய் சொன்னது தெரிஞ்சி மாமா என்னை அடிச்சுட்டார். அதிலோந்து ரொம்ப கோபமாவே இருக்கார். சரியாப் பேசறதில்லை.”

“அப்படியா?” என்றாள் ஆஷா.

“நான் நாடகமாடினதுதான் பிடிக்கலையோ, இல்லை என்னையே மாமாவுக்குப் பிடிக்கலையோன்னு புரியலை.”

“சேச்சே! உன்னை யாருக்காவது பிடிக்காமப் போகுமா?”

“எனக்கு ஒரு சந்தேகம்”

“என்ன?”

“மாமா மனசுல வேற யாரையாச்சும் நினைச்சிட்டிருக்காரோ?”

திக்கென்றது ஆஷாவிற்கு.

“நீங்க ரெண்டு பேரும் ஒரே ஆபீஸ்தானே? அதனாலதான் உங்களைக் கேட்டேன். உங்களுக்குத் தெரிஞ்ச வரைக்கும் அப்படி எல்லாம் எதுவும் இல்லையே?”

இந்தப் பெண்ணிற்கு என்ன பதில் சொல்வது?

தவித்தாள் ஆஷா.

● ●

தொடர்பவர் - சுபா

8

“என்ன ஆஷா... நான் கேட்டதுக்கு நீங்க பதிலே சொல்லலியே?”

“என்ன கேட்டே?”

“மாமா மனசுல வேறு யாரையாச்சும் நெனைச்சிட்டிருக்காரா ன்னு கேட்டேன்.”

அந்த கேள்வியை மறு ஒலிபரப்பு செய்வதில் அவளுக்குப் பூரண விருப்பம் இல்லை என்பது போல புவனாவின் குரல் தேய்ந்துவிட்டது.

“சரி, நான் உன்னை ஒரு கேள்வி கேட்கட்டுமா?”

“கேளுங்க...”

“உன் மனசுல நீ மகேந்திரனை நெனைச்சிருந்தே, இல்லியா?”

“ஆமாம்...”

“அதை ஒத்துக்காம உங்க வீட்ல உனக்கு வேற மாப்பிள்ளை பார்த்தாங்க...”

“ஆமாம்...”

“மனசுல ஒருத்தரை வச்சுக்கிட்டு இன்னொருத்தனுக்கு

வாழ்க்கைப்பட்ட நீ சம்மதிச்சியா.”

“இல்ல...”

“ஏதோ தகிடுதத்தம் பண்ணி, ஆசைப்பட்ட மாமாவையே கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டே...”

“ஆமாம்...”

“மனசுல ஒருத்தரை ஆழமா நெனைச்சப்புறம் இன்னொருத்தனுக்கு இடமில்லன்னு கிராமத்துல வளர்ந்த உனக்கே அவ்வளவு பிடிவாதம் இருந்தப்பு, மெட்ராஸ்ல இருக்கிற உன் மாமாவுக்கு மனசுல வேற பொண்ணு ஆழமாய் பதிஞ்சிருந்தா அவளைத் தவிர வேற யாரையும் கல்யாணம் பண்ணிக்கக் கூடாதுன்னு எவ்வளவு பிடிவாதம் இருந்திருக்கும்! அப்படிப் பிடிவாதம் பிடிச்சாரா என்ன?”

“இல்ல... கல்யாணம் நின்னு போய் அப்பா கண் கலங்கி நினைப்ப அத்தையை எதுத்துக்கிட்டு மாமா என் கழுத்துல தாலியைக் கட்டினாரு...”

“அப்புறம் உனக்கு எதுக்கு வீண் சந்தேகம்?”

புவனாவின் முகத்தில் மெல்லிய தெளிவு பிறந்தது. “என்கிட்ட எப்பவுமே கோபமா இருக்காரு... சரியா மூஞ்சி கொடுத்துப் பேச மாட்டேங்கறாரு...”

“அதுக்கு நூறு காரணம் இருக்கலாம். ஜாம் ஜாம்னு உன் அறிய ஃப்ரெண்ட்ஸையெல்லாம் கூப்பிட்டுக் கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்னு மகேந்திரன் நெனைச்சிருந்திருக்கலாம். சந்தோஷமான சூழ்நிலைல நடந்த கல்யாணம் இல்லியே, புவனா இது. கட்டாயத்துல ஒரு வித டென்ஷன்ல நடந்த கல்யாணம். அந்த ஆரம்ப அதிர்ச்சிலேந்து மீளறதுக்கே கொஞ்ச நாள் ஆகும். மகியை எனக்குத் தெரியும்கற தைரியத்துல சொல்றேன். அவர் ரொம்ப நல்லவரு. கோபமும், எரிச்சலும்

ரோட குணமில்லை. கொஞ்ச நாளைக்கு நீ விட்டுக் கொடுக்கலாம் சரியாயிடும்.”

“உங்க கூட பேசினப்புறம் என் மனசுல இருந்த மெல்லாம் கரைஞ்சு போச்சு...” புவனா ஆஷாவின் கைகளை புடன் பற்றிக் கொண்டாள். கண்களில் நீர் திரண்டிருந்தது.

வித்தியாசத்தை ஆஷாவால் உணர முடிந்தது.

காலையில் குளித்து கண்ணாடி எதிரில் உட்காரும் போது தைய பரபரப்பு இப்போது இல்லை. இன்றைக்கு என்ன தைவ அணிவது என்று பல் தேய்க்கும் போதே திட்டமிடும் பார்ப்பு இல்லை. இன்று மகி என்ன டிரஸ்ஸில் வருவார் என்று தனக்குத் தானே சவாலாகக் கேள்வி கேட்டுக் கொள்ளும் ஆவம் இல்லை. மகிக்குப் பிடிக்குமே என்று டிபன் டப்பாவில் தலாக அடைத்துக் கொள்ளும் அவசியமில்லாமல் பூப்பிட்டது.

ஆர்வம் கரைந்து விட்டதால், அலுவலகம் கிளம்புவதே ஒரு தாயமான சடங்கு போல் இருந்தது.

“ஆஷா...” அம்மா அவளுடைய கூந்தலில் மல்லிகைச் சந்தை வைத்து விட்டு தோள் தொட்டு திருப்பினாள்.

“என்னம்மா?”

“என் மனசு கெடந்து அடிச்சுக்குது. எப்படி துள்ளலும் புமா இருந்த பொண்ணு... இப்படிப் பண்ணிடுச்சே அந்த...”

“அம்மா.... பழசைல்லாம் கௌறாதயேன்...”

“சரி, கௌறலை... புதுசைப் பத்திப் பேசுவோம். மகேந்திரன் வலன்னு ஆயிடுச்சி. அதுக்காக சாகற வரைக்கும் இப்படியே

சாமியார் மாதிரி இருக்க முடியுமா? உனக்கு ஒரு வாழ்க்கை வேணாமா? உன் ஜாதகம் கேட்டு வந்தவங்க எத்தனை பேரை திருப்பியனுப்பியிருக்கேன்? மீனு ஒரு வார்த்தை சொல்லு... ரெண்டு நாளைக்குள்ள பத்து வரன் கொண்டு வந்து நான் நிறுத்தறேன்..”

“யார் கிட்டம்மா சவால் விட்டிருக்கோம்? என்னாலயும் பத்து வரன் கொண்டு வந்து நிறுத்த முடியும்னு யார்கிட்ட மா தட்டிக்கணும் நாம? ஏட்டிக்குப் போட்டியா கல்யாணம் பண்ணிக்கறதுல என்ன சாதிச்சிட முடியும்னு நெனைக்கறே?”

“அதில்ல ஆஷா...”

“புரியுது... உன் கவலை புரியுது. உன் கோபம் புரியுது. உன் துடிப்பு புரியுது. அவசரப்பட வேண்டாம்மா... கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணு... எல்லாத்தையும் பட்டுன்னு மறந்துட முடியாது என்னால...”

“அந்த தம்பி ஜாலியா ஹனி மூன் கௌம்பிப் போயிருச்சு. நீ என்னடான்னா அதை நெனைச்சு உருகிட்டிருக்கே...”

“மகி நீ நெனைக்கிற மாதிரி ஆசைப்பட்டுக் கௌம்பிப் போகலை. ஹனிமூனும் வேணாம். ஒண்ணும் வேணாம்து முரண்டு பிடிச்சவரை நான் தான் கட்டாயப்படுத்தி அனுப்பியிருக்கேன். அவரே ரொம்பக் குழம்பிப் போயிருக்காரு அவரைத் திட்டாதம்மா...”

“ஆம்பிளைங்களை நீ சரியாய் புரிஞ்சுக்கலை, ஆஷா...”

“எல்லா ஆம்பிளைங்களும் மோசமில்லைம்மா.. மகியை எனக்குத் தெரியும்...” என்று சொல்லும் போது உணர்ச்சிவசப்பட்டதில் தொண்டை உலர்ந்து போனது கண்களில் அவள் அறியாமலேயே கண்ணீர் திரண்டது விருட்டென்று திரும்பி, செருப்புகளை மாட்டிக் கொண்டு வெளியேறினாள்.

அவசரமாக அன்றைய தபாலில் பதில் அனுப்ப வேண்டிய தங்களுக்குக் குறிப்பு எடுத்துக் கொண்டிருக்கையில் மீனாஜியில் நிழல் விழுந்து ஆஷா நிமிர்ந்தாள், அதிர்ந்தாள்.

“மகி... நீங்க...”

“லீவை கேன்ஸல் பண்ணியாச்சு... ரூட்டில சேந்தாச்சு...”

“ஊட்டி போய் ரெண்டு நாள் கூட ஆகலை... அதுக்குள்ளே மகி...”

“தீ பிடிச்சத் தள்ளாத குறையா அனுப்பினே... போனேன். ரெண்டு நாளும் நரகம், ஆஷா... என்னை வேற எதுவும் இல்லை...”

அப்புறம் ஆபீஸ் வேலையில் கவனம் பிசகிவிட்டது. இரண்டு தங்களை எழுதி எழுதிக் கிழிக்க வேண்டியதாயிற்று.

சண்முகசுந்தரம் அரைக்கண்ணால் அவ்வப்போது கண்களையும், மகேந்திரனையும் மாறி மாறிப் பார்ப்பது புரிந்தது. சுந்தரன் தன் மேஜையில் உட்கார்ந்து ஃபைல்களைத் திரும்பமாகப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

மதினோரு மணி இருக்கம். ஆஷாவின் அருகில் இருந்த லிபோன் ஒலித்தது. எடுத்தாள்.

செப்டெம்பர் பேசினாள். “ஆஷா மேடம், உங்களைத் திட்டி ஒரு பொண்ணு வந்திருக்குது... உங்களைத்தான் கணுமாம்...”

“தீதோ வரேன்...”

ஆஷா ஆபீஸ் வேலையை மூடி வைத்துவிட்டு லிபோனிற்கு விரைந்தாள். எதிர்பார்த்தது தான்.

அவளா சோபாவில் நிலையில்லாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள். கண்களும், பயந்த உதடுகளும், வெளிறிய முகமுமாக அவளைப் பார்த்ததும், வீட்டுப் புடம் எழுதாமல் டீச்சருக்கு

எதிரே நிற்கும் மாணவியைப் பார்ப்பது போல் தான் இருந்தது.
“என்ன புவனா?”

சோபாவில் அவள் அருகில் உட்கார்ந்ததும், புவனாவின் கண்களில் ஈரம், “அக்கா, நான் இங்க வந்ததுக்கு அவர் என்ன நினைத்து இருவாரா... உதைப்பாரான்னு தெரியலை... ஆனா...”

“ஷ்... இது ஆபீஸ்... இங்கல்லாம் அழக் கூடாது... வசூல்கேண்டினுக்குப் போயிடலாம்...”

புவனா எழுந்த போது, அவள் ஒரு ஓயர் கூடை எடுத்து வந்திருந்தது தெரிந்தது. உள்ளே பாத்திரம் சத்தமிட்டது.

கேண்டிளினில் தனிமையில் உட்கார்ந்ததும் புவனாவின் அழகை பீறிட்டது.

“அவருக்கு எம்மேல கொஞ்சம் கூட இஷ்டமில்லை அக்கா... ஊட்டிக்குப் போகாமலேயே இருந்திருக்கலாம்... ரெண்டு நாட்கள் உர்ருன்னு மூஞ்சை தூக்கி வச்சிக்கிட்டு ஜெயில்ல அடைக்கைதி மாதிரி இருந்தாரு. எம்மேல தீராத கோபம் இருக்க அவருக்கு... எனக்குத் தாங்கலை... இப்படி தெக்குப் பக்கம் வடக்குப் பக்கமும் பார்த்துக்கிட்டு உக்காந்திருக்கவா ஊட்டி வந்தோம்னு கேட்டேன். உடனே கோபம் பொத்துக்கிட்டு வந்துருச்சு. டப்பு டப்புன்னு எல்லாத்தையும் பெட்டில போட அடைச்சாரு... ருமைக் காலி பண்ணினாரு... ஒரு வார்த்தை கூட என்கிட்ட பேசலை.. பஸ்ஸில கூட திரும்பிப் பார்க்கலை... எனக்குத் தப்பு பண்ணினேன்னு எனக்குப் புரியலை... இருந்தாலும் ஸாரின்னு நூறு தடவை சொல்லிட்டேன். எம்மேல கோபம் இருக்கட்டும். அதுக்காக வயித்தைக் காயப் போடறதா? அவசரமா டிபன் ரெடி பண்ணினேன். சாப்புடாமலே பொறப்பது வந்துட்டாரு... நீங்களாச்சும் எடுத்துச் சொல்லுங்க... சாப்பிட்டுச் சொல்லுங்க... கூடையை மேஜை மீது தூக்கி வைத்தாள்.

ஆஷாவிற்கு கண்கள் கலங்கின. “நீ சாப்பிட்டியா, புவனா”

“அவரு சாப்புடாம எனக்கு மட்டும் எப்படி இறங்கும், அக்கா?”

“சரி, இரு... மகியை இங்க கூட்டிட்டு வரேன்...”

“வேணாம்... என்னைப் பார்த்தாலே அவருக்கு மறுபடி மூடு செட் ஆயிரும். நான் போயிடறேன். ஊருக்கு வேணாலும் போயிடறேன். என் மூஞ்சை பார்க்காம இருந்தா அவருக்கு மதி கெடைக்கும்னா அதை நான் கெடுக்கலை. போயிடறேன். அவருக்கு மனசுக்கு பிடிச்ச இன்னொரு பாண்ணு இருந்தா அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு தோஷமா இருக்கட்டும். நான் குறுக்க வரலை...”

“போயிடறேன், போயிடறேன்னு பயந்து ஒதுங்கிட்டா அப்படி? முரண்டு பிடிக்கிற ஆம்பிளையை நம்ம வழிக்குக் கொண்டுவரணும் புவனா... அதுலதான் நம்ம புத்திசாலித்தனம் இருக்கு...”

“எனக்கு அந்த புத்திசாலித்தனம் இருக்கா அக்கா?” - புவனா கேகத்துடன் கேட்டாள், அவளைப் பார்க்கையில் அப்படியே நஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டு ஆறுதல் சொல்ல வண்டும் போல துடிப்பாயிருந்தது ஆஷாவிற்கு. திடீரென்று அவள் பார்வை மிரண்டு போவதை அவள் கவனித்தாள். அவள் அவை போன திசையிலேயே தன் பார்வையை செலுத்தினாள்.

கேண்டிளினிற்குள் மகேந்திரன் நுழைந்து கொண்டிருந்

தொடர்பவர் - பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

9

காண்டிணுக்கு யதேச்சையாக டி குடிப்பதற்காக நுழைந்த மகேந்திரன், ஒரு மேஜையில் புவனாவும், ஆஷாவும் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து லேசாக அதிர்ந்து, பின் அவர்களிடம் வந்தான்.

“என்ன புவனா, ஆஷாவைப் பார்க்க வந்தியா?” என்ற இயல்பாய் கேட்டான். புவனா அமைதியாய், தவிப்பாய் ஆஷாவைப் பார்த்தாள்.

“இல்லைங்க மகேந்திரன். புவனா உங்களைப் பார்க்கத்தான் வந்திருக்கா” என்றாள் ஆஷா.

“காண்டிணுக்குள்ளே என் மேஜை இல்லையே.”

“போதும் விளையாட்டு. காலைல அவசரமா புறப்பட்டதா டிபனை நீங்கதானே ஆபீசுக்கு எடுத்துட்டு வரச்சொன்னீங்களாம். அவளை காண்டிணல் உக்கார வெச்சுட்டு உங்களைக் கூப்பிட்டு விடலாம்னு இருந்தேன். பயங்கரமான ஆள் சார் நீங்க. புவனா வந்திருக்கிறதை வாசனை பிடிச்சி வந்துட்டிங்களை ஒக்கே, சாப்புடுங்க. நான் எதுக்கு நடுவில் தொந்தரவா?”

ஆஷா எழுந்து கொண்டு புவனாவுக்கு ஜாடை காட்டிவிட்டு காண்டிணை விட்டு வெளியேறினாள்.

“நான் உன்னை டிபனை ஆபீசுக்கு எடுத்துட்டு வான் சொன்னேனா?”

“இல்லை.”

“அப்புறம் ஏன் ஆஷாகிட்ட அந்த மாதிரி சொன்னே?”

புவனா சில விநாடிகள் யோசித்தாள். ‘ஊட்டியில் கோபம் பறப்பட்டதில் இருந்து எல்லாவற்றையும் ஆஷாவிடம் சொல்லிவிட்டேன்’ என்றுச் சொன்னால் அதை இவர் எப்படி எடுத்துக் கொள்வாரோ....

ஆஷா யார்? இவரோடு ஒன்றாக வேலை பார்ப்பவன் கலகலப்பாக பழகுகிற ஒரு தோழி. அவ்வளவுதானே? அவளிடம் போய் எதற்காகக் குடும்ப விஷயங்களைப் பேசினாய் என்று கோபம் வந்துவிட்டால்?

“ஏங்க, உங்களுக்கும் எனக்கும் ஏதோ பிரச்சினை. கோபம் இதை எல்லாம் அவங்ககிட்ட எதுக்காக நான் சொல்லணும்? அதனால் தான் மாத்திச் சொன்னேன். என்ன இருந்தாலும் அவங்க மூணாவது மனுஷிதானே?”

“யாரு? ஆஷாவா? மூணாவது மனுஷியா?” என்றான் அவனுக்கு சிரிப்பு தான் வந்தது.

நீ இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இருக்க வேண்டியவன் அவள் என்று சொல்லிவிடலாமா?

அந்த அதிர்ச்சியை இவள் எப்படி எதிர் கொள்வாள்? அந்த இது இல்லை சந்தர்ப்பம்.

“இப்ப என்ன செய்யணுங்கறே?” என்றான் எரிச்சலாய்.

“இத பாருங்க. நீங்க ஏன் கோபமாவே இருக்கிங்கன்னு நான் புரிஞ்சுக்கிட்டேன்” என்றாள் புவனா.

“என்ன புரிஞ்சுக்கிட்டே?”

“நான் நாடகம் மாதிரி நடத்தி திடீர்னு உங்களை மணமேடையில் உக்கார வெச்சதில் உங்களுக்கு ஒரு கோபம். அப்புறம்... உங்க கல்யாணத்தை உங்க ஃப்ரெண்ட்சையெல்லாம் கூப்பிட்டு தடபுடலா நடத்தணும்னு நினைச்சுட்டிருந்திங்க. அவங்க யாரையுமே கூப்புட முடியாமப் போனதில் வேற கோபம். உங்க கோபம் எதுக்காகன்னு புரிஞ்சப்புறம் மனசல கொஞ்சம் பாரம் இறங்கியிருக்கு. எனக்குப் புரிய வெச்சதே ஆஷாக்காதான். நான் அதுக்குள்ளே என்னென்னவோ நினைச்சு பதறிட்டு இருந்தேன். உங்க கோபம் தானா வடியற வரைக்கும் நான் பொறுமையா இருப்பேங்க. ஆனா தயவு செஞ்சி இனிமே உங்க கோபத்தை உங்க வயித்து மேல காட்டாதிங்க. சாப்புடுங்க.” என்று இலை போட்டாள்.

மகேந்திரன் மௌமாக இலையின் மேல் தண்ணீர் தெளித்தான்.

அவள் கறிகளையும், சாதத்தையும், குழம்பையும் வளையல்களை பின்னால் தள்ளிக் கொண்டு பவ்யமாகப் பரிமாறினாள்.

எதுவும் பேசாமல் அவன் சாப்பிடத் துவங்கினான். அவன் சாப்பிட்டு முடித்து இலையைச் சுருட்டியதும்....

“எங்கே போடணும்னு சொல்லுங்க. நான் எடுத்துப் போட்டுடறேன்” என்றாள் புவனா.

“பரவாயில்லை” அவனே எடுத்துச் சென்று குப்பைக் கூடையில் போட்டுவிட்டு, கைகழுவிவிட்டு வந்த போது ஊட்டிலிருந்து எடுத்து வந்திருந்த தண்ணீர் பாட்டிலை ஊட்டினாள்.

“இங்கெல்லாம் தண்ணியைக் காய்ச்ச மாட்டாங்க இல்லே?”

இது காய்ச்சி ஆற வெச்ச தண்ணி. இனிமே தினம் நீங்க ஆபீஸ் புறப்படறப்ப ஒரு பாட்டில் தண்ணியும் கொடுத்தனுப்பறேன்."

"சாப்டாச்சு. நான் என் மேஜைக்குப் போகட்டுமா? நீ புறப்பட்டுப் போறியா?"

"கொஞ்சம் மளிகை சாமான் எல்லாம் வாங்கணும். பணம் வேணும்" என்றாள் புவனா. பாத்திரங்களை மூடி கூடையில் வைத்தாள்.

"எவ்வளவு வேணும்?" என்று மணிபர்சை எடுத்துத் திறந்தபடி கேட்டான்.

"நூறு ரூபா கொடுங்க."

எடுத்துக் கொடுத்தான். வாங்கிக் கொண்டு தயங்கி நின்றாள்.

"இன்னும் எதுக்கு நிக்கிறே?"

"சாப்பாடு நல்லா இருந்திச்சா மாமா?"

"ம்... நல்லா இருந்திச்சி."

"நிஜமா?"

"கோர்ட்ல சொல்ற மாதிரி சத்தியம் பண்ணச் சொல்றியா?"

"சொன்னதே போதும் மாமா. ராத்திரி என்ன சமைக்கட்டும்?"

"இதபாரு, இந்த மாதிரி ஆபீஸ் நேரத்தில வந்து தொண்டாண்னு பேசறதெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்காது. சாப்பாடு கொண்டாற்றது, பணம் கேக்கறதுன்னு எதுக்கும் இங்கே வரக்கூடாது, புரிஞ்சிதா?"

தலையை அசைத்தாள். மகேந்திரன் போய்விட்டான்.

புவனா வயர் கூடையுடன் காண்டைனை விட்டு வெளியே

வந்து வாசலுக்கு வழி புரியாமல் விழிக்க... புன்னகைத்தபடி வந்தாள் ஆஷா.

"என்ன சாப்புட்டாரா?"

"ரெண்டு தடவை குழம்பு போட்டுக்கிட்டார். ரெண்டு தடவை ரசம் போட்டுக்கிட்டார். அவ்வளவு பசி! பாவம்! காலையிபன் சாப்புடாம வந்ததால ரொம்ப பசிச்சிருக்கு."

"கை கொடு! சாதிச்சிட்டே! ஒரு மனுஷனை ரெண்டு ரூசியில ஒரு பொண்ணு சுலபமா கைக்குள்ளே போட்டுக்கலாம் புவனா. ஒண்ணு சமையல் ரூசி, அதில புகுந்து விளையாடிடு வேன்னு நினைக்கிறேன்."

"தோசையில் மட்டும் இருபத்தி நாலு வகை செய்வேன்க்கா. இன்னொண்ணு என்ன?"

"தெரியாது?" என்று கண்ணடித்தாள் ஆஷா.

"தெரியலையே" என்றாள் அப்பாவியாக முகத்தை வைத்துக் கொண்டு புவனா.

"கட்டில் ரூசி" என்றாள் ஆஷா.

"போங்கக்கா! நீங்க வேற இப்பத்தான் என் கையில் பரிமாறி ஒரு வேளை உருப்படியா சாப்பிட்டிருக்கார்."

"உனக்குத்தான் புவனா சாமர்த்தியம் வேணும். தனி வீட்ல நீயும், அவரும் மட்டும் தான் இருக்கிங்க. அவரு உனக்கு உரிமையுள்ள புருஷன். நீ அவருக்கு உரிமையுள்ள பொண்டாட்டி. ஒரு வாலிப வயசு ஆம்பளைக்கு எப்படி உனக்கு உரிமை போக்கறதுன்னு உனக்கு வரிவரியாவா சொல்லிக் கொடுக்க முடியும்?" என்று புன்னகைத்தாள் ஆஷா.

"ச்சீ! போங்கக்கா. கிட்டப் போனாலே பாயறாரு."

“இப்படியா காட்டன் புடவை கட்டி இடுப்பு தெரியாம செருகிட்டுகிட்டே போறது? உன்கிட்ட நைட்டி இருக்கா?”

“ம்கூம்.”

“சரி, நீ வீட்டுக்குப் போ. சாயங்காலம் ஆபீஸ் முடிஞ்சதும் நான் உன் வீட்டுக்கு வர்றேன்.” என்று அவளை அனுப்பிவிட்டுத் தன் மேஜைக்கு வந்து அமர்ந்தாள்.

மேஜை மீதிருந்த இண்ட்டெர்காம் ஒலித்தது. எடுத்தாள்.

“நான் தான்” என்றான் வேறு செக்ஷனில் இருந்து மகேந்திரன்.

“எப்படி இருந்திச்சி சாப்பாடு?”

“இனிமேல ஆபீசுக்கு வரக்கூடாதுன்னு சொல்லிட்டேன்.”

“பாவம் மகி, நீங்க சாப்புடாம வந்ததால அவளும் காலைல டிபன் சாப்பிடலையாம். முழு சமையலும் சமைச்சி முடிச்சி தூக்கிட்டு வந்திருக்கா. அவ சாப்புட்டாளான்னு கேட்டிங்களா நீங்க?”

“இல்லை.”

“என்னாச்சு மகி உங்களுக்கு? ஏமாற்றம், வருத்தம் எல்லாம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். அடிப்படை மனுஷத்தனத்தைக் கூடவா இழந்துட்டிங்க?”

“நியாயம் தான். நான் கேட்டிருக்கணும்.”

“குட்! உணர்றிங்களே. தட் ஈஸ் மகி! அவளோட உங்களால சிரிச்சுப் பேச முடியாது. உங்க மனநிலை அப்படி. ஒத்துக்கறேன். தயவு செஞ்சி வெறுத்துப் பேசாதிங்க. ஒடிஞ்சி போய்டுவா. எல்லாரையும் விட்டுட்டு உங்களை நம்பி வந்தவ . அவ கண்லேர்ந்து ஒரு துளி வந்தாலும் அது உங்களுக்கு அவமானம்

மாதிரி தான்.” சரி, எதுக்குக் கூப்புட்டிங்க?

“இன்னைக்கு வெள்ளிக் கிழமை.”

“அதுக்கென்ன?”

“ஒவ்வொரு வெள்ளியும் நீயும், நானுமா அஷ்டலட்சுமி கோயிலுக்குப் போய்கிட்டிருந்தோம். சாமி கும்பிட்டுட்டு கடல்ல கால் நனைச்சிக்கிட்டே நடந்து ஏதேதோ பேசுவமே... மறுநாள் யோசிச்சா என்ன பேசினோம்னு மறந்திடும். ஆபீஸ் முடிஞ்சதும் கோயிலுக்குப் போலாம் ஆஷா.”

“நோ, நீங்களும், புவனாவும் போய்டு வாங்க.”

“ப்ளீஸ் ஆஷா...”

“கெஞ்சாதிங்க மகி, நான் வரலை.”

“ஒரே ஆபீஸ்ல உன்னை பக்கத்திலேயே வெச்சிக்கிட்டு பழைய உரிமையோட பேச முடியாம நான் அவஸ்தை படறேன் ஆஷா.”

“மகி, என் வார்த்தைக்கு மரியாதை தர்றவரா இருந்தா போனை வெச்சிடுங்க. பழைய நினைப்புல பேசறதா இருந்தா இனி எப்பவும் பேச வேணாம். ஒரு ஃபிரெண்டா பேசறதா இருந்தா மணிக்கணக்கில் பேசலாம்.”

ரிசீவரை வைத்தாள் ஆஷா.

கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தான் மகேந்திரன். முதுகுக்கு ஒரு தலையணை கொடுத்திருந்தான். இரவு மணி பத்தரையை நெருங்கியது.

கையில் புகைகிற சிகரெட். சிந்தனையோடு புகைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“மாமா” என்று சமையலறையிலிருந்து புவனாவின் குரல் கேட்டது.

“என்ன?”

“உங்களுக்கு பால் எடுத்துட்டு வரட்டுமா?”

“வேணாம்.”

“ராத்திரி ஒரு டம்ளர் பால் குடிச்சிட்டு படுத்தா உடம்புக்கு நல்லது மாமா.”

“அட்வைஸ் ஆரம்பிச்சிடாதே. எடுத்துட்டு வந்து தொலை.”

பாலோடு உள்ளே புவனா நுழைய குப்பென்று மல்லிகைப் பந்தலுக்குள் சிக்கிக் கொண்டது. போல வாசனை அவன் மூக்கை முட்டியது.

நிமிர்ந்து பார்த்தான் அதிர்ந்தான்.

மிக மெல்லிய ஒரு நைட்டியை அணிந்து, தன்முகத்தை லிப்ஸ்டிக் எல்லாம் போட்டு பிடிவாதமாக அலங்கரித்துக் கொண்டு, கூந்தலில் நான்கு சரம் மல்லிகையுடன் நின்றிருந்த புவனா அவனை தலையைச் சாய்த்து ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தாள்.

“வாங்கிக்கங்க மாமா” என்று பால் டம்ளரை நீட்டிய புவனாவின் உடல் வானிப்பு பிரதேசங்கள் நைட்டியினூடே வெட்ட வெளிச்சமாக எக்ஸிபிஷன் நடத்திக் கொண்டிருக்க...

எச்சில் விழுங்கினான் மகேந்திரன்.

● ●

தொடர்பவர் - சுபா

10

ஆஷா இருக்கையில் சென்று அமரும் போதே சண்முகசுந்தரம் ரிசீவரைத் தூக்கிக் காட்டினார்.

“ஆஷா, உங்களுக்கு போன்...”

ஹெண்ட் பேகை வைத்து விட்டு ஆஷா போனை நோக்கி நடந்தாள். மகேந்திரன் தன் இருக்கையில் வந்து உட்கார்ந்திருந்தான். மேஜை நிறைய ஒரு ஃபைலைப் பரப்பி வைத்துக் கொண்டு அதில் கவனத்தை அமிழ்த்தியிருந்தான். அவனைக் கடந்து போகையில் ஆஷா “குட்மார்னிங்” என்றாள், உற்சாகமாக.

மகேந்திரன் தலை நிமிர்ந்து தர்மசங்கடமான புன்னகை உதிர்த்தான். “குட்மார்னிங்!” என்றான்.

அவள் கண்களைத் தொடர்ந்து சந்திக்க முடியாதவனாக டீட்டென்று பார்வையைத் தழைத்துக் கொண்டான்.

ஆஷா ரிசீவரை எடுத்தாள்.

“குட்மார்னிங், ஆஷா ஹியர்” என்றாள்.

“அக்கா... உங்களுக்கு ரொம்ப தேங்க்ஸ்ககா...” என்று மறுமுனையிலிருந்து குரல் வந்தது.

“ஹாய், நீதானா?” ஆஷா உற்சாகம் பொங்க ரிசீவரில் கூவினாள். “சொல்லு, சொல்லு... சக்ஸஸா?”

“ச்சீ, போங்கக்கா...”

“இதைச் சொல்றதுக்கா போன் பண்ணினே?” ஆஷா குறும்புடன் மகேந்திரனைப் பார்த்துக் கொண்டு பேசினாள். அவள் பார்வையின் ஊடுருவல் தாங்காமல் மகேந்திரன் தலை நிமிர்ந்தான். அவள் கண்களில் வழிந்த குறும்பைப் பார்த்த போது மீண்டும் அவன் கண்கள் தாமாகத் தாழ்ந்தன. “வெற்றியா, இல்லையா அதைச் சொல்லு, புவனா....”

“கொஞ்ச வெற்றிக்கா... போன்ல கூச்சமா இருக்கு... நேர்ல சொல்றேனே... வச்சிட்டிடுமா?”

பாவம் ஏதோ பூத்திலிருந்து பண்ணுகிறாள் போலிருக்கிறது. குரலில் வெட்கம் ததும்பியதிலிருந்தே அந்த ‘வெற்றிக்கா’வின் பின்னால் மகேந்திரனின் தோல்வியை உணர முடிந்தது. இதயத்தின் அடி ஆழத்தில் ஒரு மெல்லிய குத்தாசிக் கீறியது வலித்தது.

மகேந்திரனைக் கடக்கும் போது அவன் மேஜையைத் தட்டி “குட்மார்னிங் மகி” என்று மறுபடி சொல்லி அவன் நிமிர்ந்த போது ஒற்றைக் கண்ணை மூடித் திறந்துவிட்டு, தன் இருக்கைக்குத் திரும்பினாள்.

ஐந்து நிமிடம் கூட ஆகியிருக்காது. மகேந்திரன் எழுந்து வந்து விட்டான்.

“ஆஷா... உங்கிட்ட கொஞ்சம் பேசனுமே!”

“இப்பத்தான் வேலையே ஆரம்பிச்சிருக்கோம்... கொஞ்சம் நேரம் போகட்டுமே, மகி... பதினொரு மணிக்கு காபி பிரேக்லு பேசுவோம்.”

அவன் நகர்ந்து போனதும், ஆஷா வேலையில் கவனத்தைச் சூழ்த்த முனைந்தாள். புத்தி மட்டும் வேலையில் பதிய மறுத்து கொள்ளுக்குக் கிளை தாவிக் கொண்டிருந்தது. அவள் வாங்கிக் கொடுத்த நைட்டியில் புவனா எப்படி மிளிர்ந்திருப்பாள், மகேந்திரனை வீழ்த்த அவள் எப்படி செயல்பட்டிருப்பாள் என்றெல்லாம் கேள்விகள் குடைந்து கொண்டேயிருந்தன. ச்சே, கொஞ்சம் டீஸண்ட்டாக நடந்து கொள் ஆஷா. மற்றவரைப் பற்றிய கற்பனையில் கூட அவர்களுடைய அந்த ரங்கங்களை மெருவிப் பார்க்குமள விற்கு எப்படிக்கீழ்த்தரமாகிப் போனாய்?

ஆஷா தலையை உதறிக் கொண்டாள். மகேந்திரனை டீஸே பேச விடாமல் தள்ளிப் போட்டதில் அர்த்தம் இருந்தது. டீஸே பேசிகளின் கொந்தளிப்பில் இருக்கும் போது வெளியே இருப்பதிலும் வார்த்தைகள் ஆயுதங்களைப் போன்றவை. கீறிக் கொடுப்பது விடும். சற்று நிதானமான பிறகு பக்குவமான துணைகளோடு பேசும் போது வார்த்தைகள் அர்த்தமுள்ளதாக இருக்கும். தீய்த்துக் கருக்காமல் தீர்க்கமான சிந்தனை இருக்கும். மகேந்திரனை அவளுக்கு முன் கூனிக்குறுகிய வடிவத்துடன் வைப்பது அவளுக்குப் பெரிய சந்தோஷம் எதையும் தருவிடப் போவதில்லை. அவனை அவமானப்படுத்த திட்டமிடப்பது அவள் நோக்கமும் இல்லை என்று புரிந்திருந்தாள்.

காபி இடைவேளையில், மகேந்திரன் வந்து, “ஆஷா, வாலாமா?” என்று, கேட்டபோது, அவனோடு கிளம்பும் விற்கு அவளுக்குத் தெளிவு வந்திருந்தது.

கேண்டன் காபியில் சர்க்கரை சற்றுத் தூக்கலாக இருந்தது.

“மார்னிங் உனக்கு போன் பண்ணினது புவனா தானே?” என்று, எடுத்தவுடன். அவள் தலையசைத்தாள்.

“நெனைச்சேன்... அவ ஏன் உன்னைப் போட்டு தொந்தரவு பண்ணிக்கிட்டிருக்கா?”

“தொந்தரவுன்னு நான் சொன்னேனா மகி? அவளுக்கு இது ஊர்ல வேற யார் இருக்காங்க? கூடப் படிச்சவளோ, கூடப் பொறந்தவளோ இருந்தா மனசு விட்டுப் பேச முடியுமா? அவனாவுக்கு இருக்கற ஒரே சிநேகிதி நான் தான மகி?”

“அதான் எனக்கும் புரியலை. எப்படி ரெண்டு பேரும் இப்படி பச்சக்னு ஒட்டிக்கிட்டங்க?”

“ரயில்ல வந்து இறங்கறப்ப அவளை ரிஸீவ் பண்ணினா நான் தான மகி?”

மகேந்திரன் சற்று நேரம் அவளையே மெளனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“எனக்கு ரொம்ப வெக்கமா இருக்கு, ஆஷா... உன் மூஞ்சியை நிமிர்ந்து பார்த்துப் பேசவே எனக்கு அருகாமையில்ல...”

“ஏன் மகி நொந்துக்கறீங்க? ஆரம்பத்துல உங்க மெனக்குக் கோபமும், வெறுப்பும் வந்தது உண்மைதான். ஆனா நடந்ததையெல்லாம் புரிஞ்சிக்கிட்டப்புறம், உங்க நிலைமை நான் இருந்தாலும் அதையேதான் பண்ணியிருப்பேனோ தோணிச்சு. இப்ப உங்க பேர்ல எனக்கு எந்தக் கோபமும் இல்லை...”

“நான் நேத்து, ஒரு தப்பு பண்ணிட்டேன், ஆஷா... மனசுக்குள்ள முள்ளு மாதிரி உட்காந்து அது குத்திக்கிட்டிருக்கு.... புவனா பொம்பிளை புத்தியைக் காமிச்சிட்டா...”

“அதென்ன மகி பொம்பிளை புத்தி?” ஆஷாவின் சீறலாய் வந்ததும், மகேந்திரன் சுதாரித்துக் கொண்டான்.

“எம்பேர்லயும் தப்பு இருக்கு ஆஷா... ஆனா நான் ஆசைப்பட்டுப் போகலை... தப்பு தப்புன்னு மனசு அடிச்சுக்கிட்ட போதும், பாழாப்போன உடம்பு தோத்துடுச்சு.”

“இதுல வெற்றி தோல்வி எங்கேர்ந்து வருது மகி? நீங்க என்ன தப்பு பண்ண ரிஷியா? புவனா டான்ஸ் ஆடி தபசைக் காலச்சிட்டாளா? யாரு புவனா? உங்க பொண்டாட்டி. அவகூட சந்தோஷமாயிருந்ததுக்கெல்லாம் நீங்க வருத்தப்படறது சிரிப்பா இருக்கு.”

“தப்பு ஆஷா, நீ சொல்றது... நான் சந்தோஷப்படலை... சிங்கப்பட்டேன்.”

“நோ மகி... இந்த குத்த உணர்ச்சி தேவையில்லாதது.”

“உன்னைத் தவிர வேற எந்தப் பொண்ணையும் மனசாலக் கூடத் தொடக்கூடாதுன்னு வைராக்கியமா இருந்தவன் நான். ஆஷா.. ஆனா நீயே புவனா கூட சேர்ந்துகிட்டு என்னை...”

“நானா?”

“புவனாகிட்ட கேட்டேன். நைட்டி வாங்கற அளவுக்கு அவளுக்கு டேஸ்ட் கிடையாது. இந்த ஊர்ல கடையெல்லாமும் தெரியாது. நீ தான் வாங்கிக் கொடுத்தியாம். நீ என்னைப் பழி வாங்கறதா நெனைச்சு இதெல்லாம் செய்யறியா, ஆஷா?”

“என்னை இதை விட சீப்பா எடை போட முடியாது மகி. நான் உங்க வாழ்க்கைல குறுக்கிடக் கூடாதுன்னு சொன்னீங்கன்னா அதுங்கியே இருக்கேன். ஆனா புவனா கூடப் பழகறதுக்கு எனக்கு உரிமை இருக்கு...”

“எப்ப ஆஷா கத்துக்கிட்ட இந்த மாதிரி சர்க்கரை தடவின தடியால குத்தறதுக்கு?”

அவன் குரல் நைந்து போயிருந்தது. குற்ற உணர்ச்சியின் கைத்தளிப்பிலிருந்து விடுபட முடியாத, அவமான உணர்ச்சி காரணமாக தான் பலவீனமாகி விட்ட உணர்ச்சி அவனுக்கு, தப்பிப் பிழைக்க மெழுகி மறைப்பதற்காக எதிராளியின் மீது பழியைத் தூக்கிப் போடும் அவசரம் அவனுக்கு இருக்கிறது என்பதை

ஆஷா உணர்ந்து கொண்டாள். ஒரு அதிர்ச்சி வைத்தியமான் அவள் விட்டெறிந்த வார்த்தைகள் சரியான இலக்கினை தாக்கிவிட்டன.

“மகி, புவனாவை நீங்க இன்னும் எதிரியாகவே நினைக்கக் கிட்டிருக்கிறது நியாயமில்லை. அவளுக்கு உங்க பேரில் இருக்கற காதலையும், பாசத்தையும் நீங்க புரிஞ்சுக்கலைன்னா அது உங்களுக்குத்தான் நஷ்டம்.”

“நான் சித்திரவதைப் பட்டிருக்கேன், ஆஷா.... நான் வேளை, ஆபீஸ்ல தெரிஞ்சோ தெரியாமலோ எனக்கு ஒரு பிளே கொடுத்திருக்காங்க...”

‘வாட் டூ யூ மீன்?’

“ஹைதராபாத்ல புதுசா ஒரு பிரான்ஸ் ஆரம்பிச்சோமே.. அது ஏதோ அக்கவுண்டிங் பிராப்ளமாம். என்னைப் போய்ப் பார்த்து வரச் சொல்லியிருக்காங்க... நாளைக்குப் புறப்படறேன்.”

“மூளை இல்லியா அவங்களுக்கு? இப்பத்தான் புதுசா கல்யாணம் ஆகியிருக்கு - உங்களை ஏன் டிஸ்டர்ப் பண்ணாங்க...”

“விடு ஆஷா... எனக்கும் கொஞ்சம் நிம்மதி வேணும்...”

“லன்ச் கொண்டு வந்திருக்கீங்களா இன்னிக்கு?”

“ஆமா... இல்லாட்டி அவ பொறப்பட்டு ஆபீசுக்கு வந்துடறாளே!”

சலித்துக் கொண்டே எழுந்தான் மகேந்திரன்.

அன்றைக்கு மதியம் அந்த எதிர்பாராத விபத்து நடந்தது. ஸ்டோர் ரூமில் இரும்பு அலமாரியின் மேல் தட்டிலிருந்து பாக்கஸ் ஓபைலை எம்பி எடுக்கும் போது, அந்த வரிசை கவலை

பைல்கள் மகேந்திரனின் மீது விழுந்துவிட்டன. அலமாரியே விழுந்து அவன் மண்டையில் மோதி நெற்றியில் ஒரு ஆழமான காயம் ஏற்பட்டு விட்டது. ரத்தம் குபுகுபுவென்று வழிந்து மண்டையின் முன்பக்கம் எல்லாம் சிகப்பாக நனைந்து விட்டது.

டாக்டர் வீடு. ஆறு தையல். ஆன்ட்டிபயாடிக் மாத்திரைகள், மூன்று நாள் கம்பல்ஸரி ரெஸ்ட் என்று அறிவுரை.

மேனேஜர் ஆஷாவைக் கூப்பிட்டார்.

“ஆஷா... மகேந்திரன் ஹைதராபாத்திற்குப் போவதாயிருந்த திடீரென்று அது ரத்தாகிவிட்டது. அந்த வேலை தெரிந்த பின்னொரு ஸ்டாஃப் நீங்கதான்... உங்களை...” என்று சூழ்ச்சிகலத்தில் தயங்கினார்.

“நான் போறேன் சார்...” என்றாள் ஆஷா உற்சாகமாக. அவள்க வேலையின் முக்கியத்துவத்தை விட, மகேந்திரனின் கவையிலிருந்து சிறிது காலம் விலகியிருக்கக் கிடைக்கும் வாய்ப்பை வமுவ விட அவள் தயாராயில்லை. புவனாவும் மகேந்திரனும் அவளுடைய குறுக்கீடு இல்லாமல் தனிமையில் இருக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பம் தானாக அமைந்துவிட்டது பற்றி அவளுக்கு சந்தோஷம்.

அம்மா முதலில் முகம் காட்டினாள். அப்புறம் புரிந்து கொண்டாள். “சரி ஆஷா, போயிட்டு வா” என்றாள்.

புறப்படுவதற்கு முன், மகேந்திரனின் வீட்டிற்குள் ஹைந்தாள் ஆஷா. பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்தவன் கையில் புவனா நின்றிருந்தாள்.

“எப்படியிருக்கு சார்?”

அந்த சார் என்ற விளியே மகேந்திரனைப் காயப்படுத்தியது.

“கஸ்டம் வந்தா தனியா வராது. கூட்டமாகத்தான் வரும்னு

தெரியாமலா சொல்லியிருக்காங்க?" என்றான் மகேந்திரன். அவனாவை அடிக் கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டு.

"அக்கா தனியாவாப் போறீங்க?" என்றான், அவன் மகேந்திரனின் நெற்றியில் போட்டிருந்த பேண்டேஜிலிருந்து தனியே பிரிந்து தொங்கிய நூலை அறுத்துக் கொண்டே மகேந்திரன் தன்னிச்சையாக அவனாவின் கைகளை ஒதுக்கிவிட்டான்.

"எல்லா இடத்துக்கும் துணையைத் தேடிட்டிருக்க முடியுமா? அவனா? தனியா இருக்கறதுக்கும் பழகிக்க வேணாமா, நான்"

மகேந்திரன் சின்னத் துணுக்குறலுடன் நிமிர்ந்து அவனை பார்த்தான்.

தொடர்பவர் - பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

11

என பிரியமான அவனா... நீ எப்படி இருக்கே? நான் இங்கே எல்லா இருக்கேன். காதல சுந்தரத் தெலுங்கு பாயுது. நான் தங்கியிருக்கிற ஆபீஸ் குவாட்டர்ஸ்ல வேலை முடிஞ்சி தனியா இருக்கறப்பா எல்லாம் உன்னோட ஞாபகம் தான்.

இந்த பத்து நாள்ல மகேந்திரனோட நீ தயக்கமில்லாம நெருங்கிட்டியா? அவர் மனசை நல்லாப் புரிஞ்சுக்கிட்டியா? மகேந்திரனுக்கு உன் மேல இருந்த எரிச்சல் போய் சகஜமாய்ட்டாரா?

அந்த நைட்டிக்கு தினம் நன்றி சொல்லிட்டிருக்கியா? மகேந்திரனுக்குப் பிடிச்சதா செஞ்சிப் போடு. அவருக்குப் பிடிச்ச நேரத்தில ட்ரெஸ் பண்ணு. அவர் ஆபீஸ்லேர்ந்து திரும்பி வர்ற நேரம் அழுது வடிஞ்சிக்கிட்டு நிக்காம நல்லா மேக்கப் பண்ணிக்கிட்டு ஓப்ரெஷஷா இரு.

நான் ஊருக்கு வர்றதுக்கு இன்னும் ஒரு வாரமாகலாம். நான் வர்றப்ப மகேந்திரன் சிரிச்ச முகத்தோட உன்னைப் பத்தி கொன்னு சொல்லணும். பார்க்கலாம். எவ்வளவு தூரம் நீ காலயணை மந்திரம் போடறதில கெட்டிக்காரின்னு.

அவனா, நீ சிரிச்சா உன் அழகு இன்னும் அதிகமாகும். உனால சிரிச்சுக்கிட்டே இரு. இந்த லெட்டருக்கு உடனே

பதில் போடறியா? கண்டிப்பா எதிர்பார்ப்பேன்.

- இப்படிக்கு உன் அன்புச் சகோதரி, ஆஷா

கடிதத்தைப் படித்து முடிக்கும் போதே புவனாவின் கண்களில் கரகரவென்று கண்ணீர் சுரந்து பழைய டைரக்டோரியல் டச்சாக இரண்டு சொட்டுக்கள் அதை விழுந்தன.

உறவும் இல்லை, நீண்ட நாள் பழக்கமும் இல்லை. ஆனால் இந்த ஆஷா அக்காவுக்கு என் மேல் எவ்வளவு பாசம்!

இப்படி ஒரு அன்பைப் பொழிய... நான் என்ன செய்து விட்டேன்?

கூடத்தில் அமர்ந்திருந்த மகேந்திரனிடம் அந்த கடிதத்தோடு வந்தாள் புவனா.

“மாமா, ஆஷாக்கா எனக்கு தபால் போட்டிருக்காங்க, படிச்சுப் பாருங்க.”

வாங்கிப் படித்துப் பார்த்தான். எந்த உணர்ச்சியும் இல்லாமல் அவளிடம் திருப்பிக் கொடுத்தான்.

“அந்த அக்காவுக்கு என்னை ரொம்ப பிடிச்சிப் போயிருச்சு இல்லை?” என்று அவள் குதூகலமாகக் கேட்க...

மகேந்திரன் சுரத்தேயில்லாமல், “ம்” என்று மட்டுமே சொன்னான். அவனுக்குள் ஆஷா மேல் ஒரு கோபப் புனை எழுந்து கொண்டிருந்தது.

போய் பத்து நாட்களாகிவிட்டது. எனக்கு ஒரே ஒரு போஸ்ட் கார்டு கூட எழுதவில்லை. போனில் பேசலாம், அதுவும் இல்லை. நானாக மூன்று முறை போன் செய்த போதும் ‘வெளியே போயிருக்கிறார்கள் சார்’ என்று ஒரே பதில். நான் போன் செய்ததாகச் சொல்லச் சொல்லி இருந்தும் அவள் ஒரு தடவை

கூட போனில் பதிலுக்கு அழைத்துப் பேசவில்லை. முழுவதற்கு இவளுக்கு லெட்டர் எழுதவில்லை என்று யார் அழுதார்கள்.

இந்த பட்டிக்காட்டின் மேல் பாசமாம்! அக்காவாம்! உருகுகிறாளாம். இழைகிறாளாம். தான் விரும்பிய ஒரு பொம்மையை வேறு ஒரு குழந்தை வைத்து விளையாடினால் அந்தக் குழந்தை மேலும் ஒரு வாஞ்சை வரும் இந்தக் குழந்தைக்கு! அந்த மாதிரியான அபிமானம் தான் இது என்பது புவனாவுக்கெங்கே புரியப் போகிறது.

ஆஷா ஒரு வகையில் ஸேடிஸ்ட்! சிரித்துக் கொண்டே ஆயுதம் இல்லாமல், ரத்தமில்லாமல், என் நெஞ்சில் கீறிக் கொண்டிருக்கிறாள். புவனாவை நான் ஈடுபாட்டோடு மனப்பூர்வமாக மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதில் அவள் காட்டும் தீவிரத்தில் ரொம்ப லேசாக ஒரு பழி வாங்கல் இருக்கிறது.

‘வள்ளுவரின் அவர் நாண நந்நயம் செய்து விடல்’ காரியம் தான் இது. எனக்கு நீ துரோகம் செய்தாயா? நான் சீற வில்லை. நான் பாயவில்லை. மாறாக இந்த ஏமாற்றத்தைப் புன்சிரிப்போடு ஏற்றுக் கொள்கிறேன். உன்னோடு எப்போதும் போல பேசி உனக்கு உன் மனைவி மேல் அன்பு ஏற்படுத்தும் பொறுப்பையும் ஏற்று உன்னைக் கூசிக் குறுக வைக்கிறேன் பார்! என்று ஏதோ உதம் எடுத்தவள் போல இத்தனை தியாகம் காட்டினால், ஒரு டீச்சல் தான் வருகிறது.

இவள் என்னோடு போனில் பேசினால், நான் பழையபடி அவளைக் காதலியாகவே நினைத்துக் கொஞ்சவேனாம். அதற்காகப் பேசாமல் இருக்கிறாளாம். இவளுடைய மௌனத்தின் காரணமாக நான் இவளை மறந்து விடுவேனாம்.

பைத்தியக்காரி! என் எதிரில் இவள் வளைய வந்த போது

அன்றைய சம்பவங்கள் மட்டுமே என் மனதில் உலவிக் கொண்டிருந்தன. இல்லாதபோது தான் முதல் சந்திப்பில் துவங்கி ஒவ்வொரு சந்திப்பையும் மனக் சுவாரசியமாக அகை போடுகிறது.

“கோச்சுக்காதிங்க ஆஷா. நான் சொல்றது பிடிக்கலைன்ன உடனே மூளையிலேர்ந்து வாந்தி எடுத்துடுங்க. வந்து.... நான் உங்களை நேசிக்கிறதா... நினைக்கிறேன்.”

“நினைக்கிறீங்களா? இன்னும் தீர்மானமா தெரியலையா? நம்ம மனசுல இந்த வழுக்கல், நழுவல், பிசினைசே இல்லைங்க ஐ லவ் யுங்கறது நிஜம். நீங்க முதல்ல சொல்விங்கன்னு இந்த வார்த்தைகளைத் தொண்டைக்குள்ளேயே பிரேக் போட்டு வெச்சிருந்தேன்.”

காதலை வெளிப்படுத்திக் கொண்ட ஒரு உணர்ச்சிப் பூர்வமான தருணத்திலும் ஆஷாவால் தன் இயல்பு மாறாமல் பதப்ப்பாய் நகைச்சுவையாய் பேச முடிந்தது.

அன்றைக்கு இராணுவப் பச்சையில் சூரிதார் அணிந்து, அதே வர்ணத்தில் கைகளிலும், காதுகளிலும் அணிந்திருந்தான். தலையை வகிடில்லாமல் அழுந்த வாரியிருந்தான்.

மறக்க முடியுமா?

ஆஷா, நீயும் மனுஷி! அதிசயப் பிறவி அல்ல. சூழ்நிலை காரணமாக பிரிந்து போன காதலுக்கு விசனப்படாமல் கண்களில் ஈரம் காட்டாமல் அந்த மகா சோகத்தை உமிழ் நீரைப் போல விழுங்கி விட்டதாக நீ நினைத்துக் கொண்டிருந்தால், அப்பாவலா, உனக்கே நீ போட்டுக் கொள்ளும் வேஷம்.

என்னை மாதிரி நீயும் தனிமையில் ரகசியமாய் சிந்தித்துக் கொண்டு தானிருப்பாய். நினைவுகளைக் கழுவ எந்த மைக்ரோ சிஸ்டம் சலவைத் தூளும் இல்லை.

நீ ஹைதராபாத்தில் இருந்து திரும்புவதற்காக நான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நீ வந்ததும் என் யோசனையைச் சொல்கிறேன்.

அந்த யோசனைக்கு நீ கட்டுப்படுவாய். கட்டுப்பட வேண்டும். வற்புறுத்துவேன். கட்டுப்பட மறுத்தால்... அந்த சிந்தனைக்கு அவசியம் இல்லை. நீ கட்டுப்படுவாய்!

“பதில் எழுதட்டுமா மாமா?”

“ம்” என்றான்.

“ஏன் ஒரு மாதிரியா இருக்கிங்க?”

“தலைவலி.”

“காபி போட்டுத் தரட்டுமா?”

“வேணாம்.”

“ஆஷா அக்காவுக்கு நீங்க தபால் எழுதறிங்களா?”

“இல்லை.”

“நீங்க எழுதறதா இருந்தா பின்பக்கம் நான் எழுதலாம்ன்னு தான் கேட்டேன்.”

“அதான் எழுதலைன்னு சொல்றேன்னே!”

“சரி, நான் மட்டும் எழுதறேன்.”

புவனா படுக்கையறைக்குள் சென்று அங்கிருந்தே குரல் கொடுத்தாள்.

“எனக்கு ஒரு பேனா வேணுமே.”

“என் சட்டை பாக்கெட்ல இருக்கு.”

“பேப்பர்!”

“மேஜை டிராயர்ல பாரு.”

சிறிய மேஜை முன் நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்தாள். மேஜை டிராயரை இழுத்து வெள்ளைக் காகிதம் தேடிய போது... அந்த கவர் அடியில் கிடந்து அவளைக் கவர்ந்தது. அதில் ‘அன்புள்ள மகிக்கு....’ என்று ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒவ்வொரு வர்ண ஸ்கெட்ச் பேனாவால் எழுதப்பட்டிருந்ததால்.

அந்த வர்ணக் கவர்ச்சி அந்தக் கவரைக் கையில் எடுக்கச் சொன்னது. உள்ளிருந்த கடிதத்தை வெளியில் எடுக்கச் சொன்னது. அட! இது ஆஷா அக்காவின் கையெழுத்து போல இல்லை?

படித்தாள்.

‘இனிய மகி,

ஒரே ஆபீசில் வேலை பார்த்துக் கொண்டு ஆயிரம் வார்த்தைகள் பேசிக் கொண்டாலும், எனக்கென்னவோ கடிதத்தில்தான் உண்மையாகப் பேசும் திருப்தி எனக்குக் கிடைக்கிறது. அன்பை வாய் வார்த்தைகளை விட கடித வார்த்தைகளில் தான் சரியாகப் புரிய வைக்க முடியும் என்று நினைக்கிறேன். நேற்று ஆபீசில் நீங்கள் ரொம்ப டல் மூடி இருந்தீர்கள். ஏன்? என் மேல் ஏதாவது கோபமா? எனின் உள்ளேயே வைத்துக் கொண்டு புழுங்காதீர்கள். பட்டென்று சொல்லி விடுங்கள். நாளைக்கு உங்களுக்கு மனைவியாகப் போகிற எனக்கு உங்களுடைய விருப்பங்கள் மட்டுமில்லை. வெறுப்புகளும் தெரிந்தாக வேண்டும்...”

- கடிதம் நீண்டு கொண்டே இருக்க, புவனாவுக்குத் தலையைச் சுற்றியது.

சண்டாளி! அதான் இவ்வளவு இழைகிறாளா? முன்னாள்

காதலியா இவள்? கடிதத்தில் சகோதரி என்று குறிப்பிட்டதன் அர்த்தம் இதுதானா? புரியாமலேயே இவளை அக்கா என்றழைத்து விட்டேனா?

படப்படப்பாக கூடத்திற்கு வந்தாள் புவனா. கண்களில் பொங்கும் ஆத்திரக் கண்ணீருடன் மகேந்திரனை நெருங்கி அந்தக் கடிதத்தை நீட்டினாள்.

“இதுக்கு என்ன அர்த்தம் மாமா?”

இவள் குரலில் கடுமை இருந்தது.

அலட்சியமாக சிகரெட் பிடித்தபடி இருந்த மகேந்திரன், அந்த லெட்டரையும், அவளையும் பார்த்தான்.

“உன் கண்கள் படனும், உனக்கு உண்மை தெரியணும்னு நான்தான் அவ எழுதின அந்த லெட்டரை மேஜை டிராயர்ல போட்டு வெச்சேன். அதில அவ எழுதியிருக்கிறதெல்லாம் நிஜம். ஆஷா யாரு, அவளுக்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்னு இப்ப தெளிவா புரிஞ்சு போச்சல்ல? இப்போ என்ன செய்யறதா உத்தேசம்?”

வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் நெருப்பேந்தி வந்தன.

தொடர்பவர் - சுபா

12

திரு திருவென்று கோபம் வந்தது. இயலாமையினால் அழுகை வந்தது. மகேந்திரன் சற்றும் கவலைப்படாமல் எழுந்து சட்டை போட்டுக் கொண்டு வெளியே போன போது, தலையில் கெரஸினைக் கொட்டி பற்ற வைத்துக் கொண்டால் என்ன என்று பழிவாங்கும் உணர்ச்சி வந்தது. +

ஆனால் பொங்கிப், பொங்கி அழுவதைத் தவிர அவளால் அப்போது ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

மகேந்திரன் வீடு திரும்பிய போது இயந்திரமாகக் கதவு திறந்து விட்டாள். நிமிர்ந்து பேசவில்லை. சாப்பிடாமல் அவன் படுத்த போது ஏன் என்று கேட்கவில்லை.

மங்கலான இரவு விளக்கு அந்த அறையில் வெளிச்சம் ஈந்துக் கொண்டிருந்தது.

கட்டிலில் மகேந்திரன் ஒருக்களித்துப் படுத்திருந்தான். அவன் தூங்கவில்லை என்பதை அவனுடைய விரல்கள் தொடையில் தாளமிட்டுக் கொண்டிருந்ததிலிருந்து உணர் முடிந்தது.

புவனா ஹாலிலிருந்து பார்த்தாள். அழுதுச் சிவந்த கண்களைப் புடவைத் தலைப்பால் ஒற்றிக் கொண்டாள்.

கண்ணீர் காய்ந்த கன்னங்களை அழுந்தத் துடைத்துக் கொண்டாள். திருப்தி வராமல் முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டாள். படுக்கையறைக்குள் நுழைந்தாள். அதுவரை தாளமிட்டுக் கொண்டிருந்த மகேந்திரனின் விரல்கள் சட்டென நின்றன. அவன் தூங்குவது போல நடிக்கிறான் என்று அவளுக்குக் கோபம் வந்தது.

வேண்டாம், கோபம் வேண்டாம். மெட்டி ஒலிக்க அவள் அவனை நெருங்கினாள்.

கட்டிலில் அவன் மீது தீற்றிக் கொண்டு உட்கார்ந்தாள். அவனிடம் எந்த சலனமும் இல்லை.

“மாமா...”

அவனிடமிருந்து எந்த பதிலும் இல்லை.

“எம்மேல கோபம் இருந்தா, அதை ஏன் உங்க வயித்து மேலக் காட்டணும்? பட்டினி கிடந்து எனக்கு தண்டனை தர வேணாம். எழுந்து சாப்பிட வாங்க.”

அவனிடமிருந்து எந்த அசையும் இல்லை.

“மாமா, என் கோபம் தப்பானதா, நீங்களே சொல்லுங்க. எந்தப் பொண்டாட்டியாயிருந்தாலும் தன் புருஷன் மனசுல இன்னொரு பொண்ணு இருக்கானு தெரிஞ்சா கோபம் வரும் தான? ஏமாந்திட்டோமேன்னு ஒரு அதிர்ச்சி இருக்கும் தான?”

“ஏமாத்தினேனா? நானா? மகேந்திரன் திடீரென்று புரண்டு எழுந்தான். மூலைல போய் உக்காந்து நல்லா யோசி. உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணுக்கு நானா துரத்திட்டு வந்தேன்? இல்லாத ம் பொல்லாததும் சொல்லி நான் ஏமாத்தினேனா, நீ ஏமாத்தினியா? பொய் லெட்டர் எழுதி ஊரையே ஏமாத்தினது

யாரு."

"நிஜம் தான். நான் லெட்டர் எழுதினது நிஜம் தான். ஆனால் உங்களை எப்படியாவது கல்யாணம் பண்ணிக்கனும்கற ஆசைல்தான் மாமா அப்படிப் பண்ணினேன்? கல்யாணத்துக்கு முன்னால ஒரு வார்த்தை நீங்க ஆஷாவைப் பத்தி சொல்லி யிருந்தீங்கன்னா..."

"சொல்லியிருந்தா என்ன நடந்திருக்கும்? உங்கம்மாவும் அப்பாவும் தூக்குல தொங்கியிருப்பாங்க."

"எம்மேல தப்பு இருந்தா மன்னிச்சிருங்க. மாமா ஆனா என்னை ஒதுக்கிடாதீங்க."

"இதோ பாரு, கண்ணுல தண்ணிவிட்டு ஒன்னு அழுது ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணினாலும் நான் கவலைப்பட மாட்டேன். இப்ப ஒண்ணு சொல்றேன். க்ளியராப் புரிஞ்சுக்க. என் மனசை ஆஷா இருக்கா.... ஆஷா தான் இருக்கா.... ஏதோ, ஒரு நிர்ப்பந்தத்துல உன் கழுத்துல நான் தாலி கட்டினேனே தவிர, உன்னை ஆசைப்பட்டு நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கலை. ஆஷா மட்டும் சம்மதிச்சா, உன்னை வீட்டுக்கு அனுப்பிச்சிட்டு அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கவும் நான் யோசிக்க மாட்டேன்."

நெருப்பு, அமிலம், வாயிலிருந்து உதிர்ந்தவுடனேயே அந்த வார்த்தைகள் எவ்வளவு கொடுமையானவை, கீழ்த்தரமானவை என்று மகேந்திரனே உணர்ந்தான். சிதறிய சொற்களை அள்ள முடியாது என்ற திடுக்கிடலான உண்மையை உணர்ந்து அவன் கசப்பை விழுங்கினான். ஆனால் முகத்தில் வருத்தத்தைக் காட்டித் தாழ்ந்து போக அவனுடைய ஈகோ அனுமதிக்கவில்லை.

அந்த வார்த்தைகள் புவனாவைத் தூக்கி தரையில் அடித்தன. கோடாலி வைத்து இரண்டாய்ப் பிளந்தன. புயல் மையத்திலிருந்து எடுத்து வீசப்பட்டவள் போல விதிரித்து நின்றாள்.

மீது நடுங்கியது. சிதறிப் போன உணர்வுகளை சேகரிக்க நேரம் பிடித்தது.

சேகரித்ததும், வார்த்தைகளை அமைத்துக் கொண்டாள்.

"ஆஷா வந்து சம்மதிச்சப்புறம் நீங்க என்னை வீட்டுக்கு அனுப்பறது எதுக்கு? நானே இப்பவே போறேன்."

"இந்த மிரட்டலுக்கெல்லாம் நான் பயப்பட மாட்டேன்."

"அடுத்தவங்க உணர்ச்சிகளுக்கு மதிப்பு கொடுக்க எனக்கு நீங்க தெரிஞ்சிட்டிருக்கீங்க?"

"போ... இப்பவே பஸ் இருந்தா பிடிச்சுப் போ..."

முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டிய தருணத்தில் வைக்காமல் மாயாடல் மேலே மேலே மிளகாய்ப் பொருமலாய் வெடித்துக் கொண்டிருப்பதை இருவரும் உணர்ந்த போதிலும், உணர்ச்சி கத்தில் கட்டுப்படுத்த முடியாமல், இழுத்த இழுப்பில் வைக்கழிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

பவனா விருட்டென்று எழுந்தாள்.

தழுகை பற்றி விட்டது. அவளுக்குள் இதுவரை அவளே ன்ந்திராத ஒரு தன்மானத் திட்டு தொடப்பட்டுவிட்டது. கதத்தில் மயில் தோகை போல அது சிலிர்த்து எழும்பி டது. மனதில் மிருதுவாகவும், காதலால் மென்மையாகவும் ன்ந்த பருதி இறுகிவிட்டது. மகேந்திரனைப் பார்க்கையில் பரம ியைப் பார்ப்பது போன்றதொரு பகைமை எழும்பியது.

பெட்டியை சப்தத்துடன் திறந்து வைத்தாள்.

தனது துணிகளை ஆத்திரத்துடன் பெட்டியில் வீசி டத்துக் கொண்டாள்.

மகேந்திரன் பிடிவாதமாக திரும்பிப் பார்க்காமல்

படுத்திருந்தான்.

புவனா பெட்டியை மூடித்தாளிட்டாள். அதன் அருகிலேயே சுவரில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து முழங்கால்களில் முகத்தை புதைத்துக் கொண்டு, விடிவதற்காகக் காத்திருந்தாள்.

பஸ் ஒரு முறை குலுக்கியதும், ஆஷா சட்டென்று விழித்து கொண்டாள். அவளுடைய தோளில் சாய்ந்திருந்த பக்கத்து இருக்கைப் பெண்ணின் எண்ணெயில்லாத தலையை அதன் அதிராமல் நிமிர்த்தினாள். வெளியே வெகு தூரத்தில் தொடுவானத்தில் ஆரஞ்சு ரேகைகள் தெரிந்தன. இன்னும் சற்று நேரத்தில் பஸ் சென்னையை அடைந்துவிடும்.

பஸ் பயணத்தில் அசதியின் காரணமாக அவள் தூய்மை போன சமயத்தில் தலை இப்படியும் அப்படியுமாகப் புரண்டது கழுத்து எலும்பு வலித்தது.

ஹைதராபாத்திலிருந்து திடீர் என்று புறப்பட வேண்டிய சூழ்நிலை. அங்கே இருந்து மிக முக்கியமானதொன்றை டாக்குமெண்டை சென்னை ஆபீஸில் அவளையே ஒப்படைக்கச் சொல்லி விட்டார்கள். இன்னும் ஒரு வாரம் இருக்க வேண்டியிருக்கலாம் என்று சொல்லியிருந்தவர்கள் திடீரென்று திட்டத்தை மாற்றிவிட்டார்கள். ரயிலில் டிக்கெட் கிடைக்கவில்லை. பலமுறை மன்னிப்புகள் கேட்டுக் கொண்டு பாதி ரயிலிலும், பாதி தூரம் பஸ்ஸிலுமாக டிக்கெட் புகப் பண்ணிக் கொடுத்துவிட்டார்கள்.

ஆஷா கைக்குட்டையால் கண்ணோரங்களில் இருந்து தூக்கத்தைத் துடைத்தாள். முகத்தை அழுந்த துடைத்துக் கொண்டாள்.

அம்மா பத்து நாள் தனிமையை எப்படி சமாளித்தாள்?

பாவம். மகியும், புவனாவும் நெருக்கமாகியிருப்பார்களா? மகி இரண்டு மூன்று முறை எஸ்.டி.டி. பண்ணியதாக ஹைதராபாத் ஆபீஸில் சொன்னார்கள். அவள் கடிதமே போடவில்லை என்று அவன் வருத்தப்பட முடியாது. கடிதம் போட்டாளே. மகிக்கு எழுதினால் என்ன புவனாவிற்கு எழுதினால் என்ன?

புவனாவையும் உடனே போய்ப் பார்க்க வேண்டும்.

சிந்தனைகள் சிதறி ஓடிக் கொண்டேயிருந்தன.

விடியல் ஒரு தாக்குதலாய் பூமியில் வெயிலை நிலைநாட்டிய போது, பஸ் பேருந்து நிலையத்திற்குள் நுழைந்தது. ஒதுக்கப்பட்ட இடத்தில் செருகி நின்றது.

ஆஷா இறங்கினாள்.

அவ்வளவு அதிகாலையிலேயே பேருந்து நிலையம் பரபரப்பாக இருந்தது. பயணிகள் குளித்து முழுமையாகத் தயாராகி பெட்டிகளுடன் வந்திருந்தனர். பழ வியாபாரிகள் கூடைகளுடன் அங்கங்கே முகாமிட்டிருந்தனர். எடை பார்க்கும் இயந்திரத்தில் கூட காசுகள் விழ ஆரம்பித்திருந்தன.

பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு ஆஷா நடந்தாள். ஒரு கிழவனைத் தவிர்த்து திரும்பியவுடன் அவள் விழிகள் விரிந்தன.

ஹை, புவனாவா இது?

“புவனா!” என்று பாய்ந்து போய் புவனாவின் குறுக்கே நின்றாள். என்ன இது பெட்டியைத் தூக்கிட்டு காலையே புறப்பட்டுட்டே... மகி எங்கே?”

புவனா ஆஷாவின் மீது தலையிலிருந்து கால் வரை ஒரு முறை பார்வையால் கோடிழுத்தாள்.

“அர்ஜன்ட்டாத் திரும்பச் சொல்லி போன் வந்துச்சாக்கும்? என்றாள்.

“ஆமாம் அது எப்படி உனக்குத் தெரியும்? மகி சொன்னாரா?” என்றாள். ஆஷா ஆச்சரியத்துடன்.

“போங்க... மகி தனியாத்தான் இருக்காரு. குறுக்க நான் எதுக்கு? நான் ஊருக்குப் போறேன். ரெண்டு பேரும் என்ன கூத்தடிக்கணுமோ அடியுங்க.”

புவனாவின் குரல் சற்றே உயர்ந்துவிட்டது. தவிர்க்க நினைத்தும் முடியாமல் கண்ணோரம் நீர் பூத்துவிட்டது.

“புவனா!” ஆஷா திடுக்கிட்டிருந்தாள். “என்னாச்சு புவனா உனக்கு?”

“எல்லாம் தெரிஞ்சு போச்சு...”

ஆஷாவின் முகத்தில் சட்டென ஒரு மாற்றம் தெரிந்தது. இறுக்கமான அதிர்ச்சியுடன், ‘நீ என்ன சொல்றேன்னு எனக்குப் புரியலை, புவனா...” என்றாள்.

“உருகி உருகி நீங்க அவருக்கு எழுதியிருந்த லெட்டரைப் படிச்சாச்சு. நான். அவர் வாயாலேயே, நீ ஒழிஞ்சு போ. ஆஷாவைத்தான் நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறேன்னு சொல்லிட்டாரு. எம் மேல நீங்க காட்டின அன்புக்கும், உங்க வீட்டுப் பக்கத்துலயே எங்களுக்கு வீடு பாத் அவசரத்துக்கும் எனக்கு இப்பத்தான் உள்ளர்த்தம் புரியுது... போங்க... போய் சந்தோஷமா இருங்க...”

புவனாவின் கடைசி கடைசி வாக்கியம் அழகையாய் சிதைந்தது.

ஆஷா திகைத்துப் போய் நின்றாள்.

தொடர்பவர் - பட்டுக்கோட்டை

13

ஆஷாவுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

புவனாவா இப்படிப் பேசுவது? இவளால் இப்படிக்கோபமாக அக்னி வார்த்தைகளை வீசக்கூட முடியுமா?

“புவனா, தயவு செஞ்சி உணர்ச்சிவசப்படாதே! இது பப்ளிக் லேஸ். வா அந்தப் பக்கம் போய் நிதானமா உக்காந்து பேசலாம். தப்பாய் புரிஞ்சுக்கிட்டிருக்கே. எல்லாம் விளக்கமா சொல்றேன்”

அவளை சமாதானப்படுத்தும் விதமாக புவனாவின் கையைப் பற்றிக் கொள்ள வெடுக்கென்று உதறி விலகினாள் அவள்.

“தெரிஞ்சுக்க வேண்டிய எல்லா விளக்கங்களையும் தெரிஞ்சுக்கிட்டாச்சு. புதுசா நீங்க எதையும் புரிய வைக்க வேண்டியதில்லை. நகருங்க, நான் போகணும்.”

“புவனா, நீ ஆத்திரத்தில் பேசறே. பரவாயில்லை. நான் தப்பாட்டுத்துக்கலை. எங்கேப் போகப் போறே இப்போ?”

“அதைப் பத்தி உங்களுக்கென்ன?”

“நீ எடுத்தெரிஞ்சு பேசினாலும் எனக்கு உன் மேல அக்கறை உண்டு புவனா. சொல்லு எங்கேப் போறே?”

“என்னோட கல்யாணம் தான் செத்துப் போச்சு. எங்கப்பா அம்மா இன்னும் உசரோடதான் இருக்காங்க.”

“ஏன் இப்படி எல்லாம் பேசறே? நீ ஊருக்குப் போகக் கூடாது புவனா. என்னோட வா, சொல்றேன்!”

“ஏன் லெட்டர்ல பார்த்து தெரிஞ்சுக்கிட்டது பத்தாதா? நீங்க ரெண்டு பேரும் அடிக்கிற கூத்தை கண்ணால வேற பார்க்கச் சொல்றீங்களா என்னை?”

குரலை உயர்த்தி சற்றே அதட்டலாகச் சொன்னாள் ஆஷா. “இப்படி அசட்டுத்தனமாய் பேசறதை நிறுத்திக்க போறியா. இல்லையா? கொஞ்சம் கூட யோசிச்சுப் பார்க்க மாட்டியா நீ? நீ போறது எனக்கு சந்தோஷம்தான் இப்படி மல்லுக்கட்டி நின்று பேசிகிட்டு இருப்பேனா? இப்படி வா!”

ஆஷாவின் உத்தரவான குரலுக்கு ஒரு பாதிப்பு இருந்தது. புவனா சற்றே நிதானப்பட்டாள். ஒரு தயக்கம் ஏற்பட்டது. பேச நின்றது. பார்வை தாழ்ந்தது. அழுகையின் விளிம்பில் அமைதியாக நின்றாள்.

“புவனா, வா, காண்டின்ல ஒரு காபி சாப்பிடலாம். ப்ளீஸ்” என்று அவள் தோளில் கை வைத்தாள் ஆஷா.

புவனா இப்போது விலகிக் கொள்ளவில்லை. ஆஷாவைத் தவிரப் பெட்டியோடு மௌனமாகத் தொடர்ந்தாள்.

பஸ் ஸ்டாண்டின் உள்ளேயே இருந்த அந்த காண்டின்ல அதிகாலை ஆறு மணிக்கு நிறைய மேஜைகள் காலியாக இருந்தன. ஒன்றிரண்டு மேஜைகளிலும் காபி மட்டும் பருகி கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆஷா அமர்ந்த நாற்காலிக்கு எதிர் நாற்காலியில் அமர்ந்த கொண்ட புவனா தன் கைக்குட்டையால் மூக்கை ஒரு முறை துடைத்துக் கொண்டாள்.

காபி வந்து அதை புவனா பருகி முடிக்கும் வரை ஆஷா துவும் பேசவில்லை. இவளுக்கு எப்படிப் புரிய வைப்பது? உண்மையைத் தாங்கிக் கொள்கிற பக்குவத்தை எப்படி ஏற்படுத்துவது?

மகேந்திரன் மோசமாக நடந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். தான் கடிதங்களை இவள் படித்துவிட்டு அவரிடம் விளக்கம் கேட்டிருக்க வேண்டும்.

அதற்குப் பொறுமையாக பதில் சொல்லாமல் தடுக்குத்தனமாக ஏதாவது சொல்லியிருக்க வேண்டும். தன்மானம் சீண்டப்பட்டதில் இவள் புறப்பட்டு வந்திருக்க வேண்டும்.

இது பெரிய விவகாரம், முழுப் பொறுப்பும் மகேந்திரனிடம் உள்ளது. இவரை நம்பிதான் கழுத்தை நீட்டி மனைவி என்கிற தந்தஸ்து பெற்று குடித்தனம் நடத்த வந்தாள்.

அவளை இப்படிப் புறப்பட அனுமதித்தது மகா தப்பு! இவளின் கோபமும், வெறுப்பும் மகா நியாயமானது. அதை மாதானப்படுத்த வேண்டிய முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டியது தான் மகேந்திரனின் கடமை.

அதைவிடுத்து இவளை இப்படிக் கோபமாகப் புறப்பட வைத்தது பொறுப்பில்லாத்தனம் மட்டுமில்லை. மனிதாபிமானமும் அற்ற செயல்!

“புவனா, கொஞ்ச நேரத்துக்கு குறுக்கே எதுவும் பேசாம நான் சொல்றதைக் கேட்டுக்கிறியா?”

புவனா குடித்து முடித்த பீங்கான் கோப்பையின் வட்ட விளிம்பில் தன் ஒற்றை விரலை ஓடவிட்டபடி அமைதியாக இருந்தாள்.

“புவனா, நிஜம் பல சமயம் அதிர்ச்சி தாறதாதான் இருக்கும்.

அதை சந்திக்கிறதுக்கு அதிகமான தைரியம் வேணும். நான் மகேந்திரனுக்கு எழுதின லெட்டர்சைப் படிச்சதும் உனக்கு ஏற்பட்ட மாதிரி தான் அன்னைக்கு ரயில்ல மகேந்திரன் உன்னோட வந்து இறங்கினப்போ எனக்கு ஏற்பட்டது கல்யாணத்துக்கு பர்மிஷன் வாங்கிட்டு வர்றேன்னு போன ஒரு காதலர் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு தன் வைஃபோட வந்து இறங்கினா எப்படி இருக்கும் அந்த காதலிக்கு?"

புவனா ஒருமுறை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு இமைகளைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள்.

"அந்த நிஜம் என்னை அறைஞ்சது. அலைக்கழிச்சது. ஆனா நான் அதை ஜீரணம் செய்துகிட்டேன். மகியோட சட்டையைப் பிடிச்சி உலுக்கலை. ஊர்கூட்டி நியாயம் கேக்கலை. உன்சு சக்களத்தி சண்டை போடலை. அதனால எல்லாம் நடந்து முடிஞ்ச ஒரு கல்யாணத்தை மாத்திட முடியாதுன்னு உணர்ந்தேன். அதனால அமைதியாய்ட்டேன். எந்த சூழ்நிலை உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க வேண்டியதா இருந்திச்சின்னு மகி பொறுமையா விளக்கிச் சொன்னார். அவர் இடத்தி நான் இருந்திருந்தாலும் அப்படித்தான் நடந்துகிட்டிருப்பேன்னு பட்டுச்சு. யதார்த்தமா நடந்து போன ஒரு இமாலய திருப்பத்தை என்னால தாங்கிக்க முடிஞ்சது."

சர்வர் வந்து பில்லைக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார்.

"ஆனா மகியால உன்னோட ஈடுபாட்டோட பழக முடியலை நீ நடத்தின நாடகம் அவர் மனசுல வெறுப்பை விதைச்சிருந்தது என்னால உன்னைப் புரிஞ்சுக்க முடிஞ்சது புவனா. நீ விரும்பின உன் மாமனை எப்படியாச்சும் கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்னு ஒரு வைராக்யத்தோட நீ நடத்தின நாடகத்தில நியாயம் இருந்தது நான் உணர்ந்தேன். எனக்கு உன்மேல கோபம் வரலை. ஆச்சர்யம் தான் வந்தது. உன் மேல மகிக்கு இருக்கிற வெறுப்பைப் போக்கி உன்னை அவரோட சந்தோஷமா வாழ

வைக்கணும்னு முடிவு பண்ணிக்கிட்டேன். அதுக்காக பலவிதமான முயற்சிகள் எடுத்துக்கிட்டேன். மகி என்னைப் பிரிஞ்சிருந்தா உங்களுக்குள்ளே நெருக்கம் ஏற்படும்னு நினைச்சி தான் இந்த தற்காலிக ஹைதராபாத் வேலையைக்கூட நானே பொறுப்பெடுத்துக்கிட்டுப் புறப்பட்டுப் போனேன்."

புவனா இப்போது அவள் வார்த்தைகளின் மேல் ஒரு மரியாதை ஏற்பட்டு, இவளைப் போய் வாய்க்கு வந்தபடி பேசிவிட்டோமோ என்கிற குற்ற உணர்வோடு பார்த்தாள் உதடுகள் துடித்தன.

"நான் எதையும் மறைக்கலை புவனா. எப்படி நீ அவரை கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்னு ஆசை வெச்சிருந்தியோ, அதே மாதிரியான ஆசையோடதான் நான் மகியைக் காதலிச்சேன் ஆனா எப்போ நீ தான் அவருக்கு உரிமையானவன்னு ஆய்ஞ்சோ, அதுக்கப்புறம் சத்தியமா சொல்றேன் மகியை ஒரு ஃப்ரெண்டா நினைச்சுத்தான் பழகிட்டு இருக்கேன். நீ சொன்ன மாதிரி எந்த கீழ்த்தரமான நோக்கத்தோடவும் நான் உங்களுக்கு பக்கத்திலேயே வீடு பிடிச்சிக் கொடுத்துடலை என்ற போது ஆஷாவின் குரலில் முனை முறிந்திருந்தது.

"அக்கா!" என்றாள் புவனா. "என்னை மன்னிச்சிடுங்க ஆத்திரத்தில் நான் ஏதேதோ பேசிட்டேன்."

"பரவாயில்லை. யாருக்கும் வர்ற ஆத்திரம் தான். இப்பவும் சரி, இனி எப்பவும் சரி, மகிக்கு உரிமையானவ நீ ஒருத்தி மட்டும்தான் புவனா. இதில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. சத்தியமா உன் புருஷனை நான் பங்கு போட்டுக்க நினைக்கலை. என்னையு கல்யாணம் செய்துக்கணும்னு அசட்டுத்தனமா மகி சொன்னா கூட நான் சம்மதிக்கவே மாட்டேன். இந்த அடிப்படையாக விஷயத்தில உனக்கு சந்தேகமே வேணாம்."

தன் கண்ணில் இருந்து வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்து

கொண்டாள் புவனா பூரிப்புடன்.

“புவனா, நீ என் வார்த்தையா நம்புறியா?”

“நம்பறேன்க்கா.”

“மகி நல்லவர். இந்த கல்யாண விஷயத்தில் கொஞ்சம் தடுமாறிப் போயிருக்கார். ரொம்ப இக்கட்டான எமோஷன்ஸ் அவருக்கு. சொல்லு, இப்ப சொல்லு, என்ன நடந்திச்சி? எதுக்காக ஊருக்குப் புறப்பட்டே?”

புவனா முன்னிரவில் நடந்ததை விபரமாகச் சொன்னாள்.

“என் மனசு நோகற மாதிரி கத்தி மாதிரி வார்த்தைகளை வீசினதால், என்னால தாங்கிக்க முடியலை. இதுக்கும் மேல இங்கே எனக்கு என்ன வாழ்க்கை இருக்க முடியும்னுதான் நான் கோபமாகப் புறப்பட்டேன்.”

“நானா இருந்தா நேத்து ராத்திரியே புறப்பட்டிருப்பேன். நீ கிராமத்துப் பொண்ணா, எச்சரிக்கையோட விடிஞ்சி புறப்பட்டிருக்கே! என்ன, அப்படிப் பார்க்கறே? நீ வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டது தப்பில்லை. சில சமயம் சில உண்மைகளை உறைக்கிற மாதிரி உணர்த்தறதுக்கு இந்த மாதிரி அதிரடி நடவடிக்கைகள் தேவைதான். புவனா, இந்தக் கோபம் தற்காலிகமானதா இருக்கட்டும். நீ புறப்பட்டது புறப்பட்டதாவே இருக்கட்டும். நீ தனியா உன் ஊருக்குப் போய்டுவியா?”

“போய்டுவேன்!”

“சரி, வா, நானே உன்னை பஸ் ஏத்தி அனுப்பறேன். ஊருக்குப் போனதும் என் ஆபீசுக்கு எனக்கு பண்ணு, நான் தகவல் தர்ற வரைக்கும் நீ புறப்பட்டு வந்துடாதே. அங்கேயே இரு. உங்க வீட்ல எந்த உண்மைகளையும் உளறிக் கொட்டிடாதே! ‘அவருக்கு ஆபீஸ்ல லீவு கிடைக்கலை. அதனால் என்னை மட்டும் அனுப்பி வெச்சார்’னு பொய் சொல்லு. மகியோட மனசை நான் மாத்தறேன். அவரே உன்னை

தேடிகிட்டு வந்து கூட்டி வர்ற மாதிரி செய்றேன். என்னை நம்பு!”

புவனாவுக்கு நிஜமாகவே மனதில் பெரிய நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

“சரிக்கா உங்களைத் தப்பாப் பேசினதுக்கு மறுபடி மன்னிப்பு கேட்டுக்கறேன். எவ்வளவு நல்ல மனசு உங்களுக்கு உங்களைப் போய்...”

“விடு அதை விடு, வா போகலாம்”

புவனாவை பஸ்சில் ஏற்றி உட்கார வைத்து, பஸ் நகரும் வரைக் காத்திருந்து, ஜன்னல் வழியாக அவள் கையை ஒருமுறைப் பற்றி விடுவித்து, “தெரியமா போய்டு வா” என்று கையைசைத்தாள் ஆஷா.

★ ★ ★

ஆஷாவை அலுவலகத்தில் அவளுடைய மேஜையில் பார்த்த மகேந்திரனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

உற்சாகமாக அவளருகில் சென்றான்.

“ஆஷா, நீ எப்போ ஹைதராபாட்லேர்ந்து வந்தே?”

“காலைல” என்று தன் வேலையை கவனித்தபடி சொன்னாள்.

“எத்தனை நாளாச்சு பார்த்து? ஏன் முகம் கொடுத்துப் பேச மாட்டேங்கறே?”

அவனை உஷ்ணமாகப் பார்த்த ஆஷா, “முகம் கொடுத்துப் பேச நான் என்ன உங்க பொண்டாட்டியா இல்லை வப்பாட்டியா?” என்றாள்.

மகேந்திரனுக்கு சொரேர் என்றது.

தொடர்பவர் - சுபா

14

மகேந்திரன் ஒரு துணுக்குறலோடு ஆஷாவைப் பார்த்தான்.

நான் என்ன உங்க பொண்டாட்டியா, இல்ல வப்பட்டியா?

எப்பேர்ப்பட்ட ராட்சஸக்கேள்வி இது? இதை என் ஆஷாவா என் முகத்தில் எறிந்தாள். எறிந்து விட்டு எந்த வித அதிர்வும் இல்லாமல் வெகு இயல்பாக எப்படி இன்டர்காம் எடுத்து ஆஷாவால் பேச முடிகிறது? ஹைதராபாத்திரத்தில் அவளுடைய மனசைக் கழற்றி வைத்து விட்டு வேறொரு இறுக்கமான மனசை அணிந்து வந்திருக்கிறாளா என்ன?

“யெஸ் சார்... இதோ...” என்று இன்டர்காமில் சொல்லிவிட்டு, கையில் ஒரு ஓபைல் எடுத்து ஆஷா எழுந்தாள். அவனிடம் ஒரு புன்னகை கூட காட்டாமல் அவளுடைய காற்று கூட அவன் மீது படாமல் விலகிச் சென்றாள்.

மகேந்திரன் நொறுங்கினான். இயந்திரன் போல தன் இருக்கைக்குத் திரும்பினான். வேலையில் நாட்டமில்லை. கடல் அலைகளால் புரட்டப்படும் மரத் தக்கை போல மனசு புரண்டது. இழுக்கப்பட்டது. தள்ளப்பட்டது. உறிஞ்சப்பட்டது. எறியப் பட்டது.

ஒரு காகிதம் எடுத்து பரபரவென்று எழுதினான் நான்காய் மடித்தான்.

மாட்டுக்கோட்டை நிரபாகர், சுபா ●

ஆஷாவின் மேஜையில் பேப்பர் வெயிட்டிற்குக் கீழே வைத்தான். வேறு யாராவது எடுத்துப் படித்து விட்டால் என்ன ஆகும் என்பது; பற்றிய கவலை கூட இல்லாதவனாக மரத்துப்போன உணர்வுகளோடு திரும்பினான்.

ஆஷா இருக்கைக்குத் திரும்பியபோது வெகு கவனமாக மகேந்திரன் பக்கம் பார்ப்பதைத் தவிர்த்தாள். மேஜை மீதிருந்த காகிதத்தை எடுத்தாள். பிரித்தாள். பெரிய பெரிய எழுத்துக்களில் மகேந்திரனின் அவசரக் கையெழுத்து.

ஆஷா,

என்னை ஒதுக்காதே, எடுத்தெறிந்து விடாதே. அதை விட ஒரு லிட்டர் பெட்ரோல் ஊற்றி என்னை பற்ற வைத்து விடு. நிம்மதியாக சாம்பலாவேன்.

உன் மகி.

ஆஷாவின் இதயத்தில் சுருக் என்று ஒரு வலி.

ஸாரி, மகி சற்றுக் கூர்மையாகத் தான் குத்தி விட்டேன். நோயாளிக்கு வலிக்கும் என்று இன்ஜெக்ஷன் போடாமல் தவிர்க்க முடியாது, மகி. பதிந்து விட்ட முள்ளை வலியில்லாமல் பிடுங்கி எறிய முடியாது. உங்கள் கடிதம் பார்த்து நான் உருகிவிட்டால் என் நோக்கம் சிதறிவிடும். ஸாரி மகி. நான் சற்றுக் கடுமையாகத்தான் இருக்கப் போகிறேன்.

மகேந்திரன் கடிதத்திலேயே கீழே ‘ஆபீஸ் முடிந்ததும் சந்திக்கலாம்’ - ஆஷா என்று எழுதி மடித்து அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த மகேந்திரனிடம் நீட்டினாள். மரப்பரப்பாக எழுந்து வந்து வாங்கிக் கொண்டான்.

மாலை வெயில் பூங்காவிலிருந்து விலகிக் கொண்டிருந்தது, காதலுடன் அவன் அருகில் எத்தனையோ முறை அமர்ந்திருந்த ஆஷா இப்போது கடமையுடன் சற்று இடைவெளி விட்டு அமர்ந்திருந்தாள்.

மகேந்திரன் அவள் கையைத் தொட்ட போது விருட்டென்று உதறி இழுத்துக் கொண்டாள். “தொடாம பேசுங்க, மகேந்திரன்”

மகி இல்லை. மகேந்திரன்.

“ஏன் ஆஷா?”

“எது ஏன் ஆஷா?”

“ஏன் என்னைக் கசப்போடப் பாக்கறே?”

“ஏன்னு உங்களுக்கேத் தெரியும்”

“புவனா ஊருக்குப்போனது உனக்குத் தெரியுமா?”

“பஸ் ஸ்டாண்ட்ல அவளைப் பார்த்தேன். நான் மகிங்கறவர் கிட்ட ஒரு பக்கம் தான் பாத்திருக்கேன்.. இன்னொரு இருட்டான பக்கம் இக்குன்றதை புவனா கிட்டப் பேசினப்புறம் தான் தெரிஞ்சுக்கிட்டேன்”

“நீ இவ்வளவு கோபமாப் பேசறதுக்கு காரணம் எனக்குப் புரியலை, ஆஷா...”

“சரி, உண்மையை மட்டும் சொல்லுங்க. புவனா ஏன் திடீர்னு ஊருக்குப் புறப்பட்டுப் போனா?”

“என்னால அவ கூட வாழ முடியலை ஆஷா...”

“அதனால?”

“போலியா எதுக்கு ஒரு பந்தம்?”

“அப்படின்னு துரத்திட்டிங்களா?”

“நான் துரத்தலை. அவளே தான் கோச்சுக்கிட்டுக் கிளம்பினா..”

“கோபம் ஏன் வந்தது, மகேந்திரன்?”

“இப்ப அதெல்லாம் எதுக்கு ஆஷா?”

“அது வேண்டாம்னா, எதுவுமே பேச வேண்டாம். புறப்படலாம்.”

ஆஷா அவ்வளவு உறுதியாகப் பேசிப் பார்த்திராத மகேந்திரன் தடுமாறுவது தெரிந்தது. இவளிடம் ஏன் இவ்வளவு இறங்கிப்போய் அவள் இழுத்த இழுப்பிற்கெல்லாம் பணிந்து போக வேண்டும் என்ற மெல்லிய கோபமும், இவளையும் விலக்கிவிட்டால் வேறென்ன பிடிப்பு இருக்கிறது என்ற தயக்கமும் கலந்து அவன் முகத்தில் குழப்ப நிழல்கள் இருண்டன.

“ஆஷா.. வெளிப்படையாகப் பேசட்டுமா? எனக்கு புவனாவைப் பார்த்தாலே பத்திக்கிட்டு வருது... டிராமா பண்ணி என் ஆஷாவை என்கிட்டேர்ந்து பிரிச்சுட்டாளேன்னு அவ மேல ஆத்திரமா வருது. நீ இல்லாம என்னால இருக்க முடியாது ஆஷா...”

“நீங்க என்ன சொல்ல வரீங்க, மகேந்திரன்? தாலி கட்டின பொண்டட்டியா வீட்ல ஒரு புவனா, ஜாலிக்காக ஒரு ஆஷான்னு வச்சுக்கலாமன்னு ஆசைப்படறீங்களா?”

“என்னை ரொம்ப கேவலமா நெனைச்சிட்டே, ஆஷா...”

“சரி, உங்க எண்ணம் தான் என்ன? புவனாவைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டப்புறம், ஆஷா இல்லாம இருக்க முடியாதுன்னா எப்படி?”

“புவனா வேணாம், ஆஷா...”

“அவளைத் தள்ளி வச்சிறப்போறிங்களா?”

“டைவர்ஸ் வாங்கிடறேன், பொய் லெட்டர் எழுதி என்னை ஏமாத்தி கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டாள்னு சொல்லி கேட்டா. விவாகரத்து சுபலமா கெடைச்சரும்...”

ஆஷா திடுக்கிட்டவளாக அவனைப் பார்த்தாள்.

“டைவர்ஸ் பண்ணிட்டு?”

“உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறேன், ஆஷா. நாம் சேர்ந்து வாழ்வோம்.”

“ரைட்... உங்க வழியே வரேன். டைவர்ஸ் பண்ணிட்டிங்க. நம்ம கல்யாணத்துக்கு எல்லா ஏற்பாடுகளும் பண்ணிட்டிங்க. ன்ள ரையெல்லாம் கூப்புட்டாச்சு... எல்லாம் வந்து சேர்ந்துட்டாங்க. தாலியை நீங்க கைல எடுக்கறிங்க. குறுக்கே உங்கம்மா பாயறாங்க. டேய், நீ ஆஷா கழுத்தில தாலி கட்டினா நான் தூக்குல தொங்குவேன்னு சொல்றாங்க.. என்ன செய்வீங்க, மகேந்திரன்?”

“இன்னொரு தடவை அந்த மாதிரி நான் ஏமாற மாட்டேன், ஆஷா”

“இல்ல, மகேந்திரன். ஆஷா இல்லாம வாழவே முடியாதுன்னு உங்க ரொம்ப டீப்பா நம்பியிருந்தீங்கன்னா, எந்த காரணத்துக்காகவும் புவனா கழுத்துல தாலி கட்டியிருக்க மாட்டிங்க... சூழ்நிலைக்கு அவசியமா இருந்தபடி நீங்க மாறியது உப்புன்னு நான் சொல்லலை... மாறக் கூடியவர்தான் நீங்கன்னு சொல்றேன். உங்களை நம்பி நான் எல்லாத்தையும் உதறிட்டு வருவேன்று நெனைக்கிறீங்களா?”

“ஆஷா.. நீ என்னைப் புரிஞ்சுக்கிட்டது இவ்வளவு தானா?”

“புவனாவைக் கல்யாணம் பண்ணி அழைச்சிட்டு

வந்தீங்களே, அப்ப உங்க எண்ணம் என்ன? அவ கூட வாழணும்னு தானே? ஒரு வேளை அந்த லெட்டர் எழுதினது புவனாதன்னு அவ உங்ககிட்ட சொல்லாமலேயே இருந்திருந்தா அவ போர்ல உங்களுக்கு போகம் வந்திருக்காது தானே?”

“புவனாவை நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டது ஆசைப் பட்டு இல்ல, ஆஷா. ஆனாலும் அவ கூட வாழணும்னு முடிவு பண்ணி உறுதியோடத்தான் அவளை மெட்ராஸ்க்கு அழைச்சிட்டு வந்தேன்.. ஆனா ரயில்வே ஸ்டேஷன்ல உன்னைப் பார்த்தவுடனே என் உறுதி உடைஞ்சு போச்சு, ஆஷா - மனசாட்சி என்னைக் குத்திக் குடைஞ்சது. புவனாவை வெறுக்கறதுக்கு ஒரு காரணம் தேடிட்டிருந்திருக்க னும் என் மனசு.. அந்த லெட்டர் இல்லாட்டி வேற ஏதாவது காரணம் கெடைச்சிருக்கும் ஆஷா.. ஆஷாவைப் பிடிச்ச அளவுக்கு எனக்கு புவனாவைப் பிடிக்கலை. பிடிக்காது.”

“என் பழைய மகேந்திரனைப் பிடிச்ச அளவுக்கு , வனாவோட புருஷன் மகேந்திரனை எனக்குப் பிடிக்கலை. பிடிக்காது... அதுக்கு என்ன சொல்றீங்க?”

“நீ விதண்டாவாதம் பண்ணே...”

“உங்க கிட்ட நான் பாக்காத சில குணம்லாம் இப்ப எனக்குத் தரிய வரற்போ ஷாக்கா இருக்கு, மகேந்திரன்.. புவனா க்கணும்னு நான் உங்களுக்கு எழுதிய லெட்டரை ச்சிருந்தது எவ்வளவு அசிங்கமான திமிர்! நீ மட்டும் இல்லை னக்கு இன்னொரு பொண்ணு இருக்கான்னு புவனா கிட்ட ன்க பீத்திக்க நெனைச்சது உங்க மலிவான புத்தியைத்தானே டுது? என் பர்மிஷன் இல்லாம, என்னோட பேரை நீங்க யோகப்படுத்தினது என்ன நியாயம், மகேந்திரன்? என்னோட னர்ச்சிகளை உங்ககிட்ட பகிர்ந்துக்கறதுக்காக ஆசையோட, லோட எழுதின புனிதத் தன்மை அந்த லெட்டர்ஸல னத்தது. இன்னொரு பொண்ணை அவமானப்படுத்தற

கேவலத்துக்காக நான் எழுதலை... நீங்க என் லெட்டர்னை மட்டுமில்ல, என் காதலையும் அசிங்கப்படுத்திட்டங்க. மகேந்திரன்."

"ஆஷா... ஐம் ரியல்லி ஸாரி... நான் அந்த மாதிரி அசிங்கமான எண்ணத்துல செய்யலை..."

"நீங்க நிஜமாகவே என்னை மதிச்சவரா இருந்தா, இப்ப என்னோட புறப்பட்டு என் வீட்டுக்கு வாங்க, மகேந்திரன்..." ஆஷா வேகத்துடன் எழுந்தாள்.

★ ★ ★

"என்ன ஆஷா இது?" அவள் அம்மா பதறினாள்.

ஹாலின் நடுவில் கடிதங்கள் குவிந்திருந்தன. ஈரத்துடனும், காதலுடனும், மகேந்திரன் அவளுக்கு எழுதிய காதல் கடிதங்கள்.

"என்ன பண்ணப் போறே, ஆஷா?" மகேந்திரன் பதட்டத்துடன் கேட்டான்.

"இன்னொருத்தியோட புருஷனா ஆனப்புறம் உங்க நினைவுகளை என் வீட்ல வச்சிருக்கிறது எந்த விதத்துலயும் நியாயமில்லை..."

ஆஷா தீக்குச்சி உரசினாள். போட்டாள்.

காதல் புரியாத காகிதங்கள் குப்பென்று பற்றிக் கொண்டன.

தொடர்பவர் - பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

15

அந்த காதல் கடிதங்கள் மூன்றை உயரத்திற்குத் தீக் கொழுந்துக்களுடன் எரிந்து மெல்ல மெல்ல அடங்கிக் கொண்டிருக்க... அந்த ஜிவாலையின் செம்மை அதையேப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆஷாவின் முகத்தில் நடனமாடிக் கொண்டிருந்தது.

அதிர்ந்துபோய் வாயடைந்து நின்றான் மகேந்திரன். இது அவர்களுக்குள் உள்ள தனிப்பட்ட பிரச்சினை என்பதை உணர்ந்து அமைதியாக அடுத்த அறைக்கு நழுவினாள் அம்மா.

கலங்கிப்போன கண்களுடன் அவளைப் பார்த்தான். மதுவாக அவளருகில் வந்தான். கடைசி கங்குகளும் அடங்கி ஹற்றிலும் எரிந்து கரித் தகடுகளாகக் குவிந்திருந்த அந்த கடித சாம்பலுக்கருகில் மண்டியிட்டு அமர்ந்தான். குமுறும் இதயத்தோடு அந்தக் குவியலையேப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

● ● ஜன்னல் வழியாக வீசிய காற்றில் அந்த சாம்பல் துணுக்குகள் கர்ந்து சென்றன. அவற்றுக்கு நடுவில் முற்றிலும் எரியாத ஒரு துணுக்குக் காகித மூலை மட்டும் மிச்சமிருக்க.. அதைக் கையில் எடுத்தான்.

அந்தத் துணுக்கில் 'ஆஷா, உன்னை..' என்பது வரை மட்டும்

வார்த்தைகள் எஞ்சியிருந்தன.

“நெருப்பாலகூட முழுசா எரிக்க முடியலை ஆஷா. இதே மாதிரி உன் மனசுலயும் நம்ம காதலை எரிச்சுடுவியா? முடியுமா?”

“முடியும். நிச்சயமா முடியும். முடியணும்.”

“உன்னோட எதிர்காலத்தை நினைச்சித்தான் நான் துடிக்கிறேன்னு உனக்குப் புரியலையா ஆஷா? என் மனைவியை நான் வெறுக்கறது தப்புன்னு ஆவேசப்படத் தெரிஞ்ச உனக்கு, என்னோட தர்ம சங்கடம் ஏன் புரிய மாட்டேங்குது? ஒட்டுதலே இன்னைன்னாலும், ஒரு தர்மத்துக்காக என்னால தொடர்ந்து புவனாகூட வாழ்ந்துட முடியும். மனசுக்கு இருக்கற வெவஸ்தை உடம்புக்கு இல்லை. அதோட காமத்துக்கு காதல் இல்லாமலேயே வழி தேடிக்கும். ஒரு இயந்திரக் குடித்தனம் என்னால நடத்த முடியும்.”

“முடியும் இல்லையா? அதை செய்யுங்கன்னு சொல்றேன். நாளாக நாளாக அந்த இயந்திர வாழ்க்கையில் ஒரு ஒட்டுதல் வந்துடுமனு சொல்றேன்” என்றாள் ஆவேசமாக.

“எப்படி வரும்? மனசுல வாழ்நாள் பூரா ஒரு முள் இருக்கறப்ப எப்படி ஒட்டுதல் வரும்? தினம் அவஸ்தை! ரணம்! வேதனை!”

“இருங்க மகேந்திரன். வாழ்நாள் பூரா உங்க மனசுல தங்கியிருக்கப் போற முள்ளுன்னு எதைச் சொல்றிங்க?”

“நான் உனக்கு செஞ்ச துரோகம்தான்! அதை எப்படி நான் மறக்க முடியும்?”

“நானே மறக்கத் தயாராயிட்டேனே. மன்னிக்கவும் செய்துட்டேனே. அதை துரோகமா நினைச்சிருந்தா உங்க கிட்ட முகம் கொத்துப் பேசியிருப்பேனா? இல்லை இன்னை வரைக்குய புத்தி சொல்லிக் கிட்டிருப்பேனா?”

“நீ கோபிச்சிட்டு சட்டையைப் பிடிச்சி கேள்வி கேட்டு, மூஞ்சில் துப்பியிருந்தாக்கூட என் மனசு ஆறியிருக்கும் ஆஷா. உன் நல்ல செய்கைகளாலேயே என்னை தொடர்ந்து கூசிக் குறுகிப்போக வைக்கிறே! என்னால உன்னைத் தலை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியலை. அவமானமும், வேதனையும் என்னைத் திங்குது. இந்த வேதனைதான் குடும்பத்தில் வெடிச்சது.”

“நான் என்ன செஞ்சா உங்களுக்கு வேதனை நிற்கும்”

“அதான் சொன்னேனே, இதுக்கு ஒரே பரிகாரம் - நான் உன்னை கல்யாணம் செய்துக்கறதுதான்.”

“ஹிமாலயன் பேத்தல்! ஒரு குற்ற உணர்ச்சிக்குப் பரிகாரம் தேடறதுக்காக உங்களை நம்பி வந்தவளை உதறி டைவர்ஸ் பண்ணி என்னைக் கல்யாணம் செய்துக்கறதா சொல்றிங்க. புவனாவை இப்படி அம்போன்னு விட்டுட்டமேன்னு ஒரு புது குற்ற உணர்ச்சி மனசுல வந்துடாதா? அது வாழ்நாள் முழுக்க முள்ளா உறுத்தாதா?”

“உறுத்தாது ஆஷா”

“ஏன்?”

“இப்போ பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்னோட காதலி ஆஷா. நான் மனசார நேசிச்ச, இன்னமும் நேசிக்கிற ஆஷா. ஆனா நான் டைவர்ஸ் செய்யறதால பாதிக்கப்படப்போறது நான் விரும்பாத புவனா. என்னை ஏமாத்தி கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்ட புவனா. என் மனசுல குற்ற உணர்ச்சியே வராது. ஷி டிசர்வ்ஸ் திஸ் பனிஷ்மெண்ட்”

“இப்படிப் பேச உங்களுக்கு வெக்கமா இல்லை?”

மகேந்திரன் மௌனமாக நின்றான்.

“நீங்க எவ்வளவு பெரிய ஜெண்டில்மேன்னு நினைச்சேன். கூசாம இப்படி வில்லன் மாதிரி பேசறிங்களே, நீங்க கதாநாயகனா பேச வேணாம் மகேந்திரன், அட்லீஸ்ட் ஒரு மனுஷனாப் பேசுங்க. நான் பச்சையா ஒரு கேள்வி கேட்டா தாங்கிக்குவிங்களா நீங்க?”

“எது வேணாலும் கேளு.”

“மனசுக்குப் பிடிக்காத, மனசு ஒட்டாத, டைவர்ஸ் பண்ண நினைச்சிட்டிருக்கிற புவனாவை ஏன் கன்னி கழிச்சிங்க?”

அந்தக் கேள்வியில் அரண்டு போனான் மகேந்திரன். உதடுகள் உலர்ந்தன.

“எனக்கு நேரடியா பதில் தேவை” என்றாள் கத்தலாக ஆஷா.

“அது.. வந்து... அதான் சொன்னேனே. உடம்புக்கு வெவஸ்தை கிடையாதுன்னு.”

“மனசு உத்தரவு கொடுக்காம உடம்பு சொல்லிடறதில்லை மகேந்திரன்.”

“சத்தியமாச் சொல்றேன் ஆஷா, நான் மனசார அவளைத் தொடலை. அந்தச் சூழ்நிலையில், ஒரு பலவீனமான தவிப்புல”

“அதெல்லாம் சரி. எந்த உரிமை அவளைத் தொடச் சொன்னது மகேந்திரன்? அதே மாதிரி ஒரு பலவீனமான தவிப்பு மனசுல ஏற்பட்டா ரோட்ல போற எவளையோ கையைப் பிடிச்சிடுவிங்களா? நீங்க தாலி கட்டினவ, உங்க பொண்டாட்டிங்கிற உரிமை, உங்க மனசுல பதிஞ்சு போனதால்தானே அவளைத் தொட்டிங்க? இல்லைன்னா உங்க தவிப்புக்கு அவளை உபயோகப்படுத்திக்கிட்டிங்க? மனசு ஈடுபடலைன்னு சொன்னா, உரிமையோட நடத்தப்பட்ட ஒரு கற்பழிப்புன்னு தான் அதைச் சொல்லணும். அப்படித்தானே? ஆனா அவ மனசில எந்தக் குழப்பமும் இல்லை. எப்படி

உங்களை நம்பி தாலிக்கு கழுத்தை நீட்டினா, அதே நம்பிக்கையால்தான் உடம்பையும் கொடுத்தா, முழு மனசோட ஈடுபாட்டோட கொடுத்தா, இன்னைக்கு அவளை டைவான் பண்ணிடறேன்னு கூசாம சொல்றதுக்கு எப்படி மனசு வருது உங்களுக்கு?"

மகேந்திரனுக்குப் பேசுவதற்கு பதில் இல்லை. தடுமாறி னான் சாட்டையால் விளாசப்பட்டது போல உணர்ந்தான். ஆஷாவின் கேள்விகள் அவனை அறைந்தன. தலை குனிய வைத்தன.

"ஆஷா, நான் உன்னத புருஷன் இல்ல. சாராசரி மனுஷன். புவனாவை வெறுக்கறதும், ஒதுக்கி வைக்கிறதும் தப்புன்னு என்னால உணர முடியுது. அதே சமயம் என்னால உன் எதிர்காலம் பாழாப் போறதையும் என்னால தாங்க முடியலை. உன்னை என்னால மறக்க முடியும்னு தோணலை. உன் வாத்தா துக்கு முன்னால என்னால பேச முடியலை. ஆனா என்னோட உணர்ச்சிகளுக்குப் பொருத்தமாக வார்த்தை இல்லை. இதான் நிஜம்."

மகேந்திரன் அதற்கு மேல் அங்கே நிற்க விரும்பாமல் வேகமாக வெளியேறி நடந்து சென்றான்.

ஆஷா ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள். பிடிவாதமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தவர் இன்றைக்கு கொஞ்சம் ஆடிப் போய்விட்டா. கலங்கிப் போய்விட்டார்.

புவனாவை ஒதுக்கி வைப்பது தவறு என்று ஒரு பக்கம் உணரத்தான் செய்கிறார். இது போதும். இதை பெரிய அளவில் மனதில் வளர்த்து விட்டால் போதும்.

அதே சமயம் என் எதிர்காலம் பாழாவதை தாங்க முடியவில்லை என்கிறார். என் எதிர்காலம்! ம்! நிஜமாய் என் எதிர்காலம் என்ன?

மகேந்திரனை என் மனதில் ஆழமாகப் பதித்துக் கொண்ட பிறகு வேறு மாதிரி எப்படி யோசிக்க முடியும்?

ஆனால்... புவனாவுக்கு ஒரு வாழ்க்கை வேண்டும். மகேந்திரன் அவளோடு நிம்மதியாகக் குடும்பம் நடத்த வேண்டும். இந்தப் பிரச்சினைக்கு நிரந்தரமாக ஒரு தீர்வு கண்டேயாக வேண்டும்.

அதற்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும்?

ஆஷா கூடத்தில் மெதுவாக நடந்தபடி தீவிரமாக யோசிக்கத் துவங்கினாள்.

★ ★ ★

மகேந்திரன் எழுந்த போது லேட்டாகியிருந்தது. அவசர அவசரமாக குளியலறைக்கு ஓடினால் ஓத் பேஸ்ட் தீர்ந்து போயிருந்தது. எரிச்சலாக வந்தது. குளித்து முடித்தான். டிபன் செய்ய நேரமில்லை. உடுத்திக் கொண்டு புறப்பட்டபோது வீட்டு வாசலில் கட்டின பையில் பாக்கெட் பால் தொடப்படாமல் கிடந்தது. அதை எடுத்துச் சென்று உள்ளே வைத்து விட்டுப் புறப்பட்டான்.

கொஞ்ச நாட்கள் தான் என்றாலும் அதற்குள் அவனது தேவைகளைப் புரிந்து கொண்டு புவனா நடந்து கொண்டிருந்தாள். காலையில் நேரத்திற்கு எழுப்பி விட்டு குடாக காபி தருவாள். பாத்ரூமில் பேஸ்ட், பிரஷ், டவல், ஜட்டி என்று எல்லாம் தயாராக எடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும். குளித்துவிட்டு வந்ததும் டிபன் ரெடியாக இருக்கும். ஆபீசுக்கு அணியும் ஷூ எடுத்து வைக்கப்பட்டு ரெடியாக இருக்கும். மனசு விரும்பியதோ, ஒன்றியதோ இல்லையோ, வீட்டில் புவனா இருந்தது தினசரி வாழ்க்கைக்கு சௌகரியமாக இருந்த தென்னவோ உண்மை.

ஆபீசுக்குப் போகிற வழியெல்லாம் யோசித்தான் மகேந்திரன். அவள் கண்ணில் படும்படி அந்த காதல் கடிதங்களை வேண்டுமென்றே வைத்ததில் ஒரு அரக்கத்தனம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அவளை அழ வைத்து, தனியாகப் புறப்பட்டுப் போகும் படிச் செய்து... ச்சே! என்ன ஆயிற்று எனக்கு!

ஊருக்குப் போய் அப்பா, அம்மாவிடம் என்ன சொல்லியிருப்பாள்! அவர்கள் என்ன நினைத்திருப்பார்கள்! என் விவகாரத்தை வீட்டுக்குள்ளேயே வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இப்படி உலகறியச் செய்தது தவறு.

ஆமா! புறப்பட்டவள் நேராக ஊருக்கு அம்மா வீட்டிற்குதான் போனாளா? அவள் ஒழுங்காகப் போய்ச் சேர்ந்தாள் என்பதையாவது நான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?

ஆபீஸ் வந்ததும் கையெழுத்து போட்டுவிட்டு, அனுமதி பெற்று வெளியே வந்து எஸ்.டி.டி. பூத் வந்தான் மகேந்திரன்.

தன் ஊரில் மாமாவின் வீட்டு எண்ணைத் தொடர்பு கொண்டான்.

போனை எடுத்தவள் புவனா தான். “ஹலோ யாரு?” என்றாள். அவள் அங்கே பத்திரமாகப் போய் சேர்ந்து விட்டாள் என்பதை உணர்ந்ததும் நிம்மதியாக இருந்தது. பேசாமல் வைத்துவிடலாமா என்று நினைத்தான். உடனே அந்த நினைப்பை விலக்கி...

“நான் மகேந்திரன் பேசறேன் புவனா” என்றான் குரலில் லேசான குற்ற உணர்வுடன்.

●●

தொடர்பவர் - சுபா

16

புவனா மூச்சை இழுத்துப் பிடிக்கும் ஹக் என்ற ஒலி கேட்டது.

மகேந்திரன் போன் செய்வான் என்று அவள் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை போலும்.

“எப்படியிருக்கீங்க மாமா? சாப்டிங்களா? கண்ட எடத்துல சாப்ட்டு உடம்பைக் கெடுத்துக்காதீங்க...”

உணர்ச்சிகளால் அலைக்கப்பட்டு குரல் கம்மியது.

“நீ எப்படி இருக்கே?” என்றான். குரலில் ஒரு உலர்ந்த தன்மை இருக்க வேண்டும் என்பதில் கவனமாக இருந்தான். அவள் மீது திடீர் பாசமோ, அழுத்தமான வெறுப்போ புலப்பட்டு விடக்கூடாது என்பது போன்ற உலர்ந்த குரல்.

பதிலுக்கு அவளிடமிருந்து விம்மல் தான் வந்தது.

“யாருடி போன்ல?” என்று அவளுடைய அம்மாவின் குரல் கேட்டது. மகேந்திரன் அவசரமாக ரிசீவரை வைத்துவிட்டான்.

எதற்காக போன் செய்தேன்? புவனாவுடன் கொஞ்சிக் குலாவுவதற்கா? இல்லையே! அவள் பத்திரமாக ஊருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தாளா என்று தெரிந்து கொண்டாயிற்று போதும் என்று அவனே அவன் மனதிற்கு சமாதானம் சொல்லிக்

கொண்டான்.

அவன் ஆபீசிற்குள் நுழைந்தும் மேனேஜர் ரூமிலிருந்து குரல் வந்தது. “எங்கே மகேந்திரன் போயிட்டங்க? ஊர்லேர்ந்து உங்க மனைவி போன் பண்ணினாங்க. பாதி பேசறப்ப லைன் கட ஆயிடுச்சின்னு சொன்னாங்க. நீங்க ஆபீஸ்லேர்ந்து பண்ணலை, வெளியில போய்த்தான் எஸ்.டி.டி பண்ணிங்கன்னு சொன்னேன். இன்னும் அஞ்சு நிமிஷம் கழிச்சு கூப்புடறாங்களாம்.”

“தேங்க்யூ சார்” என்று மகேந்திரன் சொல்லும் போதே, மேனேஜர் அறையில் அவர் இருக்கைக்கு நேர் எதிரே உட்கார்ந்திருக்க ஆஷா தென்பட்டாள். ஆஷா அவனையோ, மேனேஜர் சொன்னதையோ கவனிக்காதவள் போல தன் கையிலிருந்த ஸ்டேட்மெண்ட்டை சீரியஸாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

புவனாவிடம் அவன் போனில் பேசியது அதற்குள் ஆஷாவிற்குத் தெரிந்து விட்டது. ச்சே!

ஏன்? என்ன தப்பு? சொந்தப் பொண்டாட்டியிடம் உரிமையுடன் போனில் பேசியது கூட ஆஷாவிற்குத் தெரிந்து விட்டதே என்று ஏன் மதட்டம் வரவேண்டும்? ஆஷாவைத் தவிர வேறு யாரையும் மனதால் நினைத்தும் பார்ப்பதில்லை என்று ஒரு தோற்றத்தை வலுவாகப் பதிக்க வேண்டும் என்ற தவிப்பினாலா? மகேந்திரன் குழம்பினான்.

மகேந்திரன் இருக்கையில் போய் அமர்ந்ததுமே போன் வந்து விட்டது.

“தம்பி... மாமா பேசறேன்பா...” - தாண்டவராயன் மாமா காது ஜவ்வு கிழிய இரைச்சலிட்டார்.

“சொல்லுங்க மாமா...”

“நேத்து புவனாவை டாக்டர்கிட்ட அழைச்சிட்டுப்

போனோம். எல்லாம் நார்மலாத்தான் இருக்குன்னு சொன்னாங்க....”

டாக்டரிடமா? என்ன உடம்பு அவளுக்கு?

“என்னப்பா ஒண்ணுந் தெரியாத மாதிரி பேசறே? நீ எதுக்காக அவளை இங்கே அனுப்பி வச்ச? அதைத்தான் சொல்றேன்...”

மகேந்திரன் இன்னும் குழம்பினான்.

“புவனாக்கிட்ட கொடுங்க மாமா” என்றான்.

“மாமா...” புவனாவின் குரல் நடுங்கியது.

“என்னாச்சு உன் உடம்புக்கு? மாமாகிட்ட என்ன சொல்லியிருக்கே நீ?”

“என்னங்க... ஒழுங்கா வேளா வேளைக்கு சாப்பிடறீங்களா? கர்ப்பமாயிருக்கறப்ப அம்மா வீட்ல இருந்தா நல்லா இருக்கும்னு நீங்க பாட்டுக்கு என்னை அனுப்பி வச்சிட்டங்க அதெப்படி அவரை தனியா விட்டுட்டு வரலாம்னு அம்மா என்னைப் போட்டு திட்டறாங்க...”

கர்ப்பமா? புவனாவா?

மகேந்திரனுக்கு உடம்பில் மின்சாரம் ஓடியது.

புவனா வயிற்றில் குழந்தை வளர்கிறதா? என் குழந்தையா?

“டாக்டர்மமா பாத்து டானிக்குல்லாம் எழுதிக் கொடுத்திருக்காங்க...”

“புவனா... நீ... உனக்கு...”

“ஆஷாக்கா எப்படியிருக்காங்க? அவங்க ஆபீஸ் வந்திருக்காங்களா? அவங்க கிட்ட போனைக் குடுங்களேன்... பேசணும் போல இருக்கு...”

“அவ வரலை...”

“ஏன் மாமா குரல் என்னவோ போல இருக்கு? உடம்பு முடியலியா?”

“அ... ஆமாம்...”

“என்னைப் பார்க்க எப்ப வரீங்க? டாக்டர்மமா உங்களைப் பார்த்துப் பேசணும்னு சொன்னாங்க...”

“வாரக் கடைசில வரேன். .” என்று ரிசீவரை வைத்துவிட்டான்.

குழப்பமான உணர்ச்சிகள் அவனை அலைமோதின.

புவனா கர்ப்பமாயிருக்கிறாள் என்பது ஒரு புறம் சந்தோஷமும், இன்னொருபுறம் அவமானமான, குற்ற உணர்வும் கிளம்பியது.

ஏன் இந்த திடீர் சலனம்? புவனாவின் மீது அதீத வெறுப்பு தானே இத்தனை நாட்களாக ஊற்றெடுத்துக் கொண்டிருந்தது? அது திடீரென்று வீர்யம் குறைந்து போனது ஏன்? எல்லாவற்றையும் உதறிவிட்டு அவளை ஓடிப்போய்ப் பார்க்க வேண்டும் என்ற உணர்வும் ஏன் எழுகிறது? என்ன சொன்னாள் அவள்? ஆஷாக்காவோடு பேசணும் போல இருக்கு!

ஆஷா பேரில் புவனாவிற்கு இன்னும் பழைய அன்பு இருக்கிறதா என்ன? ஆஷா என்ற பெயரைச் சொன்னாலே அவள் வாயில் நெருப்பு சுடும் என்றல்லவா அவன் நினைத்துக் கொண்டிருந்தான்? எப்படி அவளால் சமாதானமாக முடிந்தது?

அவனால் ஆபீஸ் வேலையில் ஈடுபட முடியவில்லை.

புவனாவின் முகம் மறுபடி மறுபடி அவன் முன் தோன்றிக் கிளர்ந்தது.

கோபத்தில் புறப்பட்டுப் போன போதிலும் அதைப்பற்றி தன் அப்பா அம்மாவிடம் எதுவும் சொல்லாமல், கர்ப்பமாயிருப்பதால்

அவளை அவனே அனுப்பிவைத்தான் என்று சொல்லியிருந்தது அவனுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. ஒருவேளை எல்லாமே நாடகமா?

செய்தாலும் சேய்வாள். புவனா அப்படிப்பட்டவள் தான். கர்ப்பம் என்று பொய் சொல்லி அவனுடைய இரக்கத்தை சம்பாதிக்க முயற்சி செய்கிறாளோ என்னவோ!

அந்த நினைப்பு வந்ததுமே திடுதிடுவென்று இத்தனை நேரம் வளர்ந்த அன்பு எல்லாம் உறிஞ்சப்பட்டு, புவனாவின் மீது மீண்டும் காழ்ப்பும், கசப்பும் பொங்கின.

சீனிக்கிழமை மதியம் அவன் புறப்பட்டு விட்டான்.

ஆஷாவிடம் புவனாவைப் பார்க்கப் போவதைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தான். ஆனால் ஆஷா ஆபீஸிற்கே வரவில்லை. உடம்பு சரியில்லையா என்று தெரிந்து கொள்ள அவள் வீட்டிற்குப் போனால், வீடே பூட்டிக் கிடந்தது.

அவனிடம் எந்தத் தகவலும் தராமல் ஆஷா லீவு போட்டது அவனுள் முள்ளாய்க் குத்தியது.

சில நாட்களாகவே அவளுடைய போக்கு அவன் மனதை சிராய்த்துக் கொண்டு தான் இருந்தது. முகம் கொடுத்து பேசுவதில்லை. அவனாக வலியப் போய்ப் பேசினாலும் ஒற்றை வார்த்தை பதில்கள் தான். அலுவலகத் தொட்டிப்பான உரையாடல் தவிர வேறு உரையாடலே வைத்துக் கொள்ளப் பிரியப்படாதவள் போல முகத்தில் எப்போதும் ஒரு இறுக்கம்.

ஒன்றிரண்டு தருணங்களில் அவனுக்கு மிகவும் அவமானமாக இருந்தது. எலும்புத் துண்டைத் தேடிப் போகும் நாய் போல அவளையே அவன் சுற்றிச் சுற்றி வருதாக அவள் நினைத்து உதாசீனப்படுத்துவது அவனுடைய தன்மானத் திற்கு இழுக்காக இருந்தது.

ஆஷா எப்படி இவ்வளவு தூரம் கடினமாகிப் போனாள்? புவனாவை அவன் கல்யாணம் செய்து கொண்ட துரோகத்தினாலா? இனி அவன் பேரில் அவளுக்கு எந்த உரிமையுமில்லை என்ற கோபத்தில் விளைந்த இயலாமை யினாலா? இன்னொரு பெண்ணைத் தீண்டியவன் என்று அவன் மீது கறைபடிந்து விட்டதாக நினைப்பதாலா?

அவனுக்குப் புரியவில்லை.

பேருந்து இருட்டில் பயணித்து இறுதியில் நிறுத்தத்திற்கு வந்ததும் இறங்கினான்.

மனம் சோர்ந்து இருந்தது.

அம்மாவையும், அப்பாவையும் முதலில் போய்ப் பார்ப்பதா அல்லது புவனாவைத் தேடிப் போவதா?

சோர்ந்திருக்கும் போது சின்னச் சின்னக் கேள்விகள் கூட பெரிய பெரிய பிரச்சினைகளாக விசுவரூபம் எடுத்து விடுகின்றன.

ரிக்ஷாவில் ஏறினான். புவனா வீடு இருந்த தெருவின் பெயரைச் சொன்னான்.

புவனா வீட்டு வாசலில் இறங்கினான். போர்ட்டிக்கோவில் படகுக் கார் நின்றிருந்தது. பெரிய கேட்டைத் தொட்டதுமே, தோட்டக்காரன் தலையிலிருந்த துணியை அவிழ்த்து இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டு ஓடிவந்தான்.

“வாங்கய்யா...” என்று அவனிடமிருந்த சிறிய பெட்டியைப் பறித்துக் கொண்டு உள்ளே ஓடினான்.

“அம்மா... மாப்பிள்ளைய்யா வந்திருக்காரு...” என்று அவன் அறிவிப்பது காதில் விழுந்தது.

மாமி ஓடி வந்தாள்.

“வா தம்பி... பஸ்ஸய்யா வந்தே? ஒரு போன் அடிச்சச் சொல்லக் கூடாது? பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு கார் அனுப்பி யிருப்பேனே...”

“பரவாயில்லை...” என்றான்.

கண்கள் தேடின.

“யாரு புவனாவையா தேடறே? அவ ஃப்ரண்டு ஒருத்தி வந்திருந்தா. அவ கூட வெளியே போயிருக்கா...”

“டாக்டர் வீட்டுக்கா?”

“இல்லை... கோவிலுக்கு...”

“அப்ப நான் எங்க வீட்டுக்குப் போய் அப்பாவையும், அம்மாவையும் பார்த்திட்டு வந்துடறேன்...” என்று திரும்பினான்.

“அய்யா... அவங்களே வந்துட்டாங்க” என்று தோட்டக்காரன் சொன்னதும் நிமிர்ந்துப் பார்த்தான்.

சந்தோஷம் ததும்பும் முகத்துடன் கேட்டைத் திறந்து கொண்டிருந்தது புவனா. அவள் அருகில் முகம் எங்கும் ரிப்போடு நின்று கொண்டிருந்தவள் ஆஷா.

தொடர்பவர் - பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

17

சிரித்த முகங்களோடு ஆஷாவும், புவனாவும் வீட்டுக்குள் நுழைவதைப் பார்த்த மகேந்திரனுக்கு மீண்டும் ஆச்சரியம் தான் ஏற்பட்டது.

என்ன ஆயிற்று இந்த புவனாவிற்கு?

நானும், ஆஷாவும் இணைந்து எடுத்துக் கொண்ட புகைப்படங்களையும், காதல் கடிதங்களையும் பார்த்து விட்டு உண்மை தெரிந்து கொண்டு தானே ஆவேசமாக சண்டை போட்டு பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு புறப்பட்டு வந்தாள்?

தன் வாழ்க்கையையேப் பறித்துக் கொண்டவள் என்று வெறுக்கும் ஆஷாவோடு போனில் பேசப் பிரியப்பட்டாள். இப்போது என்னடா வென்றால் இணைபிரியாத தோழிகள் போல இரண்டு பேரும் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டு வருகிறார்கள்!

இது எப்படி சாத்தியமாயிற்று புவனாவால்? ஆஷாவை அவள் மன்னித்து விட்டாளா? இந்த ஆஷா எதற்காகப் புறப்பட்டு இங்கே வந்தாள்? என்னிடம் சொல்லிவிட்டு வந்திருக்கக் கூடாதா?

மகேந்திரனுக்குள் நிறைய கேள்விகள் தண்ணீரின் மேல் மட்டத்திற்கு வருகின்ற காற்றுக் குமிழிகளாய் எழும்பின.

உள்ளே வந்து அவளைப் பார்த்ததும் முக மலர்ந்தவனாக

ஆஷா மட்டுமே, புவனா முகத்தில் எந்த மலர்ச்சியுமில்லாமல், "வாங்க மாமா, எப்ப வந்திங்க?" என்று மனது ஒட்டாமல் கேட்டது மகேந்திரனுக்குத் திகைப்பாக இருந்தது.

தன் வருகையில் புவனா அகமகிழ்ந்துப் போவாள் என்று தான் அவன் எதிர்பார்த்திருந்தான். வரச்சொல்லி போனில் அவ்வளவு தூரம் துடிப்பாகப் பேசினாளே... என்ன ஆயிற்று இவளுக்கு?

"இப்பதான் வந்தேன்" என்றான் அவனுக்கே கேட்காமல்.

"நீங்க பேசிட்டிருங்க" என்று சொல்லிவிட்டு புவனாவின் அம்மா உள்ளேப் போய்விட்டாள்.

"புவனாவைப் பார்க்கிறதுக்கு நீங்க வருவிங்கன்னு நான் எதிர்பார்க்கலை. எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்குங்க மகேந்திரன்" என்று ஆஷாதான் உற்சாகமாகப் பேசினாள். புவனா தரை பார்த்து அமைதியாக நின்றாள். நிமிர்ந்தாள்.

"கொஞ்சம் இந்த ரூமுக்குள்ளேப் போய் உட்கார்ந்து பேசலாமா?" என்றாள் மெதுவான குரலில்.

சொன்னதோடு அவள் அருகில் இருந்த அறைக்கு நடக்கத் துவங்கி விட்டதால் அவர்கள் இருவரும் அவளைத் தொடர வேண்டியதாயிருந்தது.

தனித் தனி நாற்காலிகளில் மகேந்திரனும், ஆஷாவும் அமர்ந்ததும் அவள் அமராமல் நின்றபடி தரையைப் பார்த்தபடி பேசினாள்.

"முந்தா நாள் ஆஷாக்கா எனக்கு போன் செஞ்சி எப்படி இருக்கேன்னு விசாரிச்சப்ப நான் உண்டாயிருக்கிற விஷயத்தை மறைக்க விரும்பலை. சொன்னேன். தன்னோட சொந்த தங்கச்சி உண்டாயிருந்தாக்கூட அவங்க இவ்வளவு தூரம் சந்தோஷப் பட்டிருப்பாங்களான்னு எனக்குத் தெரியலை" என்ற போது கண்

கலங்கினாள் புவனா.

“ஏய்! என்ன புவனா இது! போன்லயே நீ உணர்ச்சி வசப்பட்டு அழுதுட்டாலே எனக்கு உடனே உன்னை நேர்ல பார்க்கணும் மாதிரி இருந்திச்சு. புறப்பட்டு வந்துட்டேன். அவர் வரமாட்டாருக்கான்னு என்கிட்ட சொன்னே! ஆனா வந்துட்டார் பார்! நிச்சயம் வருவார்னு நான் சொன்னேனா இல்லையா?” என்றாள் ஆஷா.

அவர்கள் இருவரும் உணர்ச்சி மயமாக அன்னியோன்யமாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பதை இன்னும் மகேந்திரனால் நம்பவே முடியவில்லை.

தான் எதுவும் பேசாமல் மௌமாக இருப்பதை உணர்ந்தான். புவனாவிடம் டாக்டர் என்ன சொன்னார் என்றுக் கேட்க நினைத்தான். ஆனால் ஆஷாவுக்கு முன்பாக புவனாவிடம் அப்படி அக்கறையாகக் கேட்பதில் ஒரு சங்கடம் ஏற்பட்டது. பேசாமல் இருந்தான்.

“மாமா” என்றாள் புவனா.

“ம்” நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தான்.

“நான் கொஞ்சம் மனசு விட்டுப் பேசலாமா?”

“ம்” என்றான்.

“எனக்கு இப்ப உங்க மேல கோபமே இல்லை மாமா. உண்மை தெரிஞ்சதும் ஆத்திரப்பட்டேன். ஆஷாக்காவை கண்டபடி திட்டினேன். பொறுமையா உக்காந்து யோசிச்சப்ப புத்தில உறைச்சது மாமா. நான் எப்படி உங்களைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்னு ஆசைப்பட்டேனோ, அதே மாதிரிதான் அவங்களும் ஆசைப்பட்டாங்க. நாங்க ரெண்டு பேரும் உங்க மேல ஆசை வெச்சிருந்தாலும் நீங்க ஆசைப்பட்டது ஆஷாக்கா மேல தான். அது புரியாம நான் விளையாட்டுத் தனமா காரியம்

பண்ணி ஒரு இக்கட்டான சூழ்நிலையை உருவாக்கி நீங்க எனக்குத் தாலி கட்டற மாதிரி செஞ்சுட்டேன்.”

“எதுக்கு புவனா இப்ப அதெல்லாம் பேசிக்கிட்டு? வேற பேசு, சந்தோஷமாப் பேசு. டாக்டர் சொன்னதைச் சொல்லு. நீ அவர்கிட்ட பேசிட்டு இரு. நான் வெளில இருக்கேன்” என்று எழப் போன ஆஷாவை கையமர்த்தி உட்காரச் சொன்னாள் புவனா.

“உக்காருங்கக்கா, தயவு செஞ்சி உக்காருங்க. நான் சொல்ல நினைக்கிறதையெல்லாம் சொல்லி முடிச்சுடறேனக்கா. மாமா தாலி கட்டிக்கிட்டதால மட்டும் ஒரு பொண்ணுக்கு பாசம் கிடைச்சுடாது. மனசல இடம் பிடிக்கணும். உங்க மனசல நான் இல்லை. ஆஷாக்கா தான் இருக்காங்க.”

“புவனா, அது முதல்ல! இப்ப இல்லை!” என்றாள் ஆஷா

“இல்லைக்கா, இப்பவும் மாமா மனசல நீங்க தான் இருக்கிங்க. அதான் உண்மை. அவர் உங்களை மறந்துட்டு என்கூட வாழனுங்கிறது தர்மமா இருக்கலாம். நியாயமா இருக்கலாம். ஆனா அது இயல்பா உணர்வுப் பூர்வமா நடக்கப் போறதில்லை. அப்படி நடந்தா அந்த வாழ்க்கை உப்பு சப்பில்லாம கடமையேன்னு வாழற மாதிரி தான் இருக்கும். அதனால நான் ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்துட்டேன்.”

மகேந்திரனுக்குத் திக்கென்றது. என்ன இவள்! ஏதேதோ சொல்லிக் கொண்டுப் போகிறாளே...

ஆஷாவின் மேல் எனக்குக் காதல் அன்றிருந்த அதே அளவிற்கா இன்றிருக்கிறது? புவனாவின் மேல் எனக்கு வெறுப்பு அன்றிருந்த அதே அளவிற்கா இன்றிருக்கிறது?

இரண்டுமே வெகுவாய் தேய்ந்திருப்பதுதான் உண்மை. புவனாவை அடியோடு வெறுப்பவன் என்றால் போனில் அவள்

சொன்ன செய்தி எனக்குள் சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கக் கூடாது. அவளை வந்து பார்க்க வேண்டும் என்கிற ஆர்வத்தை உண்டு பண்ணியிருக்கக் கூடாது..

நான் இப்போது பழைய மகேந்திரன் இல்லை. ஆஷாவை கண்மூடித்தனமாக நேசித்த அந்த ஆசாமி பலவீனமாகி விட்டான். எப்போது எனக்குத் திருமணமாகிவிட்டதோ, அப்போதே இனி தனக்கு என்னிடம் எந்த உரிமையும் இல்லை என்று ஆஷா மனதில் ஆழமாக பதிவு செய்து கொண்டு விட்டாள்.

என்னை விட்டு அவளாக மெல்ல மெல்ல விலகத் துவங்கினாள். என்னையும், புவனாவையும் சேர்த்து வைக்கின்ற முயற்சிகளில் இறங்கினாள். முகம் காட்டியப் பேசாமல், புன்சிரிப்பு கூட காட்டாமல் நழுவும் ஒரு பெண் மேல் துரத்தித் துரத்தி எப்படி அன்பு செலுத்த முடியும்?

அவளின் விலகல் என் மனதிலும் இடைவெளி ஏற்படுத்தியது தான் நிஜம். அந்த இடைவெளியில் புவனா நெருங்கி வரத் துவங்கியதும் நிஜம்.

இன்றைக்கு என் மனதில் ஆஷா முழுவதும் இல்லை என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் கிட்டத்தட்ட இல்லை என்கிற நிலைதான்.

ஆனால் இந்த என் மனநிலையைப் புரிய வைக்க நான் ஏன் தயங்குகிறேன்? எது என்னைக் கட்டிப் போடுகிறது? மனதிற்குள் ததும்பும் வார்த்தைகள் உதடு வரை வந்து மீண்டும் உள்ளுக்குள் வழக்கிச் செல்வது எதனால்?

மகேந்திரனையும், ஆஷாவையும் ஒருமுறைப் பார்த்துக் கொண்ட புவனா வேறு திசை பார்த்துச் சொன்னாள்.

“மாமா, என்னோட தீர்மானத்தைச் சொல்லிடுறேன். அதை

உணர்ந்தாச்சு. எனக்கு ஒரு நல்ல வரன் கெடைக்குமானால் ஆல்ரெடி அம்மா பார்க்க ஆரம்பிச்சாச்சு... ஆனா எனக்கு கல்யாணம் இப்ப கெடையாது..”

“ஏன் அக்கா?”

“நான் சொல்லலை, புவனா என் ஜாதகம் அப்படி சொல்லுதாம். ஜோசியர் சொன்னாரு. இன்னும் ஒரு வருஷ கழிச்சித்தான் கல்யாண யோகம் வருதாம். அவசரப்பட்டு நீங்க ஏதாச்சும் ஏற்பாடு பண்ணினாலும் அந்தக் கல்யாணம் தட்டி போகும்னு சொல்லிட்டாராம். அதனால் நீங்க இப்ப எனக்கா எந்த மாப்பிள்ளையும் மும்முரமாப் பார்க்க வேணாம்...”

“நெஜம்மாவா சொல்றே ஆஷா?”

“நம்பிக்கையில்லேன்னா எங்க அம்மாவையே கேட்டு பாருங்க. விடுங்க மகேந்திரன், ஒரே விஷயத்தை பேசிட்டிருந்தா சலிப்பாயிரும். இதே ஊர்ல தான் உங்கப்பாம்ப இருக்காங்க... அவங்களை எனக்குக் காட்டப் போறதில்லியா? என்று ஆஷா எழுந்தாள்.

“நானும் வரேனக்கா...”

“வா, புவனா...”

ஆஷா விஷயங்களை எவ்வளவு இயல்பாக எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்று நினைத்துப் பார்த்த போது மகேந்திரனுக்கு வெகு ஆச்சரியமாயிருந்தது. அவன் அவளை நேசித்த அளவு கூட அவள் அவனை ஆழமாக நேசிக்கவில்லையோ என்ற தோன்றியது. ஆழமான காதல் இருந்திருந்தால், அவன் எழுதிய காதல்கடிதங்களை அவ்வளவு அலட்சியமாக சாம்பலாக்கியிருப்பாளா?

“போலாமா...?” என்ற குரல் அவனை உலுக்க நிமிர்த்தியது.

எழுந்தான்.

“புவனா, உங்கிட்ட ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்லணுமே...”

“சொல்லுங்கக்கா...”

“அம்மா வீட்ல ரெஸ்ட் எடுக்கறதுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் வாசம் ஆவலாம். இப்ப மகேந்திரனை அம்போன்னு தனியா விட்டுட்டு வந்தது நல்லா இல்ல. உங்க வீட்ல சொல்லிட்டு அவரோட கௌம்பிடு...”

“நான் ஏற்கெனவே முடிவு பண்ணியாச்சு அக்கா.”

“புவனாவா கொக்கா? உனக்குப் போய் சொல்லித் தரேன், பாரு” என்று ஆஷா வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

★ ★ ★

கழுத்துக்குக் கீழே இரு கைகளையும், கோர்த்துக் கொண்டு ஆஷா படுத்திருந்தாள். இருட்டில் மின் விசிறியின் டக டக ஒலி மட்டுமே கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அம்மா திரும்பிப் படுக்கும் சரசரப்பு தொடர்ந்து “ஆஷா...” என்று அவளுடைய குரல்.

“என்னம்மா? இன்னும் தூங்கலியா நீ?”

“இன்னிக்கு மார்க்கெட்ல மகேந்திரனைப் பார்த்தேன், ஆஷா...”

“ம்...”

“ஆஷாவுக்கு மாப்பிள்ளை தேடிட்டிருக்கிறது நிஜமானது அந்தத் தம்பி கேட்டுச்சு...”

“என்ன சொன்னிங்கம்மா?”

‘பாவி, கல்யாணம் பண்ணிக்கறேன்னு ஆசை வளர்த்து காதலிச்சிட்டு வேற மாப்பிள்ளை பாருன்னு சொல்றியே, நீ எல்லாம் ஒரு ஆம்பிளையானனு...”

“அம்மா!”

“கேக்கணும்னு நாக்கு துடிச்சது, ஆஷா ஆனா நீ தான் கட்டுப்பாடு போட்டிருந்தியே...”

“என்னம்மா சொன்னே நீ?”

“ஏன் பதர்றே? நீ என்ன சொன்னியோ, அதைத்தான் சொன்னேன். இன்னும் ஒரு வருஷத்துக்கு கல்யாணப் பேச்சு எடுக்கக் கூடாதுன்னு ஜோசியர் சொல்லியிருக்காருன்னு சொல்லிட்டேன். நான் தெரியாம தான் கேக்கறேன். நீ எதுக்குப் பொய் சொல்லணும்? நெஜமாவே இன்னொரு கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டா என்ன? இனிமே மகேந்திரன் இல்லைன்னு ஆயிடுச்சு... அப்புறமும் உன் வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிக்கறதுல என்ன அர்த்தம் இருக்கு?”

“உனக்குமாம்மா என் மனசு புரியல? உயிருக்குயிரா காதலிச்ச வரை மனசுல வச்சுக்கிட்டு இன்னொருத்தன் கூட எப்படிம்மா வாழ்க்கை நடத்த முடியும்?”

“மனசுல அவனையே நெனைச்சுக்கிட்டு பின்னே எதுக்கு அந்தப் பெண்ணுக்காக உருகி உருவி ஒவ்வொண்ணும் செய்யறே?”

“புவனா கிராமத்துப் பொண்ணும்மா, மனசுல கள்ளம், கபடு கெடையாது. மகேந்திரனைத் தவிர வேற யாரையும் மனசுல கூட நெனைச்சுப் பார்க்காத பொண்ணு. புவனாவும் ஆசைப்படுது, ஆஷாவும் ஆசைப்படுது - யாருன்னு மகேந்திரன் யோசிக்கிக் கிட்டு நின்னிருந்தா நான் அவரை எப்படியாவது என் பக்கம் இழுக்கணும்னு முயற்சி பண்ணியிருப்பேன். ஆனா அவரு

புவனா ன்னு முடிவு பண்ணிட்டு, ஆஷாவையும் மறக்க முடியலென்னா? தாலியைக் கட்டி ஏத்துக்கிட்டப்பறம். அதை அலுத்துக் குடு. நான் ஆஷாவோட வாழப்போறேன்னு அடம் பிடிச்சா? அதென்ன நியாயம்? டைவர்ஸ் பண்ணிட்டு வந்தா கூட இந்த மகேந்திரன் என்னோட பழைய மகி இல்லம்மா. இந்த மகேந்திரனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டாக் கூட என் மனசுல இருக்கிற மகியை மறந்துட்டு புதுசா ஒருத்தனைப் பண்ணிக்கற மாதிரி தான் இருக்கும். காதல் ஏற்படற நேசத்தைத் தணிச்சுக்கத் தெரியணும் ஆஷா ன்னு எனக்கு மகேந்திரன் சொல்லித் தராரு. அவர் மனசுல தடுமாத்தம் இருந்தது. இப்ப சரியாயிடுச்சு. ஆனா என் மனசுல எப்பவுமே தடுமாத்தம் இருந்ததில்லம்மா. என்னிக்கு ரயில்வே ஸ்டேஷன்ல புவனாவோட அவரு ஏறங்கினாரோ, அன்னிக்கே எம்மனசு ஒரு நிலைக்கு வந்துடுச்சு, என் பேரைச் சொல்லி புவனாவுக்கு அவர் துரோகம் செய்யக் கூடாதுன்னு தான் நான் பயந்தேன். இப்ப எம் மனசு நிம்மதியாயிருக்கு.”

“காவி கட்டிக்கிட்டவ மாதிரி பேசறே ஆஷா நீ எனக்கு அந்த தம்பியைப் பார்க்கறப்பல்லாம் வயிறு எரியுது. என் பொண்ணு வாழ்க்கையைக் கெடுத்துட்டு, நீ ஜாலியா குடியும், குடித்தனமுமா இருக்கியேன்னு நாக்கைப் பிடுங்கிக்கிற மாதிரி கேக்கணும்னு தவிப்பா இருக்கு.”

- அம்மா திடீரென்று உடைந்து போய் அழ ஆரம்பித்து விட்டாள்.

ஆஷா இருட்டிலேயே தன் கண்ணீரை சுண்டி எரிந்து விட்டு அம்மாவின் படுக்கைக்கு நகர்ந்து அவளை இறுக அணைத்துக் கொண்டாள். “காதல், கல்யாணத்தைத் தவிரவும் வாழ்க்கைல சாதிச்சுக்கறதுக்கு எவ்வளவோ விஷயம் இருக்கும்மா...” என்றாள். குரலில் உற்சாகத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டு.

★ ★ ★

“விரலை மடக்காம ஒழுங்காக் காட்டு...” - ஆஷா புவனாவின் தளிர் விரலை தன் விரல்களால் பற்றி அதில் மருதாணியை அணிவித்தாள். “தோட்டத்து எலை... நல்ல செக்கச் செவேல்லு பதியும்.. உன் கலருக்கு சும்மா அம்சமா இருக்கப் போறது பாரு...”

“அக்கா...” புவனா முகத்தில் மெல்லிய கோபம், ‘நான் கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்லாம நீங்க பேச்சை மாத்தறீங்க...”

“என்ன கேட்டே?”

“இப்ப எதுக்கு பெங்களுர்க்கு டிரான்ஸ்பர் வாங்கிட்டு நீ போகணும்? ஏன் எங்களை விட்டுட்டு திடீர்னு நீ ஓடிப்போறேன்னு புவனா கேக்கறா?” என்றான் மகேந்திரன், குரலில் வருத்தத்தையும், உஷணத்தையும் சேர்த்து.

“மெட்ராஸ்ல எனக்கு போஸ்ட்டிங் ஆகலென்னா உங்களையே பார்த்திருக்க மாட்டேனே மகேந்திரன். அடுத்த ஊரில் புதுசா என்னென்ன அனுபவம் இருக்கோ? பிரமோஷன்ல தான் போறேன்? சிங்கப்பூருக்கோ, அமெரிக்காவுக்கோ வா ஓடிப் போயிட்டேன்? பக்கத்துல ஓடிப் போயிட்டேன்? பக்கத்துல இருக்கிற பெங்களுர் தான்? அப்பப்ப வந்துட்டு தான் இருப்பேன். புவனா உன் வளைகாப்பு சீமந்தம்லாம் என் கையால தான் நடக்கணும் மறந்துடாதே...”

“எப்படிக்கா மறப்பேன்?”

திடீரென்று புவனா சின்னக் குழந்தை போல ஆஷாவின் மடியில் படுத்தி அழுகையில் குலுங்கலானாள்.

“ஏய், அசடு, மருதாணியெல்லாம் தீத்திக்கப் போவுது. எழுந்திரு...” ஆஷா மிரட்டலாய் எழுப்பினாள்.

“மகேந்திரன், புவனா சின்னப் பொண்ணு. நீங்க தான்

48256

5492231

அவளை ஒழுங்கா கவனிச்சுக்கணும். என்ன?" எட்டிப் பார்க்கட்டுமா என்று கேட்ட கண்ணீரை அத்தடி இமைகளுக் குள்ளேயே நிறுத்தினாள்.

★ ★ ★

ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு அலுவலக நண்பர்கள் சிலர் வழியனுப்ப வந்திருந்தார்கள். சண்முக சுந்தரம் வாழ்த்துப்பா எழுதி பிரேம் போட்டுக் கொண்டு வந்திருந்தார்.

மகேந்திரன் நெகிழ்ந்து போய் நின்றிருந்தான்.

புவனா அவனருகில் கண்கள் நனைய ஆஷாவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"மறந்துடையே, ஆஷா" மகேந்திரன் தான் கேட்டான். ஓராயிரம் அர்த்தங்களை அந்தக் கேள்வி உள்ளடக்கி இருந்தது.

ஆஷா தலையசைத்தாள் மௌனமாக.

நான் மறக்கப் போவதில்லை மகி. ஆனால் நீங்கள் என்னை மறக்க வேண்டும். உங்கள் பார்வையில் நான் இடறிக் கொண்டிருந்தால், நீங்கள் தடுமாறிக் கொண்டே யிருப்பீர்கள். உங்கள் முழு கவனமும் அக்கறை முழு வதும் புவனாவின் பால் இருக்க வேண்டிய நேரம் இது. உங்கள் வாரிசை அவள் சுமக்கட்டும். உங்கள் நினைவு களை மட்டும் நான் சுமந்து போகிறேன்.

சிகனல் விழுந்து, டீஸல் இன்ஜின் குரல் கொடுத்து விட்டு ரயிலை இழுத்தது.

ஆஷா ஜன்னலோரம் உட்கார்ந்திருந்த அம்மாவை நோக்கி நகர்ந்தாள்.

sh

● முற்றும் ●